பகவத்கீதை

த. சுந்தரராஜ சர்மா.

மொழிபெயர்த்தது.

(பெரிய பதிப்பின் சங்கிரகம்)

1909

வேதாந்தபோதினி ப்ரெஸ், சென்னை.

காபிரைட் ரிஸெர்வ்ட்

ஸ்ரீ உ ஹ ம வ தீ தா

சுய வ்ரயஸொऽயூயாயः சுஜுஂநவிஷாதியொமः ॥

ய்ரதராஷ்ட்ர உவாச—

க. யஃக்ஷெத்ரெ குருக்ஷெத்ரெ ஸமவெதா யுயுத்ஸவः ।
மாமகாः பாண்டவாஶ்சைவ கிமகுர்வத ஸஂஜய ॥

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை

முதல் அத்தியாயம் : அர்ஜுன விஷாதயோகம்

திருதராஷ்டிரன் சொல்லலுற்றான் :

க. ஸஞ்ஜய ! போர்செய்யஸன்னத்தராய் குருக்ஷேத்திரமென்னும் தரு மபூமியிலே ஒருங்குகூடிய நம்மவரும் பாண்டவரும் என் செய்தார்கள்?

ஸஞ்ஜய உவாச—

உ. த்ருஷ்ட்வா து பாண்டவானீகம் வ்யூடம் துர்யோதனஸ்ததா ।
ஆசார்யமுபஸங்கம்ய ராஜா வசனமப்ரவீத் ॥
ந. பஶ்யைதாம் பாண்டுபுத்ராணாம் ஆசார்ய மஹதீம் சமூம் ।
வ்யூடாம் த்ருபதபுத்ரேண தவ ஶிஷ்யேண தீமதா ॥ [வசனம்
ச. அத்ர ஶூரா மஹேஷ்வாஸா: பீமார்ஜுனஸமா யுதி ।
யுயுதானோ விராடஶ்ச த்ருபதஶ்ச மஹாரத: ॥

ஸஞ்ஜயன் சொல்லலுற்றான் :

உ. துர்யோதனராஜன், பாண்டவர்களின்படை அணிவகுக்கப்பட்டு நிற்பதைக் கண்டு, அப்பொழுது ஆசார்யரருகிற்சென்று (இவ்) வார்த்தையைப் பேசலாயினன் :

ந. ஆசார்யரே ! பாண்டவருடைய இப்பெரியசேனையானது உமது புத்திசாலி சிஷ்யனான துருபதராஜகுமாரனாலே அணிவகுக்கப்பட்டுநிற்பதைப் பார்ப்பீர்களாக.

ச. இங்கே மகாவில்லாளரான சூரரும், போரில் பீமனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் ஸமானருமான யுயுதானன், விராடன், மகாரதனான துருபதன்,

ரு. ஧்ருஷ்டகேதுஶ்சேகிதாந: காஶிராஜஶ்ச வீர்யவாந் ।
புருஜித் குந்திபோஜஶ்ச ஶைப்யஶ்ச நரபுங்கவ: ॥
சு. யுதாமந்யுஶ்ச விக்ராந்த: உத்தமௌஜாஶ்ச வீர்யவாந் ।
ஸௌபத்ரோ த்ரௌபதேயாஶ்ச ஸர்வ ஏவ மஹாரதா: ॥
எ. அஸ்மாகம் து விஶிஷ்டா யே தான்நிபோத த்விஜோத்தம ।
நாயகா மம ஸைந்யஸ்ய ஸம்ஜ்ஞார்த்தம் தான் ப்ரவீமி தே ॥
அ. பவாந் பீஷ்மஶ்ச கர்ணஶ்ச க்ருபஶ்ச ஸமிதிஞ்ஜய: ।
அஶ்வத்தாமா விகர்ணஶ்ச ஸௌமதத்திஸ்ததைவ ச ॥

ரு. த்ருஷ்டகேது, சேகிதானன், வீர்யசாலியான காசிராஜன், புருஜித், குந்திபோஜன், மனிதரிற் சிறந்தவனான சைப்யன்,

சு. பராக்கிரமசாலியான யுதாமந்யு, வீர்யசாலியான உத்தமௌஜஸ், ஸுபத்ராகுமாரன், திரௌபதி குமாரர், எல்லோருமே மகாரதர்கள்.

எ. ஆனால், பிராமணோத்தமரே ! நம்மில் சிறந்தவரான என்சேனைத் தலைவர்கள் எவரோ, அவர்களைத் தெரிந்துகொள்க. தங்களுக்கு ஞாபகக் குறிப்புக்காக அவர்களைக் கூறுகின்றேன் :

அ. தாங்களும், பீஷ்மரும், கர்ணனும், போரில் வெற்றிபெறும் கிருபரும், அச்வத்தாமனும், விகர்ணனும், ஸோமதத்தன் குமாரனும், ஜயத்ரதனும்

க. அன்யே ச பஹவஶூரா: மதர்தே த்யக்தஜீவிதா: ।
நாநாஶஸ்த்ரப்ரஹரணா: ஸர்வே யுத்தவிஶாரதா: ॥
கம. அபர்யாப்தம் ததஸ்மாகம் பலம் பீஷ்மாபிரக்ஷிதம் ।
பர்யாப்தம் த்விதமேதேஷாம் பலம் பீமாபிரக்ஷிதம் ॥
கக. அயனேஷு ச ஸர்வேஷு யதாபாகமவஸ்திதா: ।
பீஷ்மமேவாபிரக்ஷந்து பவந்த: ஸர்வ ஏவ ஹி ॥

க. மற்றும் அனேகசூரரும் எனக்காக உயிரைவிடத் துணிந்தவர்: போர்செய்யக் கருவியான பல பல ஆயுதங்களுடையவர்: போர்புரிதலில் ஸகலரும் தேர்ந்தவர்.

கம. பீஷ்மரால் பாதுகாக்கப்பட்டதான நம்முடைய இச்சேனை அபரிமிதமாயிருக்கின்றது. பீமனாற் காக்கப்பட்டதான இவர்களுடைய இச்சேனையோ மிதமாயிருக்கின்றது.

கக. ஆகவே, நீங்களெல்லாருமே எல்லாப்படைவகுப்புக்களிலும் தம்தம் நிலைகளினின்று பீஷ்மரையே எல்லாப்புறங்களிலும் காத்தல் வேண்டும்.

கஉ. தஸ்ய ஸஞ்ஜநயந்ஹர்ஷம் குரு:வ்ருத்த: பிதாமஹ: ।
ஸிம்ஹநாதம் விநத்யோச்சை: சங்கம் தத்ப்ரதாபவாந் ॥
கங. தத: சங்காஶ்ச பேர்யஶ்ச பணவாநககோமுகா: ।
ஸஹஸைவாப்யஹந்யந்த ஸ ஶப்தஸ்துமுலோ ऽபவத் ॥
கச. தத: ஶ்வேதைர்ஹயைர்யுக்தே மஹதி ஸ்யந்தநே ஸ்திதௌ ।
மாதவ: பாண்டவஶ்சைவ திவ்யௌ சங்கௌ ப்ரதத்மது: ॥ [கஎ.]

கஉ. கௌரவர்களில் பெரியவரும் பிரதாபசாலியுமான பாட்டனார் [பீஷ்மர்], அவனுக்கு [துர்யோதனனுக்கு] உத்ஸாஹ முண்டாக்குபவராய், உரக்க ஸிம்ஹநாதஞ்செய்து சங்கை யூதினார்.

கங. பின்பு சங்குகளும், பேரிகளும், தம்பட்டங்களும், பறைகளும், ஊதுகொம்புகளும் உடனே சடக்கென்று முழக்கப்பட்டன; அவ்வொலி நிரம்பி நின்றது.

கச. அப்பால், மாதவனும் பாண்டவனும் வெண்குதிரைகள்பூட்டியதோர் பெரிய தேரினுள் இருந்தே (தமது) திவ்யமான சங்குகளை ஊதினார்கள்.

கடு. பாஞ்சஜந்யம் ஹ்ருஷீகேசோ தேவதத்தம் தநஞ்ஜய: ||
பௌண்ட்ரம் தத்மௌ மஹாசங்கம் பீமகர்மா வ்ருகோதர: ||

கக. அநந்தவிஜயம் ராஜா குந்தீபுத்ரோ யுதிஷ்டிர: |
நகுல: ஸுகோஷமணிபுஷ்பகௌ ||

கஎ. காஶ்யஶ்ச பரமேஷ்வாஸ: ஶிகண்டீ ச மஹாரத: |
ப்ருஷ்டத்யும்நோ விராடஶ்ச ஸாத்யகிஶ்சாபராஜித: ||

கடு. ஹ்ருஷீகேசன் பாஞ்சஜந்யத்தையும், அர்ஜுனன் தேவதத்தத்தையும், பயங்கரத்தொழிலனான வீமன் பௌண்ட்ரமென்னும் பெரிய சங்கையும் முழக்கினார்கள்.

கக. குந்திகுமாரன் யுதிஷ்டிரராஜன் அநந்தவிஜயத்தையும், நகுலன் ஸுகோஷத்தையும், ஸஹதேவன் மணிபுஷ்பகத்தையும் (ஊதினார்கள்.)

கஎ. சிறந்த வில்லாளனான காசிராஜனும், மகாரதனான சிகண்டியும், த்ருஷ்டத்யும்நனும், விராடனும், (பகைவரால்) ஜயிக்கப்படாத ஸாத்யகியும்,

கஅ. த்ருபதோ த்ரௌபதேயாஶ்ச ஸர்வ: ப்ருதிவீபதே |
ஸௌபத்ரஶ்ச மஹாபாஹு: ஶங்கான் தத்மு: ப்ருதக் ப்ருதக் ||

கக. ஸ கோஷோ தார்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத் |
நபஶ்ச ப்ருதிவீம் சைவ துமுலோ வ்யநுநாதயந் || [யச |

உ0. அத வ்யவஸ்தாந் த்ருஷ்ட்வா தார்தராஷ்ட்ரான் கபித்வஜ: |
ப்ரவ்ருத்தே ஶஸ்த்ரஸம்பாதே தநுருத்யம்ய பாண்டவ: ||

கஅ. துருபதனும், திரௌபதிகுமாரர்களும், உயர்தோளனான ஸௌபத்ராகுமாரனும் ஆகிய ஸகலரும், பூபதியே! தனித்தனியாய் (தம்தம்) சங்குகளை முழக்கினார்கள்.

கக. ஆரவாரித்த அவ்வொலியானது, பூமியையும் ஆகாசத்தையும் எதிரொலிக்கும்படிசெய்வதாய்த் திருதராஷ்டிரனைச் சேர்ந்தவர்களின் நெஞ்சுகளைப் பிளந்தது.

உ0, உக, உஉ. வேந்தே! பின்பு (போர்வீரர்) ஆயுதங்களை வழங்கத் தலைப்பட்டவுடன், குரங்குக்கொடியோன் பாண்டவன், ஒழுங்காக அணிவகுக்கப்பட்டு நிற்கும் திருதராஷ்டிரஜனத்தாரைப் பார்

உக. ஹ்ருஷீகேஶம் ததா வாக்யமிதமாஹ மஹீபதே ।
அர்ஜுந உவாச—
ஸேநயோருபயோர்மத்யே ரதம் ஸ்தாபய மேঽச்யுத ॥
உஉ. யாவதேதாந்நிரீக்ஷேঽஹம் யோத்துகாமாநவஸ்திதாந் ।
கைர்மயா ஸஹ யோத்தவ்யமஸ்மிந் ரணஸமுத்யமே ॥
உங. யோத்ஸ்யமாநாநவேக்ஷேঽஹம் ய ஏதேঽத்ர ஸமாகதாः ।

த்து, (கையில்) வில் ஏந்தி, அப்பொழுது ஹ்ருஷீகேசனிடத்து இவ்வார்த்தையைக் கூறலாயினன்

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

"போர்செய்யக்கருதி (இங்கு)நிற்கின்ற இவர்களை யான் பார்க்கக் கூடிய இடத்திலே, இருசேனைக்கும் நடுவிலே, அச்யுத ! எனது தேரை நிறுத்துக. இப்போர்மும்மரத்திலே யான் எவருடன் போர் செய்ய வேண்டுமோ, (அவரைத் தெரிந்துவைத்துக்கொள்கிறேன். ஏனெனில்,)

உங. எந்த இவர்கள் திருதராஷ்டிரபுத்திரனானகெடுபுத்தியானுக்கு [துர்யோதனனுக்கு]ப் போரிலே உதவிபுரியக்கருதி(ப் பற்பலதேசங்களிலிருந்து) இங்கு வந்துள்ளாரோ, (அவர்கள் ஸமாதாநத்தை விரும்

யுத்துராஷ்ட்ரஸ்ய துர்புத்தேர்யுத்தே ப்ரியசிகீர்ஷவः ॥
ஸஞ்ஜய உவாச—
உச. ஏவமுக்தோ ஹ்ருஷீகேशः குடாகேशேந பாரத ।
ஸேநயோருபயோர்மத்யே ஸ்தாபயித்வா ரதோத்தமம் ॥
உரு. பீஷ்மத்ரோணப்ரமுகதः ஸர்வேषாம் च மஹீக்ஷிதாம் ।
உவாச பார்த பஶ்யைதாந் ஸமேதாந் குருநிதி ॥

புவதாகக் காணப்படவில்லை; ஆனால், அவர்களை) போர்செய்யப்போகிறவராகக் காண்கின்றேன். "

ஸஞ்ஜயன் சொல்லலுற்றான் :

உச, உரு. பாரத ! இவ்வாறு குடாகேசனாற் கூறப்பெற்ற ஹ்ருஷீகேசன், இருசேனைக்கும் நடுவிலே, பீஷ்மருக்கும் துரோணருக்கும் (மற்றுமுள்ள) சகல அரசருக்கும் எதிரிலே சிறந்த தேரை நிறுத்தி, " பார்த்த ! (இங்குக்) கூடிய இக்கௌரவர்களைப் பார்" என மொழிந்தனர்.

உகூ. தத்ராபஶ்யத் ஸ்தி தாந் பார்தஃ
பிதரூந் அத பிதாமஹாந் ।
ஆசார்யாந் மாதுலாந் ப்ராதரூந்
புத்ராந் பௌத்ராந் ஸகீம்ஸ்ததா ॥

உஎ. ஶ்வஶுரான் ஸுஹ்ருதஶ்சைவ ஸேநயோருபயோரபி ।
தாந் ஸமீக்ஷ்ய ஸ கௌந்தேயஃ ஸர்வாந் பந்தூந் அவஸ்தி தாந் ॥

உஅ. கிருபயா பரயாऽऽவிஷ்டோ விஷீதந்நிதமப்ரவீத் ।

உகூ, உஎ. தந்தையரும், பாட்டனரும், ஆசார்யரும், அம்மான்களும், பிராதாக்களும், புத்திரரும், பேரன்மார்களும், தோழர்களும், மாமனரும், மித்திரரும் அங்கு இருசேனையிலும் நிற்கக் கண்டான் பார்த்தன்.

உஎ, உஅ. அக்குந்திகுமாரன் அவ்வுறவினரனைவரும் (அங்கு) நிற்கக் கண்டு, மிக்க இரக்கம் மேலிடப்பெற்று, மனத்திடனழிந்து கலங்கி இதனைச் சொல்லலாயினன்.

ஸஞ்ஜய உவாச—

ஏவமுக்த்வா ஹ்ருஷீகேஶம் குடாகேஶ: பரந்தப: ।
ந யோத்ஸ்ய இதி கோவிந்தமுக்த்வா தூஷ்ணீம் பபூவ ஹ ॥
உகூ. தமுவாச ஹ்ருஷீகேஶ: ப்ரஹஸந்நிவ பாரத ।
ஸேநயோருபயோர்மத்யே விஷீதந்தமிதம் வச: ॥
ஙூ0. அஶோச்யாநந்வஶோசஸ்த்வம் ப்ரஜ்ஞாவாதாம்ஶ்ச பாஷஸே ।
கதாஸூநகதாஸூம்ஶ்ச நாநுஶோசந்தி பண்டிதா: ॥
ஙூக. ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசிந்
நாயம் பூத்வா பவிதா வா ந பூய: ।
அஜோ நித்ய: ஶாஶ்வதோऽயம் புராணோ
ந ஹந்யதே ஹந்யமாநே ஶரீரே ॥

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

உஅ, உகூ. போர்புரிய எண்ணங்கொண்டு (போர்க்களத்திற்) போந்துள்ள இந்தஸ்வஜனத்தைப் பார்த்ததும், கிருஷ்ண ! என் அவயவங்கள் சோர்கின்றன : வாயும் உலர்கின்றது : என் உடம்பில் நடுக்கமும் மயிர்க்கூச்சும் உண்டாகின்றன :

ங0. காண்டீவமும் கையினின்று நழுவுகின்றது : உடம்பு முழுதும் எரிச்சலும் காண்கின்றது : என்னால் நிற்கவும் முடியவில்லை : என் மனமும் (மயங்கிச்) சுழல்கின்றது போலும்.

ங்க. கேசவ ! தீய சகுனங்களுங் காண்கிறேன். அன்றியும், போ

ந ச ஶ்ரேயோ ऽநுபஶ்யாமி ஹத்வா ஸ்வஜநமாஹவே ॥
௩௨. ந காங்க்ஷே விஜயம் கிருஷ்ண ந ச ராஜ்யம் ஸுகாநி ச ।
கிம் நோ ராஜ்யேந கோவிந்த கிம் போகைர்ஜீவிதேந வா ॥
௩௩. யேஷாமர்தே காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போகாஃ ஸுகாநி ச ।
த இமே ऽவஸ்திதா யுத்தே ப்ராணாம்ஸ்த்யக்த்வா தநாநி ச ॥ [நி ச
௩௪. ஆசார்யாஃ பிதரஃ புத்ராஃ ததைவ ச பிதாமஹாஃ ।

ரில் ஸ்வஜனங்களைக் கொன்று, பின்பு (அதனாலாகும்) நன்மையுங் காணேன்.

௩௨. கிருஷ்ண! எனக்கு வெற்றியும் வேண்டாம்: ராஜ்யமும் வேண்டாம்: ஸுகங்களும் வேண்டாம். கோவிந்த! நமக்கு ராஜ்யத்தால்தான் என்ன? போகங்களால்தான் என்ன? உயிர்வாழ்க்கையினால்தான் என்ன?

௩௩, ௩௪. எவர்பொருட்டு நமக்கு ராஜ்யமும், போகங்களும், ஸுகங்களும் வேண்டுமோ, அந்த ஆசார்யரும், தந்தையரும், புத்திரரும், பாட்டனாரும், அம்மான்களும், மாமனார்களும், பேரன்மார்களும், மைத்துனர்களும், ஸம்பந்திகளுமாகிய இவர்களே உயிரையும் பொருளையும் விடத்

மாதுலாஃ ஶ்வஶுராஃ பௌத்ராஃ ஶ்யாலாஃ ஸம்பந்திநஸ்ததா ॥
௩௫. ஏதாந் ஹந்துமிச்சாமி ঘ்நதோऽபி மதுஸூதந ।
அபி த்ரைலோக்யராஜ்யஸ்ய ஹேதோஃ கிம் நு மஹீகதே ॥
௩௬. நிஹத்ய தார்தராஷ்ட்ராந்நஃ கா ப்ரீதிஃ ஸ்யாஜ்ஜநார்தந ।
பாபமேவாஶ்ரயேதஸ்மாந் ஹத்வைதாந் ஆததாயிநஃ ॥ [ந்வாந்
௩௭. தஸ்மாந்நார்ஹா வயம் ஹந்தும் தார்தராஷ்ட்ரான் ஸ்வபாந்

துணிந்து போருக்கு (வந்து) நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள்.

௩௫. மதுஸூதன! (இந்தத் துர்யோதனாதியர் என்னைக்) கொல்பவராயினும், (நான்) இவர்களைக் கொல்ல விரும்ப(வும்)மாட்டேன், மூவுலகராஜ்யமும் (எனக்குக்) கிடைப்பதென்றிருந்தாலும்; (ஆதலின், இம்)மண்ணுக்காக என்ன?

௩௬. ஜநார்த்தந! திருதராஷ்டிரபுத்திரரைக் கொன்றபின், நமக்கு உண்டாகும் ஸந்தோஷமென்ன? இக்கொடும்பாவிகளைக் கொன்றால் நமக்குப் பாபமே வந்துசேரும்.

௩௭. ஆதலின், நாம் நமது பந்துக்களாகிய திருதராஷ்டிரகுமாரர்க

ஸ்வஜநம் ஹி கதம் ஹத்வா ஸுகிந: ஸ்யாம மாதவ ||
௪௮. யத்யப்யேதே ந பஶ்யந்தி லோபோபஹதசேதஸ: |
குலக்ஷயகுதம் தோஷம் மித்ரத்ரோஹே ச பாதகம் ||
௪௯. கதம் ந ஜ்ஞேயமஸ்மாபி: பாபாதஸ்மாந்நிவர்திதும் |
குலக்ஷயே ப்ரபஶ்யந்தி தோஷம் ப்ரபதாமஜநார்தந ||
௫௦. குலக்ஷயே ப்ரணஶ்யந்தி குலதர்மா: ஸநாதநா: |
தர்மே நஷ்டே குலம் க்ருத்ஸ்நமதர்மோ பிபவத்யுத ||

நீக் கொல்லுதல் கூடாது. ஏனெனில், மாதவ! ஸ்வஜனங்களைக் கொன்றுவிட்டு நாம் எப்படி ஸுகிகளாக இருப்போம்?

௪௮, ௪௯. லோபத்தால் கெட்ட மனத்தினரான இவர்கள், குலநாசத்தாலான தீங்கையும் மித்திரத்துரோகத்தில் (விளையும்) பாதகத்தையும் அறியாவிட்டாலும், குலநாசத்தாலான தீங்கை (நாம்) நன்றாய்ப் பார்க்கும் பொழுது, நமக்குஇப்பாபத்தைத் தவிர்க்கவப்படித்தெரியாமற்போகும்?

௫௦. குலம் கெட்டுப்போகும்பொழுது ஸநாதனமான குலதருமங்கள் (அதர்ஷ்டானத்தில்) இல்லாமற்போகின்றன. தருமங்கள் இல்லாமற்போக, குலம் முழுவதையும் அதர்மம் வியாபிக்கின்றது.

ஸ்த்ரீஷு துஷ்டாஸு வார்ஷ்ணேய ஜாயதே வர்ணஸங்கர: ||
௫௧. ஸங்கரோ நரகாயைவ குலக்நாநாம் குலஸ்ய ச |
பதந்தி பிதரோ ஹ்யேஷாம் லுப்தபிண்டோதகக்ரியா: ||
௫௨. தோஷைரேதை: குலக்நாநாம் வர்ணஸங்கரகாரகை:
உத்ஸாத்யந்தே ஜாதிதர்மா: குலதர்மாஶ்ச ஶாஶ்வதா: ||

---

௫௧. அதர்மம் வியாபித்தலால், கிருஷ்ண! குலஸ்திரீகள் கற்பழிந்து விடுகிறார்கள். ஸ்திரீகள் கற்பழிய, வார்ஷ்ணேய! ஜாதிக்கலப்பு உண்டாகின்றது.

௫௨. ஜாதிக்கலப்பானது குலத்தைக் கெடுத்தவரது குலத்திற்கும் நரகத்திற்கு ஏதுவாகின்றது; ஏனெனில், இவர்களுடைய பிதிருக்கள் பிண்டக்கிரியையும் உதகக்கிரியையும் இழந்திட்டவராய் (நரகத்தில்) வீழ்கிறார்கள்.

௫௩. ஜாதிக்கலப்பை விளைவிப்பனவாகிய குடிகேடர்களுடைய இத்தீத்தொழில்களால், சாச்வதமான ஜாதிதருமங்களும் குலதருமங்களும் கெட்டழிந்து போம்படி செய்யப்படுகின்றன.

சஉ. உத்ஸந்நகுலுயஉணாம் உநுஷ்யாணாம் ஜநாஉந |
நரகே நியதம் வாஸோ ஭வதீத்யநுசுசுரூஉ ||
சஉ. அஹோ ஬த ஹேஸ் வாவம் கதும் வ்யவஸிதா வயம் |
யத்ராஜ்யஸுகலோபேந ஹந்தும் ஸ்வஜநமுத்யதாஃ ||
சசு. யதி மாமப்ரதீகாரமசஸ்த்ரம் ஶஸ்த்ரபாணயஃ |
தார்தராஷ்ட்ரா ரணே ஹந்யுஃ தந்மே க்ஷேமதரம் ப⁴வேத் ||

சச. ஜநார்த்தந! குலதருமங்கெட்ட மனிதர்களுக்கு நரகத்திலே வாஸம் அவச்யம் உண்டெனக் கேட்டுள்ளோம்.

சஉ. ஆ! என்னே! மஹத்தான பாபஞ்செய்ய (அஞ்சாது) துணிந்திட்டோமே! ராஜ்யஸுகவிஷயமான கடும்பற்றினாலே ஸ்வஜனத்தைக் கொல்ல(வும்) முயன்றுளோ மாதலின்.

சசு. கையில் ஆயுதத்தையுடைய திருதராஷ்டிரபுத்திரர், போரில் (அவர்களை) எதிர்க்காமலும் (கையில்) ஆயுதமில்லாமலும் இருக்கின்ற என்னைக் கொல்வார்களானால், அது எனக்கு அதிக நலமாகும்.

ஸஂஜய உவாச—

சஎ. ஏவமுக்த்வார்ஜுநஃ ஸம்஖்யே ரதோபஸ்த உபாவிஶத் |
விஸ்ருஜ்ய ஸஶரம் சாபம் ஶோகஸம்விக்³நமாநஸஃ ||

இதி ஸ்ரீ ப�in ஶ்ரீமத்³ ப⁴க³வ³த்³கீ³தாஸு
உபநிஷத்ஸு ப்³ரஹ்மவித்³யாயாம் யோக³ஶாஸ்த்ரே
ஶ்ரீகி³ரிஶார்ஜுந ஸம்வாதே³ ப்ரத²மோঽத்⁴யாயஃ ||

ஸஞ்ஜயன் சொல்லலுற்றான்:

சஎ. அர்ஜுநன், இவ்வாறு சொல்லி, அம்போடு வில்லையும் போர்க்களத்திற் (கீழே) எறிந்து, சோகத்தாற் பதைத்த மனத்தினனாய்த் தேர்த்தட்டில் உட்கார்ந்துவிட்டான்.

முதல் அத்தியாயம் முற்றும்.

அத ஸ்வதீயொऽத்யாயः ஸாம்க்யயொகः ॥

ஸஂஜய உவாச—

க. தம் ததா கृபயாऽऽவிஷ்ட மஶ்ருபூர்ணாகுலேக்ஷணம் ।
விஷீதந்தமிதம் வாக்ய முவாச மது ஸூதனः ॥

ஶ்ரீபகவாந் உவாச—

உ. குதஸ்த்வா கஶ்மலமிதம் விஷமே ஸமுபஸ்திதம் ।

இரண்டாம் அத்தியாயம் : ஸாங்க்யயோகம்.

ஸஞ்ஜயன் சொல்லலுற்றான் :

க. அவ்வாறு இரக்கம் மேலிட்டு, கண்களில் நீர் நிரம்பித் ததும்பப் பெற்று மனமேங்கிநிற்கின்ற அவனுக்கு மதுஸூதநர் இவ்வார்த்தையைக் கூறலானார் :

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

உ. அஸத்துக்கள் கைக்கொண்டதும், ஸ்வர்க்கத்தை அடையவொட்டாமல் தடுப்பதும், பழியை விளைவிப்பதுமான இம்மனநொய்ம்மையா

அநார்யஜுஷ்டமஸ்வர்க்யமகீர்திகரமர்ஜுந ॥
ங. க்லைப்யம் மாஸ்ம கமः பார்த நைதத்த்வய்யுபபத்யதே ।
க்ஷுத்ரம் ஹ்ருதயதௌர்பல்யம் த்யக்த்வோத்திஷ்ட பரந்தப ॥

அர்ஜுந உவாச—

ச. கதம் பீஷ்மமஹம் ஸங்க்யே த்ரோணம் ச மது ஸூதந ।
இஷுபிः ப்ரதியொத்ஸ்யாமி பூஜார்ஹாவரிஸூதந ॥

னது, (இந்த யுத்த) ஸங்கடத்திலே உனக்கு எங்கிருந்து வந்ததோ? அர்ஜுன!

ங. பார்த்த! பேடித்தன்மையைக் கொள்ளாதே; உனக்கு இது ஆகாது. பரந்தப! இந்த இழிவான மனநொய்ம்மையைத் தள்ளிவிட்டு எழுந்திரு.

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

ச. மதுஸூதந! (புஷ்பாதிகளால்) பூஜிக்கத்தக்கவர்களான பீஷ்மரையும் துரோணரையும் யான் எப்படிப் போரில் அம்புகளால் எதிர்த்துச்சண்டை செய்வேன்? அரிஸூதந!

இ. மாத்ரா ஸ்பர்சாஸ் து கௌந்தேய
ஶீதோஷ்ண ஸுக துக்ஹ தா:
ஆகமாபாயினோ அநித்யா:
தாம்ஸ்திதிக்ஷஸ்வ பாரத ||

உ. யம் ஹி ந வ்யதயந்த்யேதே புருஷம் புருஷர்ஷப
ஸமதுக்ஹ ஸுகம் தீரம் ஸோ அமிருதத்வாய கல்பதே ||

இ. மாட்சிமைதங்கிய மகான்களைக் கொல்லாமல் இவ்வுலகிலே பிச்சை யெடுத்துப் புசித்தலும் நல்லதாம். யான் பெரியோர்களைக் கொன்று விட்டாலோ, இரத்தந்தோயப் பெற்றவையான ஸம்பத்து காமம் போகம் இவைகளை இவ்வுலகிலேயே அனுபவிக்கவேண்டும்.

உ. மேலும், (பிச்சையெடுத்துப் பிழைத்தல் ஸ்வஜாதிதருமமென்று போர்புரிதல் என்ற இவ்விரண்டனுள்) எது நமக்கு மேலானதோ? (நாமே அவர்களை) வெல்வோமோ?—அல்லது (அவர்களே) நம்மை வெல்வாரோ? (என்ற) இதுவும் நமக்குத் தெரியாது. (நாம்) எவர்களைக்

யாநேவ ஹத்வா ந ஜிஜீவிஷாம:
தே஽வஸ்தி தா: ப்ரமுகே யாதவாநாம் ||

எ. கார்பண்ய தோஷோபஹதஸ்வபாவ:
ப்ருச்஛ாமி த்வாம் தர்மஸம்மூடசேதா: |
யச்ரேய: ஸ்யாந்நிஶ்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே
ஶிஷ்யஸ்தே஽ஹம் ஶாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் ||

கொன்றபின்னர் உயிர்வாழவிரும்பமாட்டோமோ, அந்தத் திருதராஷ்டிர புத்திரர்களே (இப்போர்க்களத்தில் நமக்கு) எதிரே வந்து நிற்கின்றார்கள்.

எ. கார்ப்பண்யமென்னும் (மனநொய்ம்மையாகிய) குற்றத்தினால் தன் தன்மை சிதைந்தவனாய், தருமவிஷயத்திலே மனம்திகைத்த அடியேன் (யாது நன்மை? எனத்) தங்களை வினவுகின்றேன்; எது உறுதியான நன்மையோ, அதனை எனக்கு உரைப்பீர்களாக; (ஏனெனின்,) நான் தங்களுடைய சிஷ்யனாகின்றேன்: தங்களை வந்தடைந்த எனக்கு, (நல்வழிப் படுமாறு) அறிவுறுத்தியருளுக.

அ. ந ஹி ப்ரபஶ்யாமி மமாபநுத்யாத்
யச்சோகமுச்சோஷணமிந்த்ரியாணாம் ।
அவாப்ய பூமாவஸபத்நமித்தம்
ராஜ்யம் ஸுராணாமபி சாதிபத்யம் ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—

க. ஏவமுக்த்வா ஹ்ருஷீகேஶம் பு:஖ாகேஶ: பரந்தப: ।
ந யோத்ஸ்ய இதி கோவிந்த உக்த்வா தூஷ்ணீம் பபூவ ஹ ॥

அ. உலகிலே பகைவரற்றதாய்ச் செழித்திருக்கும் ராஜ்யமும், தேவர்களுக்குத்தலைவனாயிருத்தலும் கிடைக்கப்பெற்றாலும், இந்திரியங்களை (த் தீப்போல) அழற்றுகின்றதான என் துயரத்தைப் போக்குவது இன்னதென்றெனக்குத் தெரியவே இல்லை [இந்திரபதவியைப் பெற்றாலும், என் துயரம் தீருமாறு இல்லை].

ஸஞ்ஜயன் சொல்லலுற்றான் :

க. பகைவரை எரிக்கும் குடாகேசன், இவ்வாறு ஹ்ருஷீகேசனிடம் சொன்னபின்பு, "போர் புரியமாட்டேன்" என்று(ம்) கோவிந்தனிடம் சொல்லிவிட்டு (மேலொன்றும்) பேசாமலே இருந்திட்டான்.

கo. தமுவாச ஹ்ருஷீகேஶ: ப்ரஹஸந்நிவ பாரத ।
ஸேநயோருபயோர்மத்யே விஷீதந்தமிதம் வச: ॥

ஶ்ரீ பகவாந் உவாச—

கக. அஶோச்யாந்வஶோசஸ்த்வம் ப்ரஜ்ஞாவாதாம்ஶ்ச பாஷஸே ।
கதாஸூநகதாஸூம்ஶ்ச நாநுஶோசந்தி பண்டிதா: ॥
கஉ. ந த்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் ந த்வம் நேமே ஜநாதிபா: ।
ந சைவ ந பவிஷ்யாம: ஸர்வே வயமத: பரம் ॥

கo. பாரத! இருசேனைக்கும் இடையே (இவ்வாறு) மனங்கலங்கி நிற்கும் அவனுக்கு, ஹ்ருஷீகேசன், புன்னகை செய்கிறவர்போன்று இவ்வார்த்தையைக் கூறலாயினர் :

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

கக. நீ, (யாவராலும்) துக்கிக்கவேண்டாதவரைப்பற்றித் துக்கப்படுகிறாய் ; ஞானவார்த்தைகளையும் பேசுகிறாய். உயிர்போனவரையும், உயிர் வாழ்பவரையும் பற்றி ஞானிகள் துக்கியார்.

கஉ. நானும், நீயும், இந்த அரசர்களும் ஒருபொழுதும் இல்லாதிருந்ததில்லை. இனிமேலும் நாமெல்லோரும் இல்லாமற்போவது மில்லை.

கங. தெஹிநொऽஸ்மிந்யதா தெஹே களாரம் யௌவநம் ஜரா।
ததா தெஹாந்தரப்ராப்திர்தீரஸ்தத்ர ந முஹ்யதி ॥
கச. மாத்ராஸ்பர்சாஸ்து கௌந்தேய சீதோஷ்ணஸுகதுஃக-
தாயிநொऽநித்யாஸ்தாம்ஸ்திதிக்ஷஸ்வ பாரத ॥ [ஃ।
கடு. யம் ஹி ந வ்யதயந்த்யேதே புருஷம் புருஷர்ஷபா।
ஸமதுஃகஸுகம் தீரம் சோऽமृதத்வாய கல்பதே ॥

கங. தேகிக்கு, இந்தத்தேகத்திலே பால்யமும், யௌவனமும், மூப்பும் எப்படியோ, அப்படித்தான் வேறுதேகத்தை அடைவது(ம்); அவ்விஷயத்தில் ஞானி மயங்கமாட்டான். [தேகி - தேகமுடையது : ஆத்மா]

கச. கௌந்தேய! இந்திரியஸ்பர்சங்கள் குளிர்வெப்பத்தையும், இன்பதுன்பங்களையும் கொடுத்துத் தோன்றிமறையுந்தன்மையனவாய் அநித்தியமா யிருக்கின்றன; பாரத! அவற்றை நீ பொறுக்கக்கடவாய்

கடு. மனிதரிற் சிறந்தோனே! ஸுகதுக்கங்களை ஸமமாகக்கொண்ட எந்தத் தீரபுருஷனை, இவை உண்மையாகவே துன்பப்படுத்தமாட்டாவோ, அவன் சாகாநிலைக்கு உரியவனாகிறான்.

கசு. நாஸதோ விद्यதே பாவோ நாபாவோ விद्यதே ஸதः।
உபயோரபி த்ருஷ்டோऽந்தஸ்த்வநயோஸ்தத்த்வதர்சிபிः ॥ [தः।
கஎ. அவிநாசி து தத்வித்தி யேந ஸர்வமிதம் ததம்।
விநாசமவ்யயஸ்யாஸ்ய ந கश्चित் கர்துமர்ஹதி ॥
கஅ. அந்தவந்த இமே தேஹா நித்யஸ்யோக்தாः சரீரிணः।
அநாசிநோऽப்ரமेயஸ்ய தஸ்மாத்யுத்ய்ஸ்வ பாரத ॥

கசு. மெய்ம்மையைக் காணும் இயல்பினராலே 'பொய்ப்பொருளுக்கு உண்மை இல்லை, மெய்ப்பொருளுக்கு இன்மை இல்லை' (என) இவ்விரண்டற்கும் முடிவு கண்டுவைக்கப்பட்டுளது.

கஎ. இதெல்லாம் எதனால் வியாபிக்கப்பட்டுளதோ, அதனையே அழிவில்லாததாகத் தெரிந்துகொள். (தன்) நிலை திரியாத இதற்கு ஒருவராலும் அழிவுசெய்ய இயலாது.

கஅ. நித்தியமாய், கேடில்லதாய், அறிதற்கு அரியதான தேகியின் இச்சரீரங்கள், முடிவுள்ளவையாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன; ஆதலின், போர்செய்யக்கடவாய், பாரத!

கக. யஏனம் வேத்தி ஹந்தாரம் யஶ்சைனம் மந்யதே ஹதம் ।
உபௌ தௌ ந விஜாநீதோ நாயம் ஹந்தி ந ஹந்யதே ॥
உ0. ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசிந்
நாயம் பூத்வாऽபவிதா வா ந பூய: ।
அஜோ நித்ய: ஶாஶ்வதோऽயம் புராணோ
ந ஹந்யதே ஹந்யமாநே ஶரீரே ॥

கக. எவன் இதனைக் கொல்வதாக அறிகிறானோ, எவன் இதனைக் கொல்லப்படுவதாக அறிகிறானோ ; அவ்விருவரும் சரியாக அறிபவரா கார். (ஏனெனில்,) இது கொல்வது(ம்) இல்லை, கொல்லப்படுவது(ம்) இல்லை.

உ0. இது பிறப்பதில்லை : ஒருகாலத்து இறப்பதும் இல்லை : (ஒரு காலத்து) இருந்து மறுபடி இல்லாமற்போவதும் இல்லை : (ஒருகாலத்து இல்லாதிருந்து) மறுபடி இருப்பதும் இல்லை. பிறவாததாய், நித்திய மாய், சாச்வதமாய், புராணமாயுள்ள இது, சரீரம் கொலையுண்ணும் பொழுது, (தான்) கொல்லப்படுவதில்லை.

உக. வேதாவிநாஶிநம் நித்ய: ய ஏநமஜமவ்யயம் ।
கதம் ஸ பு:ருஷ: பார்த: கம் காதயதி ஹந்தி கம் ॥
உஉ. வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி யதா விஹாய
நவாநி க்ருஹ்ணாதி நரோऽபராணி ।
ததா ஶரீராணி விஹாய ஜீர்ணா-
ந்யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹீ ॥
உங. நைநம் ஛ிந்தந்தி ஶஸ்த்ராணி நைநம் தஹதி பாவக: ।
ந சைநம் க்லேதயந்த்யாப: ந ஶோஷயதி மாரு:தம் ॥

உக. எவன் இதனை அழிவற்றதாய், நித்யமானதாய், பிறவாததாய் குறைபாடில்லாததாக அறிகின்றானோ, அப்புருஷன், பார்த்த ! எப்படி யாரைக் கொல்லும்படி செய்கிறான் ? யாரைக் கொல்கிறான் ?

உஉ. எப்படி ஒரு மனிதன் பழைய ஆடைகளைக் கழித்து வேறு புதிய ஆடைகளை எடுத்துக்கொள்கின்றானோ, அப்படியே, தேகியானது பழையஉடல்களைக் கழித்து வேறு புதியஉடல்களை அடைகின்றது.

உங. இதனை ஆயுதங்கள் வெட்டா : இதனை நெருப்பு எரிக்கா : இதனை நீரும் நனைக்கா : இதனைக் காற்று(ம்) உலர்த்தா.

உச. அவ்யக்தோऽயமசிந்த்யோऽயமவிகார்யோऽயமுச்யதே ।
தஸ்மாதேவம் விதித்வைநம் நாநுசோசிதுமர்ஹஸி ॥

உஙி. அவ்யக்தாதீநி பூதாநி வ்யக்தமத்ய தநாநி ச ।
அவ்யக்தநிதநாந்யேவ தத்ர கா பரிதேவநா ॥

உகூ. ஆஶ்சர்யவத்பஶ்யதி கஶ்சிதேநம்
ஆஶ்சர்யவத்வததி தथைவ சாந்ய: ।

உச. இது வெட்டமுடியாதது : இது எரிக்கமுடியாதது : நனைக்க முடியாதது : உலர்த்தவும் முடியாதது. இது நித்தியமானது : எங்கும் உள்ளது : நிலையானது : அசைவற்றது : எப்பொழுதும் உள்ளது.

உஙி. இது புலப்படாதது : இது நினைக்கமுடியாதது : இது விகாரப் படாதது (என்று வேதங்களால்) கூறப்படுகின்றது. ஆதலால், நீ இதனை இவ்வாறு தெரிந்துகொண்டு, வருந்தவேண்டாம்.

உகூ. ஒருகால் நீ இதனை என்றும் பிறப்பதும், என்றும் இறப்பதுமாக எண்ணினாலும், உயர்தோள! நீ இவ்வாறு துக்கிக்கவேண்டாம்.

உஎ. ஜாதஸ்ய ஹி ध्रुவோ ம்ருத்யுர்ध्रुவம் ஜந்ம ம்ருதஸ்ய ச ।
தஸ்மாதபரிஹார்யேऽர்தே ந த்வம் சோசிதுமர்ஹஸி ॥

உஅ. அவ்யக்தாதீநி பூதாநி வ்யக்தமத்ய தநாநி ச ।
அவ்யக்தநிதநாந்யேவ தத்ர கா பரிதேவநா ॥

உகூ. ஆஶ்சர்யவத்பஶ்யதி கஶ்சிதேநம்
ஆஶ்சர்யவத்வததி தथைவ சாந்ய: ।

உஎ. பிறந்ததற்கோ இறப்பு நிச்சயம் ; இறந்ததற்குப் பிறப்பும் நிச்சயம். ஆதலின், தவிர்க்கமுடியாத விஷயத்திலே நீ துயரப்படுதல் தக்கதன்று.

உஅ. பூதங்கள் அவ்யக்தத்தை [காணப்படாமையை] ஆதியாகவும், காணப்படுதலை நடுவாகவும், காணப்படாமையை முடிவாகவுமே உடையன. பாரத! அவ்விஷயத்திலே புலம்புகை என்ன?

உகூ. ஒருவன் இதனை ஆச்சரியமானதுபோலப் பார்க்கிறான் : அப்படியே வேறொருவன் (இதனை) ஆச்சரியமானதுபோலப் பேசுகிறான் :

ஆஶ்சர்யவத்பஶ்யதி கஶ்சிதேனம்
ஆஶ்சர்யவத்வததி ததைவ சான்ய: ||

ஸர்வஸ்ய தேஹீ நித்யமவத்யோऽயம் தேஹே ஸர்வஸ்ய பாரத |
தஸ்மாத்ஸர்வாணி பூதாநி ந த்வம் ஶோசிதுமர்ஹஸி ||

ஸ்வதர்மமபி சாவேக்ஷ்ய ந விகம்பிதுமர்ஹஸி |
தர்ம்யாத்தி யுத்தாச்ரேயோऽந்யத் க்ஷத்ரியஸ்ய ந வித்யதே ||

பின்னும் மற்றொருவன் இதனை ஆச்சரியமானதுபோலக் கேட்கிறான் : கேட்டும், ஒருத்தனும் இதனை அறிவதே இல்லை.

ஸ0. எல்லாருடைய சரீரத்திலுமுள்ள இந்தத் தேகியானது, ஒரு பொழுதும் கொல்லமுடியாதது ; ஆதலால், பாரத ! நீ எந்தப் பூதங்களைப்பற்றியும் வருந்துதல் தகாது.

ஸக. ஸ்வ [உன்] தருமத்தை நோக்கும்பொழுதும், நீ பின்னிடவேண்டாம் ; ஏனெனில், நியாயமான யுத்தத்தினும் நன்மையானது க்ஷத்திரியனுக்கு வேறு இல்லையன்றோ.

யத்ருச்சயா சோபபந்நம் ஸ்வர்கத்வாரமபாவ்ருதம் |
ஸுகிந: க்ஷத்ரியா: பார்த லபந்தே யுத்தமீத்ருஶம் ||

அத சேத்ஸ்வதர்மம் யுத்தம் ந கரிஷ்யஸி |
ததஃ ஸ்வதர்மம் கீர்திம் ச ஹித்வா பாபமவாப்ஸ்யஸி ||

அகீர்திம் சாபி பூதாநி கதயிஷ்யந்தி தேऽவ்யயாம் |
ஸம்பாவிதஸ்ய சாகீர்திர்மரணாததிரிச்யதே ||

ஸஉ. தற்செயலாய் நேர்ந்திருக்கின்றதும், திறந்துள்ள ஸ்வர்க்கவாசலுமான இத்தகைய யுத்தத்தை, பார்த்த ! பாக்கியவான்களான க்ஷத்திரியர்கள் பெறுகிறார்கள்.

ஸஙு. இனி, இந்த நியாயமான யுத்தத்தை நீ செய்யாவிடில், அதனால் ஸ்வதருமத்தையும் புகழையும் இழந்து, பாவத்தை யடைவாய்.

ஸச. ஜனங்கள் உன்னுடைய அபகீர்த்தியையும் என்றைக்கும் சொல்லுவார்கள் : மதிப்பைப் பெற்றவனுக்கோ அபகீர்த்தியானது மரணத்தினும் அதிகமாம்.

௩௫. ஭யாத்ரணாதுபரதம் மம்யந்தே த்வாம் மஹாரதாஃ ।
யேஷாம் ச த்வம் பஹுமதோ ভூத்வா யாஸ்யஸி லாகவம் ॥
௩௬. அவாச்யவாதாம்ஶ்ச பஹூந் வதிஷ்யந்தி தவாஹிதாஃ ।
நிந்தந்தஸ்தவ ஸாமர்த்யம் ததோ துஃகதரம் நு கிம் ॥
௩௭. ஹதோ வா ப்ராப்ஸ்யஸி ஸ்வர்கம் ஜித்வா வா ভோக்ஷ்யஸே
தஸ்மாதுத்திஷ்ட கௌந்தேய யுத்தாய க்ருதநிশ্চயஃ ॥ [மஹீம் ।

---

௩௫. மகாரதர்கள், உன்னை, பயத்தால் யுத்தத்தினின்று பின்வாங்கினவனாக நினைப்பார்கள். நீ எவர்களால் மிக்குமதிக்கப்பட்டிருக்கிறாயோ, (அவரது வெகுமதிப்பை முதலில் பெற்றவ)னாகி (ப் பின்னர் அவரது) அவமதிப்பைப் பெறுவாய்.

௩௬. உன் பகைவர்கள் உனது வல்லமையை இகழ்பவராய், சொல்லத்தகாத பலசொற்களையும் சொல்லுவார்கள். அதனினும் அதிக துக்கமானது ஏது ?

௩௭. நீ கொலையுண்டாலோ, ஸ்வர்க்கத்தை அடைவாய் ; ஜயித்தாலோ, பூமியை அநுபவிப்பாய். ஆதலால், கௌந்தேய! போர்புரிய உறுதிகொண்டு எழுந்திரு.

௩௮. ஸு஖துஃகே ஸமே க்ருத்வா லாபாலாபௌ ஜயாஜயௌ ।
ததோ யுத்தாய யுஜ்யஸ்வ நைவம் பாபமவாப்ஸ்யஸி ॥
௩௯. ஏஷா தேঽভிஹிதா ஸாங்க்யே
বুদ্ধির்யோகே த்விமாம் ஶৃணு ।
বুদ্ধ্যா யுக்தோ யயா பார্থ கர্ம்பந்தம் প্রஹாஸ்யஸி ॥
௪০. நேஹாভিக্রமநாশোঽস্তি প্রত্যவாயோ ন விদ্যதে ।
স্বল্পমপ্যস্য ধর্মস্য ত্রায়তে মহতো ভয়াத் ॥

---

௩௮. இன்பதுன்பங்களையும் லாபநஷ்டங்களையும் வெற்றிதோல்விகளையும் ஸமமாகப் பாவித்து, பின்பு போரைக்கூடுவாயாக. நீ இவ்வாறு பாவத்தை அடையமாட்டாய்.

௩௯. இந்தப் புத்தியானது ஸாங்க்யவிஷயத்திலே உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஆனால், பார்த்த! நீ எந்தப் புத்தியைக்கூடி, கர்மமாகிய கட்டை அவிழ்த்துக்கொள்வாயோ, (அந்த) இதனை [யோகபுத்தியை] யோகவிஷயத்திலே கேள் :

௪০. இதில் முயற்சி பாழாகாது : குற்றம் வராது. இந்தத் தருமத்தின் சொற்பமும்கூட (ஒருவனைப்) பெரிய பயத்தினின்றும் காக்கின்றது.

சக. வ்யவஸாயாத்மிகா ஬ுத்தி: ஏகேஹ குரு நந்தந !
஬ஹுஶாகா ஹ்யனந்தாஶ்ச ஬ுத்தயோऽவ்யவஸாயினாம் ॥
சஉ. யாமிமாம் வாசம் ப்ரவதந்த்யவிபஶ்சித: ।
வேதவாதரதா: பார்த ந்யாந்யதீதி வாதிந: ॥
சங. காமாத்மாந: ஸ்வர்கபரா: ஜந்மகர்மபலப்ரதாம் ।
க்ரியாவிஶேஷபஹுலாம் போகைஶ்வர்யகதிம் ப்ரதி ॥
சச. போகைஶ்வர்யப்ரஸக்தாநாம் தயாऽபஹ்ருதசேதஸாம் ।

சக. குருநந்தந ! இங்கு நிச்சயத்தன்மையையுடைய புத்தி ஒன்றுதான். உறுதியற்றவர்களுக்கு, புத்திகளோ அளவில்லாதனவாய்ப் பல கிளைகளை உடையன.

சஉ, சங, சச. அறிவீனர்கள், பார்த்த ! வேதவார்த்தைகளில் பிரிய முடையவராய் வேறு(ஒன்றும்)இல்லைஎன்று கூறுபவராய், காமத்தன்மையராய்ச் சுவர்க்கத்தையே மேலாகக்கொண்டவராய், ஜன்மத்தையே கர்மத்தின்பயனாகக் கொடுப்பதும், போகத்தையும் செல்வத்தையும் அடையும்விஷயத்தில் சிறப்புக்கர்மங்கள்மிகுந்துள்ளதுமான யாதொரு

வ்யவஸாயாத்மிகா ஬ுத்தி: ஸமாதௌ ந விதீயதே ॥
சரு. த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா: நிஸ்த்ரைகுண்யோ ভவார்ஜுந
நிர்த்வந்த்வோ நித்யஸத்த்வஸ்த: நிர்யோகக்ஷேம ஆத்மவாந் ॥ [ஜ்ஞ
சஙு. யாவாநர்த உதபாநே ஸர்வத: ஸம்ப்லுதோதகே ।

இந்த மலர்ந்த வார்த்தையைக் கூறுகிறார்களோ ; அ(ந்)த(வார்த்தையி)னால் மனம்கவரப்பட்டவராய்ப் போகத்திலும் செல்வத்திலும் அழுந்தினவர்களுடைய மனத்தில் உறுதித்தன்மைத்தான புத்தி உண்டாவதில்லை.

சரு. வேதங்கள் முக்குணங்களையும் (தாம் கூறும்) விஷயங்களாக உடையன. அர்ஜுன ! நீ முக்குணங்களற்றவனாகவும், த்வந்தங்களற்றவனாகவும், எப்பொழுதும் ஸத்துவத்திலேயே நிற்பவனாகவும், யோகக்ஷேமமில்லாதவனாகவும், ஜாக்கிரதையுடையவனாகவும் இருக்கவேண்டும்.

சஙு. (கிணறு முதலிய)நீர்நிலையில் எவ்வளவு உபயோகம் உள்ளதோ, அவ்வளவு (உபயோகமும்) எங்கும்பெருகிய நீர்ப்பெருக்கில் உள்ளது.

தாவாநு ஸவெ⸗ஷு வெதெஷு ஸ்ராஹ்மணஸ்ய விஜாநத: ||
சஎ. கர்மணியேவாதிகாரஸ்தே மா ஫லேஷு கதாசந |
மா கர்ம஫லஹேதுர்பூர்மா தெ ஸங்கோऽஸ்த்வகர்மணி ||
சஅ. யோகஸ்த: குரு கர்மாணி ஸங்கம் த்யக்த்வா தநஞ்ஜய |
ஸித்த்யஸித்த்யோ: ஸமோ பூத்வா ஸமத்வம் யோக உச்யதெ ||

(அதுபோல,) ஸகலவேதங்களிலும் (எவ்வளவு ப்ரயோஜனம் உள்ளதோ, அவ்வளவு ப்ரயோஜனமும்) ஞானியான ப்ராஹ்மணனுக்கு (ப்ரஹ்மாநந்தத்தில் உள்ளது).

சஎ. கர்மத்திலேதான் உனக்கு அதிகாரம். ஒருகாலும் பயன்களிலே அதிகாரம் வேண்டாம். (நீ) கர்மத்தின் பயனை வருவித்துக் கொள்பவனாக ஆகாதே. கர்மத்தைச் செய்யாமையிலே உனக்குப் பிரியம் இல்லாதிருக்கட்டும்.

சஅ. தநஞ்ஜய ! யோகத்திலேநிலைத்துப் பற்றைவிட்டு (பயன்)கைகூடுவதிலும் கைகூடாமையிலும் ஸமமாக இருந்து கர்மங்களைச் செய்; ஸமமாயிருத்தலே யோகம் எனப்படுகின்றது.

சக. ஏதாவாந் ஹ்யுபாயோ கர்ம ஸ்வர்கீயோ மாஸ்ய தநஞ்ஜய |
ஸ்வர்கீய ஸ்ரீணாமுந்த்ய கூபவாரீ ஹ்ருஹெதவ: ||
ரு0. ஸ்வர்கியுக்தோ ஜஹாதீஹ உபெ ஸுக்ருதது:ஷ்ருதெ |
தஸ்மாத்யோகாய யுஜ்யஸ்வ யோக: கர்மஸு கௌஶலம் ||
ருக. கர்மஜம் ஬ுத்தியுக்தா ஹி ஫லம் த்யக்த்வா மநீஷிண: |
ஜந்மபந்த்ய விநிர்முக்தா: பதம் க்ச்ச்ந்த்யநாமயம் ||

சக. தநஞ்ஜய ! (காம்ய) கர்மமானது,புத்தியோகத்தைக்காட்டிலும் மிகத்தாழ்ந்ததன்றோ. (அந்தப்) புத்தியிலே (உனக்கு) அடைக்கலத்தைத் தேடிக்கொள். பயனைக் கருதுவோர் கீழோராவர்.

ரு0. (ஸமத்வ)புத்தியைக் கூடினவன் இங்கே நல்வினை தீவினையிரண்டனையும் நீக்கிக்கொள்கிறான் ; ஆதலால் (நீ) யோகத்தைக் கூடுவாயாக ; யோகமானது கர்மங்களில் ஸாமர்த்திய மாம்.

ருக. (ஸமத்வ)புத்தியுடையவர்கள்,கர்மத்தினாலுண்டாகும் பயனை விட்டிட்டு, ஞானிகளாய்ப் பிறப்பென்னும் கட்டினின்று முற்றும்விடுபட்டுத் தொந்தரவுஅற்ற இடத்திற்குச் செல்கிறார்கள்.

௫௨. யதா தே மோஹகலிலம் புத்திர்வ்யதிதரிஷ்யதி ।
ததா கந்தாஸி நிர்வேதம் ஶ்ரோதவ்யஸ்ய ஶ்ருதஸ்ய ச ॥
௫௩. ஶ்ருதிவிப்ரதிபன்னா தே யதா ஸ்தாஸ்யதி நிஶ்சலா ।
ஸமாதாவசலா பुத்திः ததா யோகமவாப்ஸ்யஸி ॥

அர்ஜுந உவாச—

௫௪. ஸ்திதப்ரஜ்ஞஸ்ய கா பாஷா ஸமாதிஸ்தஸ்ய கேஶவ ।
ஸ்திதधீः किं प्रभाषेत किमासीत व्रजेत किम् ।

---

௫௨. எப்பொழுது உன் மனமானது மயக்கக்கலக்கத்தைக் கடந்திடுமோ, அப்பொழுது (நீ) கேட்கவேண்டியதிலும் கேட்டதிலும் வெறுப்பை யடைவாய்.

௫௩. (பல) கேள்விகளால் பலவாறாய்க் கலங்கியுள்ள உன்மனமானது எப்பொழுது ஆத்மாவிடத்து நிச்சலமாய் அசைவற்றதாய் நிற்குமோ, அப்பொழுது (நீ) யோகத்தைப் பெறுவாய்.

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

௫௪. கேசவ ! ஞானம்நிலைத்து ஸமாதியில் நிற்பவனை எவ்வாறு சொல்வது ? ஞானம்நிலைத்தவன் எவ்வாறு பேசுவான் ? எவ்வாறு இருப்பான் ? எவ்வாறு நடப்பான் ?

ஶ்ரீபகவாந் உவாச—

௫௫. प्रजहाति यदा कामान् सर्वान् पार्थ मनोगतान् ।
आत्मन्येवात्मना तुष्टः स्थितप्रज्ञस्तदोच्यते ॥
௫௬. दुःखेष्वनुद्विग्नमनाः सुखेषु विगतस्पृहः ।
वीतरागभयक्रोधः स्थितधीर्मुनिरुच्यते ॥
௫௭. यः सर्वत्रानभिस्नेहः तत्तत्प्राप्य शुभाशुभम् ।

ஶ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

௫௫. பார்த்த ! (ஒருவன்) தானாக ஆத்மாவிடத்தே ஸந்தோஷித்திருப்பவனாய், மனத்திலுள்ள ஸகல ஆசைகளையும் எப்பொழுது தள்ளிவிடுகின்றானோ, அப்பொழுது ஞானம்நிலைத்தவன் எனப்படுகிறான்.

௫௬. துக்கங்களில் நொந்திடாத மனத்தினனாய், ஸுகங்களில் ஆசையற்றவனாய், (பொருள்களின்மேல்) பற்றும் பயமும் கோபமும் நீங்கப்பெற்றவனாய் இருப்பவன், நிலைத்தஞானமுடையவன் முனிவன் எனப்படுகிறான்.

௫௭. எவன் எங்கும் பற்றில்லாதவனாய், நல்லதும் தீயதுமான

நாஸி தம்ஷ்டி ந வெஷ்டி தஸ்ய ஜ்ஞாநீ ஸுதிஷ்஠தி ॥

௫௮. யதா ஸம்ஹரதே சாயம் கூர்மோঽங்காநீவ ஸர்வஶः ।
இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்தேப்யஸ் தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்஠ிதா ॥

௫௯. விஷயா விநிவர்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தேஹிநः ।
ரஸவர்ஜம் ரஸோঽப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்ததே ॥

அதனைப்பெற்று மகிழ்வுறுமோ வெறுப்புறுமோ, அவனது ஞானம் நிலைபெற்றது.

௫௮. ஆமை (தன்) அவயவங்களை எல்லாப்பக்கங்களினின்றும் (உள்ளே) அடக்கிக்கொள்ளுமாறுபோல, இவன் எப்பொழுது விஷயங்களினின்றும் இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொள்ளுகிறானோ, (அப்பொழுது) அவனுடைய ஞானம் நிலைத்தது.

௫௯. உணவில்லாத மனிதனுக்கு ரஸத்தைத் தவிர விஷயங்கள் ஒழிகின்றன. பரம்பொருளைக் கண்டபின்பு, இவனுடைய ரஸமும் [அவாவும்] ஒழிகின்றது.

௬௦. யததோ ஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபஶ்சிதः ।
இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மநः ॥

௬௧. தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பரः ।
வஶே ஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்஠ிதா ॥

௬௨. ஧்யாயதோ விஷயாந்பும்ஸः ஸங்கஸ்தேஷூபஜாயதே ।

---

௬௦. ஏனெனில், புத்திசாலியான புருஷன் (தன் இந்திரியங்களை அடக்க) முயல்கின்றனனாயினும், கௌந்தேய! கொந்தளிக்கும் இயல்புடைய இந்திரியங்கள் மனத்தை வலியக்கவர்ந்துகொண்டு போகின்றன.

௬௧. (அவன்) அவற்றையெல்லாம் அடக்கி, என்னிடத்தே ஈடுபட்டவனாய் அமைந்து இருக்கவேண்டும். இந்திரியங்கள் எவனுக்கு(த் தன்) வசத்தில் இருக்கின்றனவோ, அவனுக்கு ஞானம் நிலைத்தது.

௬௨. விஷயங்களை நினைக்கும் புருஷனுக்கு அவற்றின்மேல் பற்று

ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காமஃ காமாத்க்ரோதோঽபிஜாயதே ||

சுங. க்ரோதாத்பவதி ஸம்மோஹஃ ஸம்மோஹாத் ஸ்மிருதிவிப்ரமஃ |
ஸ்மிருதிப்ரம்ஶாத்புத்திநாஶோ புத்திநாஶாத் ப்ரணஶ்யதி || [உஃ |

சுச. ராகத்வேஷவியுக்தைஸ்து விஷயானிந்த்ரியைஶ்சரன் |
ஆத்மவஶ்யைர்விதேயாத்மா ப்ரஸாதமதிகச்ச்ஹதி ||

உண்டாகிறது : பற்றினின்றும் ஆசை உண்டாகிறது : ஆசையினின்றும் கோபம் உண்டாகின்றது.

சுங. கோபத்தினின்று மயக்கமும், மயக்கத்தினின்று நினைவுத்தவறும், நினைவுத்தவறினின்று அறிவுகேடும்உண்டாகின்றது. அறிவுகெடுதலால் (ஒருவன்) முற்றும் கெட்டுப்போகிறான் :

சுச. அகக்கரணம்அடங்கியவனோ,விருப்புவெறுப்புக்கள் நீங்கப்பெற்றுத் தனக்குஅடங்கிநிற்கும் இந்திரியங்களால் விஷயங்களிற் சென்று, (மனத்) தெளிவைப் பெறுகிறான்.

சுரு. ப்ரஸாதே ஸர்வதுஃகாநாம் ஹாநிரஸ்யோபஜாயதே |
ப்ரஸன்னசேதஸோ ஹ்யாஶு புத்திஃ பர்யவதிஷ்ঠதே || [தெ

சுசு. நாஸ்தி புத்திரயுக்தஸ்ய ந சாயுக்தஸ்ய பாவநா |
ந சாபாவயதஃ ஶாந்திஃ குதஃ ஸுகமஸ்ய கு தஃ || .

சுஎ. இந்த்ரியாணாம் ஹி சரதாம் யந்மநோঽநுவிதீயதே |

சுரு. தெளிவுள்ளவழி, இவனுடைய துன்பங்கட்கெல்லாம் கழிவு பிறக்கின்றது , ஏனெனில், மன்தெளிந்தவனுக்குப் புத்தி விரைவாக நிலைத்துநிற்கின்றது.

சுசு. ஒருநிலையில்லாதவனுக்கு ஞானம் உண்டாவதில்லை : ஒருநிலையில்லாதவனுக்கு (ஆத்ம) த்யாநமும் உண்டாவதில்லை : (ஆத்ம)த்யாநமில்லாதவனுக்கு ஒழிபும் உண்டாவதில்லை : ஒழிபற்றவனுக்கு ஸுகம் ஏது ?

சுஎ. ஏனெனில், எந்த மனமானது (விஷயங்களில்) திரிகின்ற இந்திரியங்களைப் பின்தொடர்கின்றதோ, அது, ஜலத்திலே கப்பலைக் காற்று

தஷஸு ஹரதி ஹி ப்ரஜ்ஞாம் வாயுர்நாவமிவாம்஭ஸி ॥

௬௮. தஸ்மாத்யஸ்ய மஹாபாஹோ நிக்ருஹீதானி ஸர்வஶஃ।
இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்தேப்யஃ தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்஠ிதா ॥

௬௯. யா நிஶா ஸர்வபூதானாம் தஸ்யாம் ஜாகர்தி ஸம்யமீ।
யஸ்யாம் ஜாக்ரதி பூதானி ஸா நிஶா பஶ்யதோ முனேஃ॥

(அடித்துக்கொண்டுபோவது)போல, இவனுடைய அறிவைக் கவர்ந்துகொண்டுபோகின்றது.

௬௮. ஆதலால், உயர்தோள ! எவனுடைய இந்திரியங்கள் இந்திரிய விஷயங்களினின்று எவ்வாற்றாலும் அடக்கப்பட்டனவோ, அவனுடைய ஞானம் நிலைத்தது.

௬௯. எது பிராணிகட்கெல்லாம் இரவோ, அதில், அடக்கமுள்ளவன் விழித்திருக்கிறான். எதில் பிராணிகள் விழித்திருக்கின்றனவோ, அது, (உண்மையைக்) காணும் முனிவனுக்கு இரவு.

எ௦. ஆபூர்யமாணமசலப்ரதிஷ்ட
ஸமுத்ரமாபஃ ப்ரவிஶந்தி யத்வத்।
தத்வத்காமா யம் ப்ரவிஶந்தி ஸர்வே
ஸ ஶாந்திமாப்நோதி ந காமகாமீ ॥

எக. விஹாய காமான் யஃ ஸர்வான் புமாம்ஶ்சரதி நிஸ்ப்ருஹஃ।
நிர்மமோ நிரஹங்காரஃ ஸ ஶாந்திமதிகச்ச்ஹதி ॥

எ௦. எப்புறமும் (ஆற்றுநீரால்) பெருக்கப்படுகிறதாய் (த் தன்) நிலை மாறாதுநிற்கும் ஸமுத்திரத்தை ஜலங்கள் எவ்வாறு புகுகின்றனவோ, அவ்வாறே ஆசைகளெல்லாம் எவனைப் புகுகின்றனவோ, அவன் சாந்தியை அடைகிறான் ; காமத்தை விரும்புகிறவன் (அதனை அடைவது) இல்லை.

எக. எந்தப் புருஷன் ஸகல காமங்களையும் விட்டு, பற்றற்றவனாய், அஹங்காரமமகாரங்கள் இல்லாதவனாய்த் திரிகின்றானோ, அவன் சாந்தியைப் பெறுகிறான்.

எஉ. வாஷா ஸ்ராஷீ ஷ்ரிதிஃ வாயுஃ
நெநாம் ஷ்ராவ்ய விஊஹ்யதி ।
ஷ்ரிக்வாzஷ்ராஷ்ஹகாஹ்ரெzவி
ஸ்ரஷ்ஹநிவ்ராணஸ்ரஷ்ஹதி ॥

இதி ஸ்ரீ தீயொzத்யாயஃ ॥

எஉ. பார்த்த ! இது ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிய நிலை. இதனை அடைந்து (ஒருவனும்) மயங்கமாட்டான். (ஒருவன்) கடைசிக்காலத்திலும் [முதுமைப்பருவத்திலும்] இதிலே நின்று ப்ரஹ்மாநந்தத்தை அடைகிறான்.

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

சுஜுஊந உவாச—

க. ஜ்யாயஸீ செத்கர்மணஸ்தே மதா புத்திர்ஜனார்தன ।
தத்கிம் கர்மணி கொரெ மாம் நியொஜயஸி கெஶவ ॥
உ. வ்யாமிஶ்ரேணெவ வாக்யேந புத்திம் மொஹயஸீவ மெ ।

மூன்றும் அத்தியாயம் : கர்மயோகம்.

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

க. ஜநார்த்தன ! ஞானம் கர்மத்திலும் மேலானதென்பது உமது கருத்தாயின், அப்பொழுது என் கேசவ ! கொடிய தொழிலிலே என்னை ஏவுகிறீர்?

உ. மலைக்கச்செய்வதுபோன்ற வார்த்தையினால் என்னுடைய புத்தியை மயக்குகின்றீர்போலும். நான் எதனால் நன்மையைப்பெறுவே

தத்ரைகம் வத நிஶ்சித்ய யேன ஶ்ரேயோऽஹமாப்நுயாம் ।
ஶ்ரீபகவாநுவாச—

ந. லோகேऽஸ்மிந் த்விவிதா நிஷ்டா புரா ப்ரோக்தா மயாऽநக।
ஜ்ஞாநயோகேந ஸாங்க்யாநாம் கர்மயோகேந யோகிநாம் ॥

ச. ந கர்மணாமநாரம்பாந் நைஷ்கர்ம்யம் புருஷோऽஶ்நுதே ।
ந ச ஸந்ந்யஸநாதேவ ஸித்திம் ஸமதிகச்ச்ஹதி ॥

னோ, அந்த ஒன்றை [ஞானகர்மங்களுள், உனக்கு உரியது இன்னதுதான் என்பதை]ப் பிரித்துச் சொல்லவேண்டும்.

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லலுற்றார் :

ந. பாபமற்றவனே ! முன்பு இவ்வுலகத்திலே ஸாங்க்யர்களுக்கு ஞானயோகத்தாலும், யோகிகளுக்குக் கர்மயோகத்தாலும் இருவகையான நிஷ்டைகளை யான் உபதேசித்தேன்.

ச. ஒருவன் கர்மங்களைச் செய்யாமையினால் நைஷ்கர்ம்யத்தை [கர்மமற்றநிலையைப்] பெறுகிறானில்லை ; (அவற்றைத்) துறத்தலினாலேயே ஸித்தியை அடைகிறானுமில்லை.

ரு. ந ஹி கஶ்சித் க்ஷணமபி ஜாது திஷ்ட்யகர்மக்ருத் ।
கார்யதே ஹ்யவஶ: கர்ம ஸர்வ: ப்ரக்ருதிஜைர்கு:ணை: ॥

சு. கர்மேந்த்ரியாணி ஸம்யம்ய ய ஆஸ்தே மநஸா ஸ்மரந் ।
இந்த்ரியார்தாந் விமூடாத்மா மிथ்யாசார: ஸ உச்யதே ॥

எ. யஸ்த்விந்த்ரியாணி மநஸா நியம்யாரபதேऽர்ஜுந ।
கர்மேந்த்ரியைர் கர்மயோகமஸக்த: ஸ விஶிஷ்யதே ॥

ரு. ஏனெனில், ப்ரகிருதியினின்றுந் தோன்றும் குணங்களால் ஒவ்வொன்றும் ஸ்வாதீநமற்றுக் கர்மத்திற் செலுத்தப்படுகின்ற தாதலால், ஒன்றாவது எக்காலத்தும் ஒருகணப்பொழுதாயினும் தொழிலைச் செய்யாததாக இருப்பதில்லை.

சு. எவன் கர்மேந்திரியங்களை அடக்கி, இந்திரியவிஷயங்களை மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு மனம்மயங்கி இருக்கின்றானோ, அவன், 'ஆசாரக்கள்ளன்' எனப்படுகிறான்.

எ. அர்ஜுந ! மற்று எவன் இந்திரியங்களை மனத்தால் அடக்கிக் கொண்டு, கர்மேந்திரியங்களால் கர்மயோகத்தைப், பற்றற்றவனாய் அநுஷ்டிக்கிறானோ, அவன் மேலாகின்றான்.

அ. நியதம் குரு கர்ம த்வம் கர்ம ஜ்யாயோ ஹ்யகர்மண: ||
ஶரீரயாத்ராபி ச தே ந ப்ரஸித்யேத்கர்மண: ||
கூ. யஜ்ஞார்த்தாத்கர்மணோऽந்யத்ர லோகோऽயம் கர்மபந்த: |
ததர்தம் கர்ம கௌந்தேய முக்தஸங்க: ஸமாசர || [தி: |
கo. ஸஹ யஜ்ஞா: ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா புரோவாச ப்ரஜாப-

அ. நீ (உனக்கு) அமைந்த கர்மத்தைக் செய்யக்கடவாய்; ஏனெனின், செய்தல் செய்யாமையினும் மேலானது: மற்றும், (அதனைச்) செய்யாதிருப்பதனால், சரீரத்தைக் கொண்டுசெலுத்தலும் உனக்கு முடியாது.

கூ. யஜ்ஞத்திற்கான கர்மத்தைத்தவிர (மற்றைய கர்மத்தினால்தான்) இவ்வுலகம் கர்மக்கட்டையுடைத்து: கௌந்தேய! அதற்கான கர்மத்தைப், பற்றுவிட்டவனாய் நன்கு செய்யக்கடவாய்.

கo. ப்ரஜாபதியானவர் முதலில் யஜ்ஞங்களோடுகூடவே ப்ரஜைகளைப் படைத்து, "(நீங்கள்) இதனால் [யஜ்ஞத்தால்] அபிவிருத்திசெய்

ஸுநேந ப்ரஸவிஷ்யத்வமேஷ வோऽஸ்த்விஷ்டகாமதுக் ||
கக. தேவாந் பாவயதாऽநேந தே தேவா பாவயந்து வ: |
பரஸ்பரம் பாவயந்த: ஶ்ரேய: பரமவாப்ஸ்யத || [வி தா: |
கஉ. இஷ்டான் போகாந் ஹி வோ தேவா தாஸ்யந்தே யஜ்ஞபா-
விதா: தைர்தத்தாநப்ரதாயைபோ யோ பும்க்தே ஸ்தேந ஏவ ஸ: ||

யுங்கள்; இது, உங்களுக்கு வேண்டியவிருப்பங்களைக் கொடுப்பதாக (இருக்கட்டும்" என்று) கூறினர்.

கக. "(நீங்கள்) இதனால் தேவர்களை விருத்தியடையச் செய்யுங்கள்: அந்த தேவர்கள் உங்களை விருத்தியடையச்செய்யட்டும்; (இவ்வாறு) ஒருவரையொருவர் விருத்திசெய்கிறவர்களாய் மேலான நன்மையை அடையுங்கள்."

கஉ. "தேவர்கள் யாகங்களால் விருத்தியடைவிக்கப் பெற்றவர்களாய் உங்களுக்கு வேண்டிய போகங்களைக் கொடுப்பார்களன்றோ." அவர்கள் கொடுத்தவற்றை இவர்கட்குக் கொடாமல் எவன் அநுபவிக்கின்றானோ, அவன் திருடனே யாவான்.

கரு. யஜ்ஞசிஷ்டாசினஃ ஸந்தோ முச்யந்தே ஸர்வகில்பிஷைஃ ।
஭ுஞ்ஜதே தே த்வகம் பாபா யே பசந்த்யாத்மகாரணாத் ॥
கச. அந்நாத்பவந்தி பூதாநி பர்ஜந்யாத்அந்நஸம்பவஃ ।
யஜ்ஞாத்பவதி பர்ஜந்யோ யஜ்ஞஃ கர்மஸமுத்பவஃ ॥
கரு. கர்ம ப்ரஹ்மோத்பவம் வித்தி ப்ரஹ்மாக்ஷரஸமுத்பவம் ।
தஸ்மாத் ஸர்வகதம் ப்ரஹ்ம நித்யம் யஜ்ஞே ப்ரதிஷ்஠ிதம் ॥

கரு. யாகசேஷத்தைப் புசிக்கும் ஸாதுக்கள் ஸகல பாவங்களாலும் விடப்படுகிறார்கள். மற்று, தமக்காக எவர்கள் சமைக்கிறார்களோ, அந்தப் பாவிகள் பாவத்தை உண்கிறார்கள்.

கச, கரு. (உட்கொள்ளும்)உணவினின்றுபிராணி(களின்சரீரங்)கள் உண்டாகின்றன: உணவு மழையினின்று உண்டாகின்றது: மழையாகத்தினின்று உண்டாகின்றது: யாகம் கர்மத்தினின்று உண்டாகின்றது. கர்மத்தை ப்ரஹ்மத்தினின்று உண்டானதாக(வும்), ப்ரஹ்மத்தை அழிவில்லாப்பொருளினின்று உண்டானதாக(வும்) தெரிந்துகொள். ஆதலால், ஸகலத்தையும்பற்றிய ப்ரஹ்மமானது யாகத்திலே நிலைபெற்றதாம்.

கரு. ஏவம் ப்ரவர்திதம் சக்ரம் நாநுவர்தயதீஹ யஃ ।
அகாயுரிந்த்ரியாராமோ மோகம் பார்த ஸ ஜீவதி ॥
கள. யஸ்த்வாத்மரதிரேவ ஸ்யாத் ஆத்மதृப்தஶ்ச மாநவஃ ।
ஆத்மந்யேவ ச ஸந்துஷ்டஃ தஸ்ய கார்யம் ந விद्यதே ॥
கஅ. நைவ தஸ்ய க்ருதேநார்தோ நாக்ருதேநேஹ கஶ்சந ।

கரு. பார்த்த! இங்கு எவன் பாவஆயுஸையும் இந்திரியவிளையாட்டையும் உடையவனாய் இவ்வாறு செலுத்தப்பட்டுள்ள சக்கிரத்தை அநுசரிப்பதில்லையோ, அவன் வீணாக உயிர்வாழ்கின்றான்.

கள. மற்று, எந்த மனிதன் ஆத்மாவினிடத்தே மகிழ்ச்சியுடையவனாய், ஆத்மாவிலேயே திருப்திபெற்றவனாய், ஆத்மாவினிடத்திலேயே ஸந்தோஷமுள்ளவனாய் இருக்கின்றானோ, அவனுக்கு (உலகவ்யவகாரமும் வேதவ்யவகாரமுமான) கார்யம் இல்லை.

கஅ. இங்கே (ஒன்று) செய்யப்பெற்றதனாலும், செய்யப்பெறாததனாலும் அவனுக்கு ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லையேஇல்லை. இன்னும்,

ந ஹாஸ்ய ஸர்வபூதேஷு கஶ்சிதர்த்தவ்யாபாஶ்ரயः ॥
கக. தஸ்மாதஸக்தः ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர ।
ஸஸக்தோ ஹ்யாசரன்கர்ம பரமாப்நோதி பூருஷः ॥
உ0. கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதயः ।
லோகஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்பஶ்யந் கர்துமர்ஹஸி ॥

இவனுக்கு ஸகல பூதங்களினிடத்தும் ஒருபயனுக்காக ஆச்ரயிக்கவேண்டியது ஒன்றும் இல்லை.

கக. அதனால், நீ செய்யவேண்டிய கர்மத்தைப் பற்றில்லாதவனாய் எப்பொழுதும் செய்யக்கடவாய் ; ஏனெனில், பற்றற்றவனாய்க் கர்மஞ் செய்கிற புருஷன் மேலானதைப் பெறுகிறான்.

உ0. ஏனெனில், ஜநகர்முதலானோர்கள் கர்மத்தினாலேயே ஸித்தி பெற்றார்கள். நீ உலகத்தை நல்வழியில் நடக்கச்செய்தலை நன்கு ஆலோசித்தும், (கர்மத்தைச்) செய்யத்தகுந்தவனே ஆகிறாய்.

உக. யத்யதாசரதி ஶ்ரேஷ்ठः தத்ததேவேதரோ ஜநः ।
ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்ததநுவர்ததே ॥
உஉ. ந மே பார்தாஸ்தி கர்தவ்யம் த்ரிஷு லோகேஷு கிஞ்சந ।
நாநவாப்தமவாப்தவ்யம் வர்த ஏவ ச கர்மணி ॥
உங. யதி ஹ்யஹம் ந வர்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரितः ।
மம வர்த்மாநுவர்தந்தே மநுஷ்யாः பார்த ஸர்வஶः ॥

உக. மேலானவன் எதெதைச் செய்கின்றானோ, அதனையே மற்றை ஜனங்கள் (செய்கிறார்கள்) : அவன் எதனை ப்ரமாணமாகக் கொள்கின்றானோ, அதனை உலகம் அநுசரிக்கின்றது.

உஉ. பார்த்த ! மூன்று உலகங்களிலும் எனக்குச் செய்யவேண்டியதொன்றும் இல்லை. (இனி நான்) அடையவேண்டியதாய் (இப்பொழுது) அடையாதிருப்பது (ஒன்றும்) இல்லை. ஆயினும், கர்மத்தில் இருக்கவே இருக்கின்றேன்.

உங. ஏனெனில், நான் சோம்புதலில்லாதவனாய் எப்பொழுதாயினும் கர்மத்தில் இராவிட்டால், பார்த்த ! மனிதர்கள் எவ்வகையிலும் என்வழியை அநுஸரிப்பார்கள்.

உச. உத்ஸீதெயுரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்ம சேதஹம் ।
ஸங்கரஸ்ய ச கர்தா ஸ்யாம் உபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா: ॥
உரு. ஸக்தா: கர்மண்யவித்வாம்ஸோ யதா குர்வந்தி பாரத ।
குர்யாத்விதாம்ஸ்ததாஸக்த: சிகீர்ஷுர்லோகஸங்க்ரஹம் ॥
உகூ. ந புத்திபேதம் ஜநயேத் அஜ்ஞாநாம் கர்மஸங்கிநாம் ।

உ ச. யான் கர்மத்தைச் செய்யாவிடில், இந்த உலகங்கள் அழிந்து போகும் : ஜாதிக்கலப்பிற்குக் காரணமு மாவேன் : இந்த ப்ராணிகளைக் கெடுத்தவன் ஆவேன்.

உ டு. பாரத ! எப்படி அஜ்ஞானிகள் கர்மத்தில் பற்றுடையவராய்(க் கர்மத்தைச்) செய்கிறார்களோ, அப்படியே ஞானி பற்றில்லாதவனாய் உலகத்தை நல்வழிப்படுத்த விரும்பி (கர்மத்தை)ச் செய்யவேண்டும்.

உ கூ. ஞானியானவன் கர்மத்திற் பற்றுள்ள அஜ்ஞானிகளுக்குப் புத்திக்கலக்கத்தை உண்டாக்கக்கூடாது. ஊக்கமுடையவனாய் ஸகலகர்

ஜோஷயேத்ஸர்வகர்மாணி விதாந்யுக்த: ஸமாசரந் ॥
உஎ. ப்ரகிருதேர்க்ரியமாணாநி குணைர்கர்மாணி ஸர்வச:।
அஹங்காரவிமூடாத்மா கர்தாஹமிதி மந்யதே ॥
உஅ. தத்த்வவித்து மஹாபாஹோ குணகர்மவிபாகயோ: ।
குணா குணேஷு வர்தந்தே இதி மத்வா ந ஸஜ்ஜதே ॥

மங்களையும் (தாமும்) நன்றாகச் செய்துகொண்டு, (அவர்களையும்) செய்விக்கவேண்டும்.

உ எ. அகங்காரத்தால் மனம்மயங்கியிருப்பவன், எவ்வகையிலும் ப்ரகிருதியின் குணங்களால் செய்யப்படுகின்ற கர்மங்களை "நான் செய்கின்றேன்" எனக் கொள்கிறான்.

உ அ. உயர்தோள ! குணங்களும் (அவற்றின்) தொழில்களுமாகிய (இ)வற்றின் பிரிவுகளினுடைய உண்மையையுணர்ந்தவனோ, 'இந்திரியங்கள் விஷயங்களின்வழியே செல்லுகின்றன' எனக் கொண்டு (கர்மங்களிற்)பற்றுக் கொள்வதில்லை.

உகூ. ப்ரகிருதெர்கு3ணஸம்மூடா: ஸஜ்ஜந்தே கு3ணகர்மஸு ।
தானகிருத்ஸ்nவிதோ மந்தான் கிருத்ஸ்nவிந்ந விசாலயேத் ॥

உ0. மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸம்ந்யஸ்யாத்4யாத்மசேதஸா ।
நிராஶீர்நிர்மமோ பூத்வா யுத்4ய்வ விக3தஜ்வர: ॥

உக. யே மே மதமிதம் நித்ய மநுதிஷ்ந்தி மாநவா: ।
ஶ்ரத்4ாவந்தோऽநஸூயந்த: முச்யந்தே தேऽபி கர்மபி: ॥

உகூ. (எவர்கள்) ப்ரகிருதியின் குணங்களால் முற்றும் மயங்கியவராய், குணங்களுடைய கர்மங்களிலே பற்றுக்கொள்கிறார்களோ, அந்த முற்றும் உணராத அஜ்ஞானிகளை முற்றும்உணர்ந்தவன் கலங்கும்படி செய்யக்கூடாது.

உ0. ஆத்மாவைப்பற்றிய மனத்தோடு ஸகலகர்மங்களையும் என்னிடத்துவைத்து, ஆசையற்றவனாய் மமகாரமில்லாதவனாய்த் துயரம்நீங்கிப் போர்செய்யக்கடவாய்.

உக. எந்த மனிதர்கள் என்னுடைய இக்கொள்கையை இடக்குப்பேசாமல் நம்பிக்கையொடு எப்பொழுதும் அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, அவர்களும் கர்மங்களால் விடப்படுகிறார்கள்.

உஉ. யே த்வேதத்4ப்4யஸூயந்த: நாநுதிஷ்ந்தி மே மதம் ।
ஸர்வஜ்ஞாநவிமூடாம்ஸ்தாந் வித்4தி நஷ்டாநசேதஸ: ॥

உஙு. ஸத்3ருஶம் சேஷ்டதே ஸ்வஸ்யா: ப்ரகிருதேர்ஜ்ஞாநவாநபி ।
ப்ரகிருதிம் யாந்தி பூதாநி நிக்3ரஹ: கிம் கரிஷ்யதி ॥

உச. இந்த்3ரியஸ்யேந்த்3ரியஸ்யார்தே2 ராகத்3வேஷௌ வ்யவஸ்தி[illegible]

உஉ. ஆனால், இடக்குப்பேசுகின்ற எவர்கள் என்னுடைய இக்கொள்கையை அநுஷ்டிப்பதில்லையோ, அவர்களை, அவிவேகிகளாகவும் (ஸகுண நிர்க்குணங்களைப்பற்றிய) அறிவிலெல்லாம் பலவாறாக மயங்கியவர்களாகவும் அழிந்துபோனவர்களாகவும் தெரிந்துகொள்.

உங. ஞானமுள்ளவனும்கூடத் தன்னுடைய ஸ்வபாவத்திற்குஏற்ப நடக்கின்றனன் : பிராணிகள்(எல்லாம் தம்தம்) ஸ்வபாவத்தை அநுஸரிக்கின்றன. தடுப்பது என்ன செய்யும்?

உச. விருப்புவெறுப்புக்கள் ஒவ்வொரு இந்திரியத்தினுடைய விஷயத்திலேயும் அமைந்துள்ளன ; (ஒருவனும்) அவற்றின் [விருப்புவெறு

தயொ தபு வஶஶுஶ்ரூஷ் தள ஹுவஸு வாரிவம்யிநள ॥
௩௫. ஶ்ரேயாநு ஸ்வயஶொ விஶுணஃ வாரயஶுாக் ஸ்வநுஷ்஠ி-
ஸ்வயஶொ நியநம் ஶ்ரேயஃ வாரயஶொ ஹயாவஹஃ ॥ [தாக்

அஜுாந உவாச—

௩௬. அத கெந ப்ரயுக்தொ2யம் பாபம் சரதி பூருஷஃ ।
அநிச்ச்ஹந்நபிவார்ஷ்ணேய பலாதிவ நியொஜிதஃ ॥

ப்புக்களின்]வசத்தை அடையக்கூடாது ; ஏனெனில்,அவை இவனுக்கு விரோதிகள்.

௩௫. நன்கு அநுஷ்டிக்கப்பட்டதான பிறருடைய தருமத்தைக் காட்டிலும் குணமில்லாத [நன்கு அநுஷ்டிக்கப்படாத] தன்தருமம் மேலானது ; தன்தருமத்திலே சாதல் நல்லது ; பிறருடைய தருமம் பயத்தை விளைப்பது.

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

௩௬. வார்ஷ்ணேய ! இனி, இப்புருஷன் (ஒன்றனைச்செய்ய) விரும்புகின்றிலனாயினும், வலிய ஏவப்பட்டவன்போல், எதனால் தூண்டப்பட்டுப் பாவத்தைச் செய்கிறான் ?

ஶ்ரீபகவாநு உவாச—

௩௭. காம ஏஷ க்ரோத ஏஷஃ ரஜோகுணஸமுத்ப4வஃ ।
மஹாஶநோ மஹாபாப்மா வித்4ந்யேநமிஹ வைரிணம் ॥
௩௮. தூமேநாவ்ரியதே வஹ்நிர்யதாऽऽத3ர்ஶோ மலேந ச ।
யதோல்பேநாவ்ரியதே கர்ப4ஸ்ததா தேநேதமாவ்ருதம் ॥
௩௯. ஆவ்ருதம் ஜ்ஞாநமேதேந ஜ்ஞாநிநோ நித்யவைரிணா ।

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

௩௭. இது காமம் : இது(வே) கோபம் : (இதுவே) ரஜோகுணத்தினின்று உண்டாவது : பெருந்தீனியுடையது : மிகப்பொல்லாதது : நீ இங்கே இதனைச் சத்துருவாகத் தெரிந்துகொள்.

௩௮. நெருப்புப் புகையாலும், கண்ணாடி அழுக்காலும் எவ்வாறு மூடப்பட்டிருக்கின்றனவோ, கருவானது பையினால் எவ்வாறு மூடப்பட்டிருக்கின்றதோ, அவ்வாறு அதனால் இது மூடப்பட்டிருக்கின்றது.

௩௯. கௌந்தேய ! ஞானிக்கு எப்பொழுதும் சத்துருவும், (விஷ

காமரூபேண கௌந்தேய துஷ்பூரேணாநலேந ச ||
௪௦. இந்த்ரியாணி மநோ புத்திரஸ்யாதிஷ்டாநமுச்யதே |
ஏதைர்விமோஹயத்யேஷ: ஜ்ஞாநமாவ்ருத்ய தேஹிநம் ||
௪௧. தஸ்மாத்த்வமிந்த்ரியாண்யாதௌ நியம்ய பரதர்ஷபம் |
பாப்மாநம் ப்ரஜஹிஹ்யேநம் ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநநாசநம் ||
௪௨. இந்த்ரியாணி பராண்யாஹுரிந்த்ரியேப்ய: பரம் மந:

பதுகர்ச்சியால்) நிரம்பாததும், (அதிலே) திருப்திவாராததுமான காமமாகிய இதனால் அறிவு மூடுண்டுகிடக்கின்றது.

௪௦. இந்திரியங்களும், மனமும், புத்தியும் இதனுடைய இருப்பிடம் எனப்படுகின்றன. இது இவற்றின்வழியாக அறிவை மறைத்துத், தேகியைப் பலவகையாக மயக்குகின்றது.

௪௧. அதனால், ஏ ! பரதரிற் சிறந்தோனே ! நீ முதலில் இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு, சாஸ்திரஅறிவையும் அநுபவஅறிவையும் அழிக்கின்ற பொல்லாத இதனைக் கொன்றுவிடு.

௪௨. (ஞானிகள்) இந்திரியங்களை மேலாகக் கூறுகின்றனர் : இந்

இந்த்ரியேப்ய: பரா ஹ்யர்தா அர்தேப்ய: பரம் மந: ||
௪௩. மநஸஸ்து பரா புத்திர்யோ புத்தேரபி பரதஸ்து ஸ: ||
ஏவம் புத்தேரபரம் புத்த்வா ஸம்ஸ்தப்ய்யாத்மாநமாத்மநா |
ஜஹி ஶத்ரும் மஹாபாஹோ காமரூபம் துராஸதம் ||

இதி ஸ்ரீ பகவதீ யோ உபநிஷத்ஸு ||

திரியங்களைக்காட்டிலும் மனம் மேலானது : மனத்தைக்காட்டிலும் புத்தியோ மேலானது : புத்தியைக்காட்டிலும் மேலானது எதுவோ, அது (ஆத்மா).

௪௩. உயர்தோள ! நீ இவ்வாறு புத்திக்கு மேலானதை அறிந்து, மனத்தை மனத்தால் நிறுத்தி, வெல்லுதற்கு அரிதான காமமாகிய சத்துருவைக் கொல்லு.

மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

சுய வதஸ்யெஶுாzயூாயஃ ஜ்ோநயொமஃ ॥

ஶ்ரீஹமவாநு உவாச—

க. இமம் விவஸ்வதெ யொமடி பொக்தவாநஹமவ்யயம் ।
விவஸ்வாந்மநவெ ப்ராஹ உநுரிக்ஷ்வாகுவெzப்ரவீச் ॥
உ. ஏவம் பராம்பராப்ராப்தமிமம் ராஜர்ஷயொ விதுஃ ।
ஸ காலெநெஹ மஹதா யொமொ நஷ்டஃ பரந்தப ॥

நான்காம் அத்தியாயம் : ஞானயோகம்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

க. இந்த அழிவிலா யோகத்தை யான் விவஸ்வானுக்கு உபதேசித்தேன் : விவஸ்வான் மநு(ப்ரஜாபதி)க்கு உபதேசித்தனன் : மநு இக்ஷ்வாகுவுக்கு உபதேசித்தனன்.

உ. இவ்வாறு பரம்பரையாகவந்த இதனை ராஜர்ஷிகள் அறிந்திருந்தார்கள். வெகுகாலமானமையால் பரந்தப ! அந்த யோகம் இப்பொழுது சிதைந்து போயிற்று.

ங. ஸ ஏவாயம் மயா தெzத்ய யொமஃ ப்ரொக்தஃ புராதநஃ ।
஭க்தோzஸி மெ ஸகா செதி ரஹஸ்யம் ஹ்யேததுத்தமம் ॥

அர்ஜுந உவாச—

ச. அபரம் ப�஢வதொ ஜந்ம பரம் ஜந்ம விவஸ்வதஃ ।
கதமெதத்விஜாநீயாம் த்வமாதௌ ப்ரொக்தவாநிதி ॥

ங. இந்தப் பழமையான அதேயோகமானது, நீ என்னுடைய பக்தனாகவும் தோழனாகவும் இருக்கிறாய் என உனக்கு என்னால் இன்று கூறப்பட்டது ; ஏனெனில், இது உயர்ந்த ரஹஸ்யமாம்.

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

ச. உங்களுடைய பிறப்புப் பிந்தினது ; ஸூர்யனுடைய பிறப்பு முந்தினது. (இப்படியிருக்க) நீங்கள் முதலில் (அந்த யோகத்தை அவனுக்கு) அருளிச்செய்தீர்கள் என்ற இதனை, நான் எவ்வாறு அறியலாகும் ?

ஸ்ரீபகவாநுவாச—

௫. பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந ।
தாந்யஹம் வேத ஸர்வாணி ந த்வம் வேத பரந்தப ॥
௬. அஜோऽபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீஶ்வரோऽபி ஸந்।
ப்ரகृதிம் ஸ்வாமதிஷ்ட்ாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா ॥
௭. யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லாநிர்பவதி பாரத ।
அப்யுத்தாநமதர்மஸ்ய ததாऽऽத்மாநம் ஸृஜாம்யஹம் ॥

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லலுற்றார் :

௫. அர்ஜுந ! உனக்கும் எனக்கும் பல பிறவிகள் சென்றுபோயின. அவற்றையெல்லாம் யான் அறிவேன் ; நீ அறியமாட்டாய் பரந்தப !

௬ பிறவாதவனானாலும், குறைவிலாத்தன்மையனானாலும், பூதங்களுக்கு ஈச்வரனானாலும், (யான்) என் மாயையை வசப்படுத்திக்கொண்டு, என்மாயையினால் பிறக்கின்றேன் [அவதரிக்கின்றனேன்].

௭. பாரத ! (உலகத்திலே) தருமத்திற்குக் குறைவும், அதர்மத்திற்கு ஏற்றமும் வரும்போதெல்லாம் யான் என்னைப் படைத்துக்கொள்கிறேன்.

அ. பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாஶாய ச துஷ்க்ருதாம் ।
தர்மஸம்ஸ்தாபநார்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே ॥

௧. ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யமேவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: ।
த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோऽர்ஜுந ॥
௧௦. வீதராகபயக்ரோधா: மந்மயா மாமுபாஶ்ரிதா: ।

அ. நல்லோரைப் பாதுகாத்தற்கும், தீயனசெய்வோரை முற்ற ஒழித்தற்கும், தருமத்தை நன்கு நாட்டுதற்கும் (யான்) யுகந்தோறும் அவதரிக்கின்றேன்.

௧. திவ்யமான என்னுடைய அவதாரத்தையும் செய்கையையும் எவன் இவ்வாறு உண்மையாய் அறிகிறானோ, அவன் (தனது) உடலை விட்டபின்பு மறுபிறப்பைப் பெறுவதில்லை ; அர்ஜுந ! அவன் என்னை அடைகிறான்.

௧௦. (பொருள்களிலே) ஆசை பயம் கோபம் இவை நீங்கியவர்களாய், என் மயமானவர்களாய், என்னைப் புகலடைந்தவராய், ஞான

பஹவோ ஜ்ஞாநதபஸா பூதா மத்பாவமாகதாः ॥
கக. யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம் ।
மம வர்த்மாநுவர்தந்தே மநுஷ்யாः பார்த ஸர்வஶः ॥
கஉ. காங்க்ஷந்தः கர்மணாம் ஸித்திம் யஜந்த இஹ தேவதாः ।
க்ஷிப்ரம் ஹி மாநுஷே லோகே ஸித்திர்பவதி கர்மஜா ॥

மாகிய தபஸினால் பரிசுத்தரான அனேகர்கள் என் தன்மையை அடையலானார்கள்.

கக. எவர்கள் என்னை எவ்வாறு அடைகிறார்களோ, அவர்களை நான் அவ்வாறே அனுக்ரகிக்கின்றேன். பார்த்த! மனிதர்கள் எவ்வாற்றாலும் என்வழியை அநுஸரிக்கிறார்கள்.

கஉ. (தாம் செய்யும்) கர்மங்களின் ஸித்தியை [பயன் கைகூடுதலை] விரும்புகிறவர்கள் இங்கே தேவதைகளை ஆராதிக்கிறார்கள்; ஏனெனில், கர்மத்தினாலுண்டாகும் ஸித்தியானது மநுஷ்யலோகத்திலே விரைவாக ஆகின்றது.

கங. சாதுர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் கு:ணகர்மவிபாகஶः।
தஸ்ய கர்தாரமபி மாம் வித்ந்யகர்தாரமவ்யயம் ॥
கச. ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்மபலே ஸ்ப்ருஹா ।
இதி மாம் யோऽபிஜாநாதி கர்மபிர்ந ஸ பத்யதே ॥ [ஸிः ।
கரு. ஏவம் ஜ்ஞாத்வா க்ருதம் கர்ம பூர்வைரபி முமுக்ஷுபி:-

கங. நான்கு ஜாதியும், குணம் கர்மம் என்றவற்றின் பலவகையான அளவிற்குத்தக்கபடி என்னால் படைக்கப்பட்டன. (யான்) அதனைச் செய்தவனாயினும், (அதனைச்) செய்யாதவனாக நிர்விகாரியாக இருக்கிறேன் என்று என்னை நீ அறியக்கடவாய்.

கச. "கர்மங்கள் என்னைப் பற்றா: கர்மத்தின் பயனிலே எனக்கு அவா இல்லை" என எவன் என்னைத் தெரிந்துகொள்கின்றானோ, அவன் கர்மங்களால் கட்டப்படான்.

கரு. இவ்வாறாக அறிந்து, (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபடவிரும்பிய முன்னோர்களாலும் கர்மமானது செய்யப்பட்டது. ஆதலால்,

கூஷ கரெஒவ தஷாத்ஷு வகுவெஃ வகுவுதரம் கூதகு।
கசு. கிம் கரு கிஃகரெஒதி கவயொzவுத ஶொஹிதாஃ।
தத்தெ(z)கரு ஷுவக்ஷ்யாமி யஜ்ஜாக்வா ஶொக்ஷுஹெzஶுபாஶ॥
கஎ. கரு ணொஹுவி வொஊவுழி வொஊவும் ச விகரு ணஃ।
சுகரு ணஶ்ச வொஊவுழி மஹாநா கரு ணொ மதிஃ॥

முந்தின பண்டைக்காலத்தில் முன்னோர்களால் செய்யப்பட்ட கர்மத்தையே நீ செய்யக்கடவாய்.

கசு. கர்மமென்பது என்ன? அகர்மமென்பது என்ன? என்ற இதிலே, அறிவுடையோரும் மயங்கிவிட்டார்கள். நீ எதனை அறிந்து, தீமையினின்றும் விடுவிக்கப் படுவாயோ, அந்தக் கர்மத்தையும் அகர்மத்தையும் யான் உனக்கு உபதேசிப்பேன்.

கஎ. ஏனெனில், கர்மத்தைப்பற்றியும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது உண்டு: விகர்மத்தைப்பற்றியும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது உண்டு: அகர்மத்தைப் பற்றியும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது உண்டு. கர்மத்தின் போக்கானது அறிதற்கு அரியது.

கஅ. கரு ணுகரு யஃ வஶ்யெ சுகரு ணி ச கரு யஃ।
ஸ வுஃலிஷாநு உநுஷ்யெஷு ஸ யுக்தஃ க்ருத்ஸ்நகரு க்ருத் ॥
கசு. யஸ்ய ஸவெ ஸமாரம்பாஃ காமஸம்கல்வவர்ஜிதாஃ।
ஜ்ஞாநாக்நிதக்தகரு மாணம் தமாஹுஃ பண்டிதம் புதாஃ॥
உ0. த்யக்த்வா கரு மஃலாஸம்கம் நித்யதிரெ நிராஶ்ரயஃ।

கஅ. எவன் கர்மத்திலே அகர்மத்தைக் காணக்கூடுமோ, எவன் அகர்மத்திலும் கர்மத்தைக் காணக்கூடுமோ, அவன், மனிதர்களுள் அறிவுள்ளவன்; (அவன் ஞானநிஷ்டையைக்) கூடினவன், கர்மங்களெல்லாவற்றையும் செய்தவன்.

கசு. எவனுடைய கர்மங்களெல்லாம், ஆசையும் அபிமானமும் அற்றனவோ; ஞானமாகிய தீயினால் (ஸகல) கர்மமும் எரிக்கப்பட்டனவோ; அவனை ஞானிகள் "பண்டிதன்" என்கிறார்கள்.

உ0. கர்மத்தின் பயனிலே பற்றை விட்டு, எப்பொழுதும் திருப்தியுடையவனாய் ஆச்ரயமின்றி நிற்கின்றவன் கர்மத்தை மேற்கொண்

கரோதி யத் ॥
உக. நிராசீர்யத்தசித்தாத்மா த்யக்தஸர்வபரிக்ரஹः ।
சாரீரம் கேவலம் கர்ம குர்வன்நாப்நோதி கில்பிஷம் ॥
உஉ. யதிச்சாலாபஸந்துஷ்டः த்வந்த்வாதீதோ விமத்ஸரः ।
ஸமः ஸித்தாவஸித்தௌ ச கृத்வாபி ந நிபத்யதே ॥

டிருந்தாலும், அவன் ஒன்றுஞ் செய்கின்றானே இல்லை. [ஆச்ரயம்- ஒரு பொருளினுடைய அபேக்ஷை.]

உக. ஆசை நீங்கி, மனத்தையும் தன்னையும் [இந்திரியங்களோடு சரீரத்தையும்] அடக்கி, (தனது பணம், நிலம், முதலிய) ஸகல உடைமைகளையும் விட்டிட்டு, சாரீரகர்மத்தைமாத்திரம் செய்பவன் பாவத்தை யடையமாட்டான். [சாரீரகர்மம் - சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்குமாத்திரம்வேண்டிய கர்மம்.]

உஉ. தானாகக் கிடைப்பதைக்கொண்டு திருப்தியடைந்தவன், த்வந்தவங்களைக் கடந்தவன் : பொறாமையில்லாதவன் : (உணவுமுதலியன) கிடைத்தலிலும் கிடையாமையிலும் ஒப்பநிற்பவன். (அவன் ஒன்றனைச்)செய்தாலும், (அதனால்) கட்டப்படான்.

உங. முக்தஸங்கஸ்ய ஜ்ஞாநாவஸ்தித சேதஸः ।
யஜ்ஞாயாऽऽசரதः கர்ம ஸமக்ரம் ப்ரவிலீயதே ॥
உச. ப்ரஹ்மார்பணம் ப்ரஹ்ம ஹவிः ப்ரஹ்மாக்னௌ ப்ரஹ்மணா
ஹுதம் ।
ப்ரஹ்மைவ தேந கந்தவ்யம் ப்ரஹ்மகர்மஸமாதிநா ॥ [ஹுதம்॥
உடு. தைவமேவாபரே யஜ்ஞம் யோகிநः பர்யுபாஸதே ।
ப்ரஹ்மாக்னாவபரே யஜ்ஞம் யஜ்ஞேநைவோபஜுஹ்வதி ॥

உங. பற்றில்லாதவனும், விடுபட்டவனும், ஞானத்திலே மனம் நிலைத்தவனும் பகவானுக்காகச் செய்கிறவனுடைய கர்மமெல்லாம் கரைந்துபோகின்றன.

உச. அர்ப்பிப்பது ப்ரஹ்மம் : ஹவிஸ் ப்ரஹ்மம் : அக்னியாகிய ப்ரஹ்மத்திலே (யஜமானனாகிய) ப்ரஹ்மத்தால் ஹோமஞ்செய்யப்படுதல் ப்ரஹ்மம் : ப்ரஹ்மமாகிய கர்மத்திலே ஸமாதியுள்ள அவனால் அடையப்படுவது(ம்) ப்ரஹ்மமே.

உடு. சில (கர்ம)யோகிகள் தேவதைகளுக்கே யஜ்ஞத்தைச் செய்கிறார்கள் : வேறொருவர், ப்ரஹ்மமாகிய அக்நியிலே ஆத்மாவை ஆத்மாவினாலேயே ஹோமஞ்செய்கிறார்கள்.

உசு. ஶ்ரோத்ராதீநீந்த்ரியாணந்யே ஸம்யமாக்நிஷு ஜுஹ்வதி ।
ஶப்தாதீந் விஷயாநந்யே இந்த்ரியாக்நிஷு ஜுஹ்வதி ॥
உஎ. ஸர்வாணீந்த்ரியகர்மாணி ப்ராணகர்மாணி சாபரே ।
ஆத்மஸம்யமயோகாக்நௌ ஜுஹ்வதி ஜ்ஞாநதீபிதே ॥
உஅ. த்ரவ்யயஜ்ஞாஸ்தபோயஜ்ஞா யோகயஜ்ஞாஸ்ததாபரே ।

உசு. மற்றையோர்கள் செவிமுதலிய இந்திரியங்களை அடக்கமென்னும் அக்னிகளில் ஹோமஞ்செய்கிறார்கள். வேறொருவர் ஓசைமுதலிய விஷயங்களை இந்திரியங்களென்னும் அக்னிகளில் ஹோமஞ்செய்கிறார்கள்.

உஎ. மற்றையோர்கள், இந்திரியங்கள் பிராணன் என்றவற்றின் தொழில்களையெல்லாம் ஞானத்தால் பிரகாசிக்கப்பட்ட ஆத்ம அடக்கமென்னும் யோகாக்நியிலே ஹோமஞ் செய்கிறார்கள்.

உஅ. மற்றையோர் திரவியமென்னும் யஜ்ஞத்தையுடையவர் : தபஸ்என்னும் யஜ்ஞத்தை யுடையவர் : அவ்வாறே யோகமென்னும் யஜ்ஞத்தையுடையவர் : ஓதுதலென்னும் யஜ்ஞத்தையுடையவர் : ஞான

ஸ்வாத்யாயஜ்ஞாநயஜ்ஞாஶ்ச யதயஃ ஸம்ஶிதவ்ரதாஃ ॥
உக. அபாநே ஜுஹ்வதி ப்ராணம் ப்ராணேऽபாநம் ததாऽ-
ப்ராணாபாநகதீ ருத்ধ்வா ப்ராணாயாமபராயணாஃ ॥ [பரே ।
ங0. அபரே நியதாஹாராஃ ப்ராணாந் ப்ராணேஷு ஜுஹ்வதி ।
ஸர்வேऽப்யேதே யஜ்ஞவிதோ யஜ்ஞக்ஷபிதகல்மஷாஃ ॥ [ஹ்வதி ।

மென்னும் யஜ்ஞத்தையுடையவர். இன்னும், (சில) யதிகள் கடுமையான விரதங்களையுடையவர்.

உக. சிலர் அபாநத்தில் பிராணனை ஹோமஞ்செய்கிறார்கள். அவ்வாறே சிலர், பிராணனில் அபாநத்தை ஹோமஞ் செய்கிறார்கள். சிலர் பிராணஅபாநன்களுடைய போக்குக்களைத் தடுத்து, பிராணாயாமத்திலேயே கருத்தூன்றியவராய் இருக்கிறார்கள்.

ங0. சிலர் மிதமான ஆஹாரமுடையவராய் வாயுக்களை வாயுக்களில் அர்ப்பிக்கிறார்கள். இவர்களெல்லோருமே யஜ்ஞங்களை அறிந்தவர்கள், (கீழ்க்கூறிய) யஜ்ஞங்களால் பாவந்தேயப் பெற்றவர்கள்.

௪௧. யஜ்ஞஶிஷ்டாஶிநஃ ஸந்தோ ஜுஷந்தி ஸநாதநம் ।
நாயம் லோகோঽஸ்த்ययஜ்ஞஸ்ய குருஸத்தம ॥
௪௨. ஏவம் பஹுவிதா யஜ்ஞா விததா ப்ரஹ்மணோ முகே ।
கர்மஜாந்விந்தி தாந் ஸர்வாந் ஏவம் ஜ்ஞாத்வா விமோக்ஷ்யஸே ॥
௪௩. ஶ்ரேயாந் த்ரவ்யமயாத்யஜ்ஞாத் ஜ்ஞாநயஜ்ஞஃ பரந்தப ।

---

௪௧. யஜ்ஞத்தின் சேஷமான அமிருதத்தைப் புஜிப்பவர்கள் சாச்வதமான ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறார்கள். யஜ்ஞமில்லாதவனுக்கு இவ்வுலகம் இல்லை ; கௌரவரிற்சிறந்தோனே ! மற்றையது எங்கிருந்து ? [இல்லையே இல்லை].

௪௨. இவ்வாறு பலவகையாயுள்ள யஜ்ஞங்கள் வேதத்தின் முகத்திலே விரிந்துள்ளன. அவையெல்லாம் கர்மத்தினாலானவை யெனத் தெரிந்துகொள். நீ இவ்வாறு தெரிந்து (தீமையினின்றும்) விடுபடுவாய்.

௪௩. பரந்தப ! ஞானமென்னும் யஜ்ஞமானது திரவியங்களாலாகும்

ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே ॥
௪௪. தத்விதி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரஶ்நேந ஸேவயா ।
உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ்தத்த்வதர்ஶிநஃ ॥ [ணவ ।
௪௫. யஜ்ஞாத்வா ந புநர்மோஹமேவம் யாஸ்யஸி பாண்ட-
யேந ஭ூதாந்யஶேஷேண த்ரக்ஷ்யஸ்யாத்மந்யதோ மயி ॥
௪௬. அபி சேதஸி பாபேப்யஃ ஸர்வேப்யஃ பாபகிருத்தமஃ ।

யஜ்ஞத்தைப்பார்க்கிலும் மேலானது. பார்த்த ! ஸகலகர்மமும் ஞானத்திலே மிச்சமில்லாது முடியப்பெறுகின்றன.

௪௪. ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரத்தினாலும், கேள்வியினாலும், பணிவிடையினாலும் அதனை அறிந்துகொள். உண்மையைக் கண்டுணர்ந்த ஞானிகள் ஞானத்தை உனக்கு உபதேசிப்பார்கள்.

௪௫. பாண்டவ ! நீ எதனை அறிந்து மறுபடியும் இவ்வாறு மயக்கத்தை அடையாயோ, எதனால் ஸகலப்பொருள்களையும் நீ உன்னிடத்தும் என்னிடத்தும் காண்பாயோ, (அந்த ஞானத்தைத் தேடிக்கொள்).

௪௬. நீ, பாவஞ்செய்தோர் எல்லாரையும்பார்க்கிலும் அதிக பாவ

ஸவர்ம் ஜ்ஞாநப்லவேநைவ வ்ருஜிநம் ஸந்தரிஷ்யஸி ॥

௪௭. யதைதாம்ஸி ஸமித்தோऽக்நிர் ப�herஸ்மஸாத்குருதேऽர்ஜுந-
ஜ்ஞாநாக்நிர் ஸர்வகர்மாணி ப�herஸ்மஸாத்குருதே ததா ॥ [ந ।

௪அ. ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருஶம் பவித்ரமிஹ வித்யதே ।
தத் ஸ்வயம் யோகஸம்ஸித்தஃ காலேநாऽऽத்மநி விந்ததி ॥

௪௧. ஶ்ரத்தாவாந் லபதே ஜ்ஞாநம் தத்பரஃ ஸம்யதேந்த்ரியஃ ।

ஞ்செய்தவனானாலும், ஞானமாகிய தெப்பத்தினாலேயே ஸகலபாவங்களையும் கடந்திடுவாய்.

௪௭. அர்ஜுந ! ஜ்வலிக்கின்ற தணலானது விறகுகளை எவ்வாறு நீறாகச் செய்கின்றதோ, அவ்வாறே ஞானமென்னும் தணலானது ஸகல கர்மங்களையும் நீறாகச்செய்கின்றது.

௪அ. ஞானத்திற்கு ஸமமாகத் தூய்மையைச் செய்வது இங்கு இல்லையே இல்லை. யோகத்தால் சீர்திருத்தப்பட்டவன் அதனைத் தானே தன்னிடத்து (தக்க)காலத்தில் அடைகிறான்.

௪௧. நம்பிக்கையோடு ஊக்கமும்உடையவனாய் இந்திரியங்களை

ஜ்ஞாநம் லப்த்வா பராம் ஶாந்திமசிரேணாதிகச்ச்ததி ॥

௪௦. அஜ்ஞாஶ்ரத்தாதாநஶ்ச ஸம்ஶயாத்மா விநஶ்யதி ।
நாயம் லோகோऽஸ்தி ந பரோ ந ஸுகம் ஸம்ஶயாத்மநஃ ॥

௪௧. யோகஸந்ந்யஸ்தகர்மாணம் ஜ்ஞாநஸஞ்சிந்நஸம்ஶயம் ।
ஆத்மவந்தம் ந கர்மாணி நிபத்நந்தி தநஞ்ஜய ॥

நன்கு அடக்கியவன் ஞானத்தையடைகிறான் ; ஞானத்தை அடைந்த பின்னர், தாமதமில்லாது உயர்ந்த ஒழிவைப் பெறுகிறான்.

௪௦. அறியாதவனும், நம்பாதவனும், ஸந்தேகத்தன்மையனும் கெட்டுப்போகிறார்கள். ஸந்தேகத்தன்மையனுக்கு இவ்வுலகம் இல்லை, மற்றை (உலகமும்) இல்லை, ஸுக(மு)ம் இல்லை.

௪௧. தநஞ்சய ! யோகத்தால் கர்மத்தைத் துறந்து, ஞானத்தால் ஸம்சயமறப் பெற்று, கவனத்தோடிருப்பவனைக் கர்மங்கள் கட்டமாட்டா.

சஉ. தஸ்மாத்ஜ்ஞாநஸம்ஜாதம் ஹ்ருத்ஸ்தம் ஜ்ஞாநாஸிநாऽऽத்மந:।
ஸித்வைநம் ஸம்ஶயம் யோகமாதிஷ்஠ோத்திஷ்ட பாரத ॥

இதி சதுர்தோऽத்யாய: ॥

சஉ. அதனால், நீ, அஜ்ஞானத்தா லுண்டாகி நெஞ்சிலே நிலைத்திருப்பதாய், ஆத்மாவைப்பற்றிய இச்சந்தேகத்தை ஞானமென்னும் அரிவாளால் அரிவி யோகத்தைக் கைக்கொள். பாரத ! எழுந்திரு.

நான்காவது அத்தியாயம் முற்றும்.

சுஏ வதுரொऽத்யாய: ஸம்ந்யாஸயோக: ॥

அர்ஜுந உவாச—

க. ஸம்ந்யாஸம் கர்மணாம் கிருஷ்ண புநர்யோகம் ச ஶம்ஸஸி।
யச்ச்ரேய ஏதயோரேகம் தந்மே ப்ரூஹி ஸுநிஶ்சிதம் ॥

ஶ்ரீபகவாநுவாச—

உ. ஸம்ந்யாஸ: கர்மயோகஶ்ச நிஃஶ்ரேயஸகராவுபௌ ।

ஐந்தாம் அத்தியாயம் : ஸந்யாஸ யோகம்.

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

க. கிருஷ்ண ! கர்மங்களைத்துறந்திடுதலையும், மற்று, (கர்ம) யோகத்தையும் புகழ்ந்து பேசுகிறீர்கள். இவ்விரண்டனுள் எது நலமானதோ; அஃதொன்றையே தீர்ந்தமுடிவாக எனக்கு உரைத்தருளவேண்டும்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

உ. துறவும் கர்மயோகமுமாகிய இரண்டும் உறுதியானநன்மையைச்

தயோஸ்து கர்மஸம்ந்யாஸாத் கர்மயோகோ விஶிஷ்யதே ||
௪. ஜ்ஞேய: ஸ நித்யஸம்ந்யாஸீ யோ ந த்வேஷ்டி ந காங்க்ஷதி |
நிர்த்வந்த்வோ ஹி மஹாபாஹோ ஸுகம் பந்தாத்ப்ரமுச்யதே ||
௫. ஸாங்க்யயோகௌ ப்ருதக்பாலா: ப்ரவதந்தி ந பண்டிதா: |
ஏகமப்யாஸ்தித: ஸம்யக் உபயோர்விந்ததே ஫லம் ||

செய்பவை. ஆனால் அவற்றுள் கர்மயோகமானது கர்மஸந்யாஸத்தினும் மேலாகின்றது.

௪. எவன் பகைப்பதில்லையோ, விரும்புவதில்லையோ, அவனை என்றும் ஸந்யாஸியாக அறியவேண்டும்; ஏனெனில், உயர்தோள ! த்வந்தவங்களைக் கடந்தவன் (கர்மமாகிய) கட்டினின்றும் எளிதே விடுபடுகிறான்.

௫. சிறுவர்கள் ஸாங்க்யத்தையும் யோகத்தையும் வேறாகக் கூறுகிறார்கள்; ஞானிகள் (அவ்வாறு கூறுவது) இல்லை. ஒன்றையாவது நன்றாக மேற்கொண்டவன் இரண்டினுடைய பயனைப் பெறுகிறான் (ஸாங்க்யம் - கர்மஸந்யாஸம். யோகம் - கர்மயோகம்.)

௩. யத்ஸாங்க்யை: ப்ராப்யதே ஸ்தாந: தத்யோகைரபி கம்யதே |
ஏகம் ஸாங்க்யம் ச யோகம் ச ய: பஶ்யதி ஸ பஶ்யதி ||
௪. ஸம்ந்யாஸஸ்து மஹாபாஹோ துஃபாப்தும் யோகத: |
யோகயுக்தோ முநிர்ப்ரஹ்ம ந சிரேணாதிகச்ச்ஹதி ||
௫. யோகயுக்தோ விஶுத்தாத்மா விஜிதாத்மா ஜிதேந்த்ரிய: |

---

௩. ஸாங்க்யர்களால் எந்த நிலையானது அடையப்படுகின்றதோ, அது யோகிகளாலும் அடையப்படுகின்றது. எவன் ஸாங்க்யத்தையும் யோகத்தையும் ஒன்றாகக் காண்கிறானோ, அவன் (நேராகக்) காண்கிறான்.

௪. உயர்தோள ! மற்று, ஸந்யாஸத்தை யோகத்தாலல்லாமல் (வேறு வகையால்) பெறுவது அரிது. (கர்ம) யோகத்தைக்கூடி (பகவானை இடைவிடாது) நினைக்கும் தன்மையன் தாமதமின்றி ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்.

௫. (கர்ம) யோகத்தைக் கூடி, மனந்தெளிந்து, தேகத்தையும் இந்திரியங்களையும் வென்று, (தனது) ஆத்மாவையே ஸகலப்பொருள்

ஸர்வபூதாத்மபூதாத்மா குர்வன்னபி ந லிப்யதே ॥
அ. நைவ கிஞ்சித்करोமீதி யுக்தோ மேனேத தத்ত্ত্வவித் ।
பஶ்யன் ஶृண்வன் ஸ्पृஶன் ஜிघ्रன்
அஶ्नன் गच्छन् स्वपன் श्वसन் ॥
கூ. प्रलपन् विसृजन् गृह्णन् उन्मिषन्निमिषन्नपि ।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु वर्तन्त इति धारयन् ॥

களுடைய ஆத்மாவாகக்கொண்டவன் (ஒன்றனைச்) செய்கிறவனாயினும், பற்றப்படுகிறானில்லை.

அ, கூ. ஒரு நிலைப்பட்டு உண்மையுணர்ந்தவன் பார்ப்பவனாயினும், கேட்பவனாயினும், தொடுபவனாயினும், முகர்பவனாயினும், உண்பவனாயினும், நடப்பவனாயினும், உறங்குபவனாயினும், மூச்சுவிடுபவனாயினும், பேசுபவனாயினும், (மலஜலங்களை) விடுபவனாயினும், எடுப்பவனாயினும், கண்களை விழிப்பவனாயினும் மூடுபவனாயினும், 'இந்திரியங்கள் இந்திரியவிஷயங்களுள் திரிகின்றன' எனத் தெளிந்து 'நான் ஒன்றுஞ் செய்வதே இல்லை' எனக்கொள்ளவேண்டும்.

கo. ब्रह्मणाधाय कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा करोति यः ।
लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसा ॥
கக. कायेन मनसा बुद्ध्या केवलैरिन्द्रियैरपि ।
योगिनः कर्म कुर्वन्ति सङ्गं त्यक्त्वाऽऽत्मशुद्धये ॥
கஉ. युक्तः कर्मफलं त्यक्त्वा शान्तिमाप्नोति नैष्ठिकीम् ।
अयुक्तः कामकारेण फले सक्तो निबध्यते ॥

கo. எவன் ப்ரஹ்மத்தினிடத்துக் கர்மங்களை வைத்து, பற்றைவிட்டுச் செய்கிறானோ; அவன், நீரினால் தாமரையிலைபோல, பாவத்தால் ஒட்டப்படுவதில்லை.

கக. (கர்ம) யோகிகள் மனம்திருந்துதற்காக, பற்றைவிட்டு, சரீரத்தாலும் மனத்தாலும் புத்தியினாலும் வெறும் இந்திரியங்களாலும் கர்மத்தைச் செய்கிறார்கள்.

கஉ. (கர்மயோகத்தைக்)கூடியவன் கர்மத்தின் பயனை விட்டு, நிஷ்டையினாலாகும் ஒழிபைப் பெறுகிறான். (கர்மயோகத்தைக்)கூடாது, காமத்தின் செய்கையினால் பயனிலே பற்றுவைத்தவன் கட்டப்படுகிறான்.

கஉ. ஸர்வகர்மாணி மநஸா ஸந்யஸ்யாஸ்ஸ்தே ஸுகம் வ-
ஸந்வஸாரே புரே தேஹீ நைவ குர்வந்ந காரயந் ॥ [ஶீ ।
கச. ந கர்தாரம் ந கர்மாணி லோகஸ்ய ஸ்ருஜதி ப்ரபு: ।
ந கர்மபலஸம்யோகம் ஸ்வபாவஸ்து ப்ரவர்ததே ॥ [ஶ: ।
கரு. நாத்தே கஸ்யசித் பாபம் ந சைவ ஸுகிருதம் வி-

கஉ. தன்னடக்கங்கொண்டு உடம்பொடுநிற்பவன் ஸகலகர்மங்களையும் மனத்தால் துறந்து, (ஒன்றுஞ்)செய்யவேசெய்யாதவனுய், செய்விக்காதவனுய் ஒன்பதுவாசலுள்ள பட்டணத்திலே ஸுகமாகத் தங்கியிருக்கின்றான்.

கச. கர்த்தாவாதலையும் பொருள்களையும் ஆத்மா உலகத்திற்குப் படைப்பதில்லை, (ஒருவன் தான்செய்யும்)கர்மத்தின் பயனேடு கூடுதலை(யும், உண்டாக்குவது) இல்லை. ஆனல், ஸ்வபாவமென்பது செல்லுகின்றது.

கரு. எங்கும் நிறைந்த(பகவான்) ஒருவனுடைய தீவினையை வாங்கிக்கொள்வதில்லை; நல்வினையையும் (வாங்கிக்கொள்வது) இல்லை. அறிவு

ஸுஜ்ஞாநேந நாசிதம் யேஷாம் தேஷாமாதித்யவத் ஜ்ஞாநம் ॥
கஙு. ஜ்ஞாநேந து தத்ஜ்ஞாநம் யேஷாம் நாசிதமாத்மந: ।
தேஷாமாதித்யவத் ஜ்ஞாநம் ப்ரகாசயதி தத்பரம் ॥
கஙு. தத்புத்தயஸ்ததாத்மாந: தந்நிஷ்ட்ஹாஸ்தத்பராயணா: ।
஗ச்ச்ந்த்யபுநராவ்ருத்திம் ஜ்ஞாநநிர்தூதகல்மஷா: ॥

அறியாமையினல் மூடுண்டு கிடக்கின்றது; அதனல் பிராணிகள் மயங்குகின்றன.

கசு. ஆனல், எவர்களுடைய அந்த அஜ்ஞானமானது ஆத்மாவைப்பற்றிய ஞானத்தால் நசிக்கப்பட்டதோ, அவர்களுக்கு ஞானம் சூரியன்போல அப் பரம்பொருளை விளங்கும்படி செய்கின்றது.

கஎ. அதிலே புத்தியையுடையவராய், அதையே ஆத்மாவாகக் கொண்டவராய், அதிலே நிலைத்து நிற்பவராய், அதையே சிறந்த அடைக்கலமாக அடைந்து, ஞானத்தால் பாவந்தேயப்பெற்றவர்கள் மீண்டும்(ஸம்ஸாரத்தின்கண்)வாராமையை அடைகிறார்கள்.

கஅ. வி஦்யாவிநயஸம்பன்னே ப்ராஹ்மணே கவி ஹஸ்தினி।
ஶுநி சைவ ஶ்வபாகே ச பண்டிதாः ஸமதர்ஶிநः ॥

கக. இஹைவ தைர்ஜிதஸர்கோ யேஷாம் ஸாம்யே ஸ்தி தம்மநः।
நிர்தோஷம் ஹி ஸமம் ப்ரஹ்ம தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணி தே ஸ்தி தாः॥ [நः।

உ0. ந ப்ரஹ்ருஷ்யேத் ப்ரியம் ப்ராப்ய
நோ விஜேத் ப்ராப்ய சாப்ரியம்।

கஅ. கல்வியும் ஒழுக்கமுமுள்ள பிராமணனிடத்திலும், ஆவினிடத்திலும், யானையினிடத்திலும், நாயினிடத்திலும், நாயையுண்போனிடத்திலும் ஒன்றையே காண்பவர்கள் ஞானிகள்.

கக. எவர்களுடைய மனம் ஸமநிலையிலே அமர்ந்துநிற்கின்றதோ, அவர்களால் பிறப்பு இங்கேயே ஜயிக்கப்பட்டது. ஏனெனில், ப்ரஹ்மம் குற்றமில்லாதது, ஸமமாயுள்ளது. அதனால் அவர்கள் ப்ரஹ்மத்திலே நிலைத்தவர்கள்.

உ0. உறுதியான புத்தியையுடையவனாய், மயங்காதவனாய், ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனாய், ப்ரஹ்மத்தில் நிலைத்தவன் பிரியமானதை

ஸ்থிரபுத்திரஸம்மூடः ப்ரஹ்மவித் ப்ரஹ்மணி ஸ்தி தः॥

உக. பாஹ்யஸ்பர்ஶேஷ்வஸக்தாத்மா விந்த்யாத்மநி யத்ஸுகம்।
ஸ ப்ரஹ்மயோகயுக்தாத்மா ஸுகமக்ஷயமஶ்நுதே ॥

உஉ. யே ஹி ஸம்ஸ்பர்ஶஜா போகா துःகயோநய ஏவ தே।
ஆத்யந்தவந்தः கௌந்தேய ந தேஷு ரமதே புதः ॥

அடைந்து மகிழவும் முடியாது ; பிரியமல்லாததை அடைந்து வருந்தவும் முடியாது.

உக. அவன் வெளிவிஷயங்களிலே மனம்பற்றாதவனாய், ஆத்மாவினிடத்துள்ள ஸுகத்தை அடைகிறான் ; ப்ரஹ்மத்திலே ஸமாதிகூடிய மனத்தினனாய்க் குறைவிலா இன்பத்தை அநுபவிக்கிறான்.

உஉ. ஏனெனில், முதலும் முடிவும் உள்ளவையாய் கூட்டரவுகளாலுண்டாகும் போகங்கள் எவையோ, அவை துன்பத்தையுண்டாக்குவனவேயாம். கௌந்தேய ! ஞானி அவற்றுள் மகிழமாட்டான்.

உங. ஶக்நோதீஹைவ யஃ ஸோடும் ப்ராக்ஶரீரவிமோக்ஷணாத்
காமக்ரோதோத்பவம் வேகம் ஸ யுக்தஃ ஸ ஸுகீ நரஃ ॥ [ஈ]
உச. யோऽந்தஃஸுகோऽந்தராராமஃ தथாऽந்தர்ஜ்யோதிரேவ
ஹி யோகீ ப்ரஹ்மநிர்வாணம் ப்ரஹ்மபூதோऽதிகச்ச்ததி ॥ [ய]
உரு. லபந்தே ப்ரஹ்மநிர்வாணம் ऋஷயஃ க்ஷீணகல்மஷாஃ ।
சிந்நத்வைதா யதாத்மாநஃ ஸர்வபூதஹிதே ரதாஃ ॥

உங. சரீரம் நீங்கிப்போவதற்கு முந்தி எவன் இங்கேயே காமம் கோபம் என்றவற்றால் உண்டாகும் விசையைப் பொறுக்கக்கூடுமோ, அவன் யோகி, அந்த மனிதனே ஸுகி.

உச. எவன் உள்ளே இன்பத்தையும், உள்ளே விளையாட்டையும் உடையவனோ; அவ்வாறே எவன் உள்ளேயே ஒளியையும் உடையவனோ; அந்த யோகி ப்ரஹ்மமாக ஆகி ப்ரஹ்மாநந்தத்தை அடைகிறான்.

உரு. பாவம்தேய்ந்து, ஸம்சயமற்று, இந்திரியங்களை அடக்கி, ஸகலப்ராணிகளுடைய நன்மையிலே கருத்தையூன்றிய ரிஷிகள் ப்ரஹ்மாநந்தத்தைப் பெறுகிறார்கள்.

உசு. காமக்ரோதவியுக்தாநாம் யதீநாம் யதசேதஸாம் ।
அபிதோ ப்ரஹ்மநிர்வாணம் வர்ததே விதிதாத்மநாம் ॥
உஎ. ஸ்பர்சாந் குர்வந் பஹிர்பாஹ்யாந்
சக்ஷுஶ்சைவாந்தரே ப்ருவோஃ ।
ப்ராணாபாநௌ ஸமௌ குர்வந் நாஸாப்யந்தரசாரிணௌ ॥
உஅ. யதேந்த்ரியமநோபுத்திஃ முநிர்மோக்ஷபராயணஃ ।

உசு. காமமும் கோபமும் நீங்கி, மனத்தை அடக்கி, ஆத்மாவை அறிந்துள்ள யதிகட்கு ப்ரஹ்மாநந்தம் எங்குமுள்ளது.

உஎ, உஅ. வெளியிலுள்ள விஷயங்களை வெளியே நிறுத்தி, இருபுருவத்திற்குமிடையே கண்ணையும் (நிறுத்தி), மூக்கின்வழியாக உள்ளேயும் வெளியிலும் போகும் மூச்சுக்களை ஸமமாகச்செய்து, இந்திரியங்கள் மனம் புத்தி என்றவற்றை அடக்கி, ஆசையும் அச்சமும் கோபமும் நீங்கி, மோக்ஷத்தையே சிறந்த புகலிடமாகவுடையவனாய் எப்பொ

விமதெஷாலயகோயஃ யஷஷா ஊக்த ஷாவ ஷஃ ॥

உகூ. ஸொக்தாரம் யஜ்ஞதவஷாழி ஷவபுஜொகஷஹெஷ்வரழி ।
ஷுஹ்ருதம் ஷவபுலுஹுதாநாழி ஜ்ஞாகவா ஶாம் ஶாந்திமृஷ்ஷதி ॥

ஐ தி வ ஂ ஷ ஸொ ऽயா ய ஃ ॥

முதும் (பகவானை) நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் முனிவன் எவனோ, அவன் விடுபட்டவனே.

உகூ. யஜ்ஞம் தபஸ் என்றவற்றை அநுபவிப்பவனும், உலகங்களனைத்திற்கும் மேலானகடவுளும், பிராணிகட்கெல்லாம் தோழனுமான என்னை (அவன்) அறிந்து ஒழிபைப் பெறுகிறான்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

ஷஷ ஷஷ்ஷொऽயா ऽயா ऽநயொऽஃ ॥

ஶ்ரீபகவாநு உவாச—

க. ஷநாஶ்ரிதஃ கஊஹஷுழி காயஃ கஊ கரொதி யஃ ।
ஸ ஸம்ந்யாஸீ ச யொகீ ச ந நிரக்நிர்ந சாக்ரியஃ ॥

உ. யம் ஸம்ந்யாஸமிதி ப்ராஹுஃ யொகம் தம் விஶி பாண்டவ ।
ந ஹ்யஸம்ந்யஸ்தஸம்கல்பஃ யொகீ பவதி கஶ்ச ந ॥

ஆறும் அத்தியாயம் : தியானயோகம்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

க. எவன் கர்மத்தின்பயனைச் சார்ந்திடாதவனாய்ச், செய்யவேண்டிய கர்மத்தைச் செய்கின்றானோ, அவன் ஸந்யாஸியும் யோகியும் (ஆகின்றான்) ; அக்நியில்லாதவனாயும் கர்மமில்லாதவனாயு மிருப்பவன் (ஸந்யாஸியும் யோகியும் ஆகிறான்) அல்லன்.

உ. பாண்டவ! (சுருதிகள்) எதனை ஸந்யாஸமாகக் கூறுகின்றனவோ, அதனை யோகமாகத் தெரிந்துகொள். ஏனெனில், எண்ணங்களை விடாத எவனும் யோகியாகமாட்டானன்றோ.

௩. ஆரூரூக்ஷோஃபூநெயெபூமுநி கஃபு காரணஃபூச்யுதெ ।
யொமாரூஃஸ்வ தஸ்யைவ ஶமஃ காரணஃபூச்யுதெ ॥
௪. யதா ஹி நெந்த்ரியாயெஷு ந கஃபுஷ்வநுஷஜ்ஜதெ ।
ஸவஸங்கல்பஸம்ந்யாஸீ யொமாரூஃஸ்ஸதொச்யுதெ ॥
௫. உத்தரெதாத்மநாऽऽத்மாநம் நாத்மாநமவஸாதயெத் ।
ஆத்மைவ ஹ்யாத்மநொ வந்துः ஆத்மைவ ரிபுராத்மநः ॥

---

௩. யோகத்தைக்கூடுவதிலே கருத்துடைய முனிவனுக்குக் கர்மம் ஸாதநமெனப்படுகின்றது. யோகத்தைக்கூடிய அவனுக்கே ஒழிபு ஸாதநமெனப்படுகின்றது.

௪. எண்ணங்களை யெல்லாம் துறந்திடுந்தன்மையனாய் (எவன்) எப்பொழுதன்றோ விஷயங்களில் பற்றுக்கொள்வதில்லையோ, கர்மங்களில் (பற்றுக்கொள்வது) இல்லையோ, (அவன்) அப்பொழுது "யோகத்தைக் கூடினவன்" எனப்படுகிறான்.

௫. தன்னாலே தன்னை உயர்த்திக்கொள்ளவேண்டும்; தன்னைத்தாழ்த்திக்கொள்ளக்கூடாது. ஏனெனில், தானே தனக்கு நண்பன்; தானே தனக்குப் பகைவன்.

௬. பந்துராத்மாऽऽத்மநஸ்தஸ்ய யெநாऽऽத்மைவாऽऽத்மநா ஜிதः ।
அநாத்மநஸ்து ஶத்ருத்வெ வர்தெதாऽऽத்மைவ ஶத்ருவத் ॥
௭. ஜிதாத்மநः ப்ரஶாந்தஸ்ய பரமாத்மா ஸமாஹிதः ।
ஶீதொஷ்ண ஸுஃவதுःவெஷு ததா மாநாவமாநயொः ॥
௮. ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநதृப்தாத்மா கூடஸ்தொ விஜிதெந்த்ரியः ।

---

௬. எவன் தன்னையே தான்ஜயித்திருக்கின்றானோ, அவனுக்குத் தனக்குத் தானே நண்பன்; ஆனால், தன்னை ஜயியாதவனுக்குத் தானே பகைவன்போல பகைமையிலே இருக்கின்றான்.

௭. தன்னடக்கங்கொண்டு சாந்தமாயிருப்பவனுடைய பரமாத்ம ஸ்வரூபமானது குளிர்வெப்பங்களிலும் இன்பதுன்பங்களிலும் அவ்வாறே மானஅவமானங்களிலும் (அவற்றால் தாக்கி அசைக்கப்படாததாய் அவனுடைய சித்தத்திலே எப்பொழுதும்) ஒருநிலைப்பட்டு நிற்கின்றது.

௮. சாஸ்திர அறிவினாலும் அனுபவ அறிவினாலும் மனம் திருப்

யுக்தஆஹாரவிஹாரஸ்ய யுக்தசேஷ்டஸ்ய கர்மஸு ।
யுக்தஸ்வப்னாவபோதஸ்ய யோகோ பவதி துஃகஹா ॥
கூ. ஸுஹ்ருந்மித்ரார்யுதாஸீநமத்யஸ்தத்வேஷ்யபந்துஷு ।
ஸாதுஷ்வபி ச பாபேஷு ஸமபுத்திர்விஶிஷ்யதே ॥
கம். யோகீ யுஞ்ஜீத ஸததமாத்மாநம் ரஹஸி ஸ்தித: ।
ஏகாகீ யதசித்தாத்மா நிராஶீரபரிக்ரஹ: ॥

தி பெற்று, (எதற்கும்) ஆசையாது, இந்திரியங்களை ஜயித்து, மண்ணுங் கட்டி கல் தங்கம் என்றவற்றை ஸமமாகக்கொண்ட யோகியானவன் "ஸமாதியைக் கூடினவன்" என்று சொல்லப்படுகிறான்.

கூ. நல்ல ஹிருதயமுள்ளவன், நண்பன், பகைவன், உதாஸீநன், நடு நிலையிலே நிற்பவன், வெறுக்கத்தக்கவன், உறவினன் ஆகிய இவர்களிடத்தும், நல்லோரிடத்தும், தீயோரிடத்தும் ஸமமானபார்வையுள்ளவன் மேலாகின்றான்.

கம். தனிமையான இடத்திலே தனியாய் இருந்து, மனத்தையும் தேகத்தையும் அடக்கியவனாய், ஆசையும் உடைமையுமில்லாத யோகியானவன் மனத்தை எப்பொழுதும் (ஸமாதியிற்) சேர்க்கவேண்டும்.

கக. ஶுசௌ தேஶே ப்ரதிஷ்ட்ஹாப்ய ஸ்திரமாஸநமாத்மந: ।
நாத்யுச்ரிதம் நாதிநீசம் சைலாஜிநகுஶோத்தரே ॥
கஉ. தத்ரைகாக்ரம் மந: க்ருத்வா யதசித்தேந்த்ரியக்ரிய: ।
உபவிஶ்யாஸநே யுஞ்ஜ்யாத் யோகமாத்மவிஶுத்தயே ॥
கங. ஸமம் காயஶிரோக்ரீவம் தாரயந்நசலம் ஸ்திர: ।
ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய நாஸிகாக்ரம் ஸ்வம் திஶஶ்சாநவலோகயந் ॥

கக. மிகவும் உயரமாயில்லாததும், மிகவும் தாழ்வாயில்லாததும், வஸ்திரம் தோல் தர்ப்பை என்றவற்றை மேலேயுடையதும், ஆசையாததுமாகிய தனது ஆஸனத்தை சுத்தமான இடத்தில் அமைத்துக் கொண்டு,

கஉ. மனத்தை ஒருதலையாகச் செய்து, மன இந்திரியங்களின் தொழிலை அடக்கியவனாய் அந்த ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து, புத்திதிருந்துதற்காக யோகத்தைக் கூடவேண்டும்.

கங. (யோகியானவன்) உடம்பையும், தலையையும், கழுத்தையும் ஆசையாது நேரே வைத்துக்கொண்டு நிலைத்தவனாய், தனது மூக்கின் நுனியைப்பார்த்தும், சுற்றுப்புறங்களைப் பாராதும் (இருக்கவேண்டும்).

கச. ப்ரசாந்தாத்மா விகதபீர் ப்ரஹ்மசாரிவ்ரதே ஸ்தித:
மன:ஸம்யம்ய மச்சித்தோ யுக்த ஆஸீத மத்பர: ॥
கரு. யுஞ்ஜன்னேவம் ஸதாத்மாநம் யோகீ நியதமாநஸ: ।
சாந்திம் நிர்வாணஸம்ஸ்தாம் மத்ஸம்ஸ்தாமதிகச்ச்ததி ॥
கசு. நாத்யஶ்நதஸ்து யோகோऽஸ்தி ந சைகாந்தமநஶ்நத: ।
ந சாதிஸ்வப்நஶீலஸ்ய ஜாக்ரதோ நைவ சார்ஜுந ॥

கச. மனம் அமைந்தவனும், பயம் நீங்கியவனும், ப்ரஹ்மசாரிவ்ரதத்தில் நிற்பவனும், மனத்தை அடக்கிச் சித்தத்தை என்னிடத்து வைத்தவனும், ஒருநிலைப்பட்டவனும், என்னை மேலாகக்கொண்டவனுமாக (அவன்) உட்காரவேண்டும்.

கரு. இவ்வாறு மனத்தை எப்பொழுதும் ஒருநிலைப்படுத்துகிறவனும் மனம் அடங்கப்பெற்ற யோகியானவன் மோக்ஷத்தில் முடிவதான என்னிடத்துள்ள சாந்தியை[ஒழிபை]ப் பெறுகிறான்.

கசு. அர்ஜுந! அதிகமாயுண்பவனுக்கு யோகம்(கூடுவது) இல்லை: சிறிதும் உண்ணாதவனுக்கு மில்லை : அதிகமாகத் தூங்குந்தன்மையனுக்கும் இல்லை : (அதிகமாக) விழிப்பவனுக்கும் இல்லை.

கஎ. யுக்தாஹாரவிஹாரஸ்ய யுக்தசேஷ்டஸ்ய கர்மஸு ।
யுக்தஸ்வப்நாவபோதஸ்ய யோகோ பவதி துஃகஹா ॥
கஅ. யதா விநியதம் சித்தமாத்மந்யேவாவதிஷ்஠தே ।
நிஸ்ப்ருஹ: ஸர்வகாமேப்ய: யுக்த இத்யுச்யதே ததா ॥
கஃ. யதா தீபோ நிவாதஸ்தோ நேங்கதே ஸோபமா ஸ்ம்ருதா ।
யோகிநோ யதசித்தஸ்ய யுஞ்ஜதோ யோகமாத்மந: ॥

கஎ. சரியான உணவும் விநோதமும், செய்தொழில்களிலே சரியான செய்கையும், சரியான தூக்கமும் விழிப்பும் உடையவனுக்கு யோகம், துன்பத்தைத் துடைப்பதாகின்றது.

கஅ. நன்றாக அடக்கப்பட்ட மனமானது ஆத்மாவினிடத்திலேயே எப்பொழுது நிற்கின்றதோ, அப்பொழுது (அவன்) ஸகல விஷயங்களினின்றும் ஆசை நீங்கியவனாய், "யோகத்தைக் கூடினவன்" என்க.

கஃ. "காற்றில்லாத இடத்திலேயுள்ள விளக்கு அசையாதவாறு போல,"—அது, மனம்அடங்கி யோகத்தைக்கூடுகிற யோகியின் சித்தத்திற்கு உவமையாக எண்ணப்பட்டுள்ளது.

உ0. யத்ரோபரமதே சித்தம் நிருத்தம் யோகஸேவயா ।
யத்ர சைவாத்மநாத்மாநம் பஶ்யந்நாத்மநி துஷ்யதி ॥
உக. ஸுகமாத்யந்திகம் யத்தத் புத்திக்ராஹ்யமதீந்த்ரியம் ।
வேத்தி யத்ர ந சைவாயம் ஸ்திதஶ்சலதி தத்த்வத: ॥
உஉ. யம் லப்த்வா சாபரம் லாபம் மந்யதே நாதிகம் தத: ।

உ0. யோகத்தை அநுஷ்டிப்பதனால் அடக்கி அமர்த்தப்பட்ட சித்தமானது எப்பொழுது ஒழிந்து நிற்கின்றதோ, (யோகியானவன்) எப்பொழுது மனத்தால் ஆத்மாவை ஆத்மாவினிடத்துக் காண்பவனாய் ஸந்தோஷிக்கின்றானோ, (அப்பொழுது அவனுக்கு யோகம் கைகூடுகின்றது.)

உக. புத்தியினால் கிரகிக்கத்தக்கதும், இந்திரியங்களைக் கடந்துநிற்பதும், முடிவில்லாததுமான இன்பம் எதுவோ, அதனை (யோகியானவன்) எப்பொழுது அறிகின்றானோ, (அப்பொழுது) இவன் (ப்ரஹ்மத்தினிடத்தே) நிலைத்தவனாய் உண்மையினின்றும் அசைவதே இல்லை.

உஉ. (அவன்) எதனை அடைந்து, பின்பு, வேறுலாபத்தை அதனி

யஸ்மிந் ஸ்திதோ ந துஃகேந கு:ருணாபி விசால்யதே ॥
உங. தம் வித்யாத்துஃகஸம்யோகவியோகம் யோகஸம்ஜ்ஞிதம் ।
ஸ நிஶ்சயேந யோக்தவ்ய: யோகோ நிர்விண்ணசேதஸா ॥
உச. ஸங்கல்பப்ரபவாந் காமாந் த்யக்த்வா ஸர்வாநசேஷத: ।
உநஸைவேந்த்ரியக்ராமம் விநியம்ய ஸமந்தத: ॥
உரு. ஶநைரஶநைருபரமேத் புத்த்யா ப்ருதிகृஹீதயா ।

னும் அதிகமாக நினையானோ; எதிலே நிலைத்து மிகப்பெரிய துன்பத்தாலும் அசைக்கப்படானோ ; (அது யோகமாம்.)

உங. அதனை, (அதாவது) துன்பத்தின் சேர்க்கையினின்றும் பிரிதலை யோகமென்னும் பெயருடையதாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அந்தயோகத்தை உறுதியோடும், கலங்கிவருந்தாத மனத்தோடும் கூட வேண்டும்.

உச, உரு. நினைப்பைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்ட ஆசைகளனைத்தையும் மிச்சமில்லாது விட்டு இந்திரியக்கூட்டத்தை மனத்தாலேயே எப்புறத்தும் அடக்கி, தைர்யத்தினால் பற்றப்பட்ட புத்தியைக்கொண்டு (யோ

ஆத்மஸம்ஸ்தம் மந: க்ருத்வா ந கிஞ்சிதபி சிந்தயேத் ||
உசு. யதோ யதோ நிஶ்சரதி மநஶ்சஞ்சலமஸ்திரம் |
ததஸ்ததோ நியம்யைதத் ஆத்மந்யேவ வஶம் நயேத் ||
உஎ. ப்ரஶாந்தமநஸம் ஹ்யேநம் யோகிநம் ஸுகமுத்தமம் |
உபைதி ஶாந்தரஜஸம் ப்ரஹ்மபூதமகல்மஷம் ||

கியானவன்) மெள்ளமெள்ள [சிறிதுசிறிதாக] ஒழியவேண்டும்; மனத்தை ஆத்மாவினிடத்து நன்கு நிற்கச்செய்து, ஒன்றையும் நினைக்கக் கூடாது.

உசு. நிலையில்லாத சஞ்சலமான மனமானது எதெதுகாரணமாக அலைகின்றதோ, அததினின்றும் இதனை அடக்கி ஆத்மாவினிடத்தே வசப்படுத்தவேண்டும்.

உஎ. ரஜோகுணம் ஒழிந்து, பாவமற்று, மனம் நன்றாகச் சாந்தப்பட்டு, ப்ரஹ்மமாக ஆகியுள்ள இந்தயோகியைப் பேரின்பம் வந்து அடைகின்றது.

உஅ. யுஞ்ஜந்நேவம் ஸதாத்மாநம் யோகீ விகதகல்மஷ: |
ஸுகேந ப்ரஹ்மஸம்ஸ்பர்ஶமத்யந்தம் ஸுகமஶ்நுதே ||
உகூ. ஸர்வபூதஸ்தமாத்மாநம் ஸர்வபூதாநி சாத்மநி |
ஈக்ஷதே யோகயுக்தாத்மா ஸர்வத்ர ஸமதர்ஶந: ||
ஙo. யோ மாம் பஶ்யதி ஸர்வத்ர ஸர்வம் ச மயி பஶ்யதி |
தஸ்யாஹம் ந ப்ரணஶ்யாமி ஸ ச மே ந ப்ரணஶ்யதி ||

உஅ. இவ்வாறு யோகத்தில் மனத்தை எப்பொழுதும் நிறுத்துகின்றவனாகிய பாவமற்றயோகியானவன் ப்ரஹ்மத்தோடு ஸ்பர்சித்தலையுடைய அளவிலா இன்பத்தை எளிதாக வியாபிக்கிறான்.

உகூ. யோகத்தைக்கூடிய மனத்தினனாய் எங்கும் ஒரேபார்வையை யுடையவன் ஸகலபூதங்களிலுமுள்ள ஆத்மாவையும், ஆத்மாவிடத்துள்ள ஸகலபூதங்களையும் காண்கிறான்.

ங. எவன் எல்லாவற்றினிடத்தும் என்னைக் காண்கிறானோ, என்னிடத்து எல்லாவற்றையும் காண்கிறானோ, அவனுக்கு நான் காணப்படாமலிருப்பதில்லை; அவனும் எனக்குக் காணப்படாமலிருப்பதில்லை.

௩௧. ஸர்வ-பூத-ஸ்தம் யோ மாம் பஜத்யேகத்வமாஸ்தித: |
ஸர்வ-தா வர்தமானோ-஽பி ஸ யோகீ மயி வர்ததே ||
௩௨. ஆத்ம-ௌபம்யேன ஸர்வ-த்ர ஸமம் பஶ்யதி யோ-஽ர்ஜுன |
ஸுக-ம் வா யதி வா து:-க-ம் ஸ யோகீ பரமோ மத: ||

ஸுஜ-ந உவாச—

௩௩. யோ-஽யம் யோகஸ்த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேன மது-ஸூதன |

---

௩௧. எவன், (ஆத்மா) ஒன்றுதான் என்பதை நிச்சயமாகக்கொண்டு, ஸகலபூதங்களிடத்தும் உள்ள என்னைத் தொழுகின்றானோ, அந்தயோகியானவன் எப்படி இருப்பவனாயினும், என்னிடத்தில் இருக்கிறான்.

௩௨. அர்ஜுன ! எவன் தான் உவமையாக(நின்று), எங்கும் இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் ஒப்ப நோக்குகிறானோ, அவன் மேலான யோகியாக மதிக்கப்படுகிறான்.

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

௩௩. மதுஸூதன ! ஸமமாகப் (பார்த்தலாகிய) யாதொரு இந்த யோகமானது உம்மால் உபதேசிக்கப்பட்டதோ, (அந்த) இதற்குநிலை

ஏதஸ்யாஹம் ந பஶ்யாமி சஞ்சலத்வாத் ஸ்தி-திம் ஸ்தி-ராம் ||
௩௪. சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத்3ருட3ம் |
தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுது3ஷ்கரம் ||

ஶ்ரீ ப4க3வாந் உவாச—

௩௫. அஸம்ஶயம் மஹாபாஹோ மனோ து3-நி-க்ரஹம் சலம் |
அப்யாஸேன து கௌந்தேய வைராக்யேண ச க்3ருஹ்யதே ||

யுள்ள இருப்பை நான் காண்கிறேனில்லை ; (மனம்) சஞ்சலமானதாதலின்.

௩௪. கிருஷ்ண ! மனம் சஞ்சலமானதன்றோ : (எவரையும்) கலங்கச்செய்யும் இயல்பினதன்றோ : வலிமையுடையதன்றோ : திண்மையானதன்றோ. அதனை அடக்குதலை, காற்றைப்போல, மிக்க அஸாத்தியமாக நான் நினைக்கின்றேன்.

ஶ்ரீ பகவான் சொல்லலுற்றார் :

௩௫. உயர்தோள ! ஸம்சயமில்லை ; மனம், அடக்குவதற்கு அரியது, சஞ்சலமானது ; ஆனால், கௌந்தேய ! பழக்கத்தினாலும், வைராக்கியத்தினாலும் அடக்கப்படுகின்றது.

௩௬. அஸம்யதாத்மநா யோகோ இதி மே மதிர்ம |
வஶ்யாத்மநா து யததா ஶக்யோঽவாப்துமுபாயத: ||

அர்ஜுந உவாச—

௩௭. அயதி: ஶ்ரத்தயோபேதோ யோகாச்சலிதமாநஸ: |
அப்ராப்ய யோகஸம்ஸித்திம் காம் கதிம் கிருஷ்ண கச்ச்ஹதி ||
௩௮. கச்சிந்நோபயவிப்ரஷ்ட: சிந்நாப்ரமிவ நஶ்யதி |

---

௩௬. மனம்அடங்காதவனால் யோகமானது அடையமுடியாதது என்பது என் கருத்து. மற்று, மனம் வசப்பட்டு முயல்கிறவனால் (அது) ஸாதநங்களைக்கொண்டு அடையக்கூடியது.

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

௩௭. கிருஷ்ண ! முயற்சியில்லாதவனாய், (ஆனால்) நம்பிக்கையோடு கூடியவனாய், யோகத்தினின்றும் மனஞ் சலித்தவன் யோகம் கைகூடுதலைப் பெறாது, எக்கதியை அடைகிறான் ?

௩௮. உயர்தோள ! இரண்டினின்றும் தவறி, (தான் தங்குவதற்கு)

கச்சிதிஷ்டோ மஹாபாஹோ விமூடோ ப்ரஹ்மணி: பதி ||
௩௯. ஏதந்மே ஸம்ஶயம் கிருஷ்ண சேத்துமர்ஹஸ்யஶேஷத: |
த்வதந்ய: ஸம்ஶயஸ்யாஸ்ய சேத்தா ந ஹ்யுபபத்யதே ||

ஶ்ரீபகவாந் உவாச—

௪௦. பார்த்த நைவேஹ நாமுத்ர விநாஶஸ்தஸ்ய வித்யதே |
ந ஹி கல்யாணகிருத்கச்சித் துர்கதிம் தாத கச்ச்ஹதி ||

நிலையற்று, ப்ரஹ்மத்தின் வழியிலே மயங்கிநிற்பவன் சிதறிய மேகம் போல அழிந்து போவதில்லையா ?

௩௯. கிருஷ்ண ! என்னுடைய இச்சம்சயத்தை முற்றும் அறுக்க (நீங்களே) தகுந்தவர் ; இச்சம்சயத்தை அறுப்பவன் உங்களைக்காட்டிலும் வேறொருவன் இல்லையன்றோ.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

௪௦. பார்த்த ! அவனுக்கு இம்மையில் கேடு இல்லை ; மறுமையில் (கேடு) இல்லை. ஏனெனில், அப்பா ! நல்லதைச் செய்த எவனும் இழிவான கதியை அடையமாட்டான்.

சக. பூர்வபு வாணுகூதாம் லொகாநு உஷிக்வா ஶாஶ்வதீஸ்ஸமாஸீ நாஂஶ்ரீமதாம்மெஹெ யொமலுஷ்டொ ऽவிஜாயதெ॥ [௨௭॥

சஉ. அத வா யொகிநாமெவ குலெ லவதி தீமதாம் ।
வதலி ஈதுலதரம் லொகெ ஜந்ம யதீதுரம் ॥

சங. தத் தம் புந்திஸம்யொகம் லபதெ பௌர்வதெஹிகம் ।
யததெ ச ததொ பூயஃ ஸம்ஸித்தௌ குருநந்தந ॥

சக. யோகத்தினின்றும் தவறியவன் நல்வினை செய்தவர்களுடைய உலகங்களை அடைந்து, நீடித்த வருஷங்கள் வஸித்துப், பின்பு, சுத்தர்களான செல்வர்களின் வீட்டிலே மறுபடியும் பிறக்கிறான்.

சஉ. அல்லது, (அவன்) ஞானிகளான யோகிகளாகவேயுள்ளவருடைய வம்சத்தில் பிறக்கிறான். இப்படிப்பட்ட பிறப்பு எதுவோ, அது, கிடைப்பதற்கு உலகத்திலே மிக்க அரிதன்றோ.

சங. (அவன்)முந்தின சரீரத்திலுண்டான அந்த ஞானக்கூட்டாவை அங்கே பெறுகிறான் ; மேலும், குருநந்தந ! மோக்ஷவிஷயத்திலே அதனினும் அதிகமாக முயலுகிறான்.

சச. வஶவுபூலுலாவெந கெநெவ ஹ்ரியதெஹ்யவஶொஃபி
ஜிஜ்ஞாஸுரபியொமஸ்ய ஶப்தப்ரஹ்மாதிவர்தது॥ [௨௮॥

சரு. ப்ரயத்நாத்யதமாநஸ்து யொகீ ஸம்ஶுத்தகில்பிஷஃ ।
அநெகஜந்மஸம்ஸித்தஸ்ததொ யாதி பராம் கதிம் ॥ [௨௯॥

சகூ. தபஸ்விப்யொऽதிகொ யொகீ ஜ்ஞாநிப்யொऽபி மதொऽ-

சச. ஏனெனில், அவன் (யோகத்தை நாடுவதிலே) விருப்பமில்லாதவனாயினும், முந்தின அதே பயிற்சியினால் இழுக்கப்படுகிறான் ; யோகத்தை அறியவிரும்புகிறவனுங்கூட சப்தப்ரஹ்மத்தைக் கடந்து நிற்கிறான்.

சரு. ஊக்கத்தோடு முயலும் யோகியோ பாவங்களினின்றும் பரிசுத்தமாகி, பல ஜந்மங்களாலே பரிபக்குவத்தை அடைந்தவனாய் அதனால் உயர்ந்தகதியைப் பெறுகிறான்.

சகூ. தவமுடையவரைக்காட்டிலும் யோகி மேலானவன் ; ஞானமுடையவரைக் காட்டிலுங்கூட மேலானவனாக எண்ணப்படுகிறான்.

கஶிுஸ்ஶுஶ்ஶாzயிகோ யொமீ தஷுராஷ்டொமீ ஸவாஜுஷ ॥
சஎ. யொமிநாஶவி ஸவெஷுஷ்டி ஶுதெநாஶுயாதுநா ।
ஸுஶாவாநு ஸஜதெ யொ ஶாடி ஸுஶெ யுக்ததஶொ உதஃ ॥

இதி ஷஷொzயாயஃ ॥

இன்னும் யோகியானவன் கர்மமுடையவரைக்காட்டிலும் மேலானவன். ஆதலால், அர்ஜுந ! நீ யோகியாகக்கடவாய்.

சஎ. ஸகல யோகிகளுள்ளும் எவன் நம்பிக்கையுடையவனாய் என்னிடம் சென்ற அந்தக்கரணத்தோடு என்னைத் தொழுகின்றானோ, அவன், (தியாநத்தைக்)கூடினவரனைவரிலும் மேலானவன் என்பது என் கருத்து.

ஆறாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

சுய ஸவுதொzயாயஃ விஜ்ஞாநயொகஃ ॥

ஸ்ரீபகவாநு உவாச—

க. மயாஸக்தமநாஃ பார்த்த யொகம் யுஞ்ஜந்மதாஶ்ரயஃ ।
ஸமக்ரம் ஸமக்ரம் மாம் யதா ஜ்ஞாஸ்யஸி தச்ருணு ॥
உ. ஜ்ஞாநம் தெzஹம் ஸவிஜ்ஞாநமிதம் வக்ஷ்யாம்யஶேஷதஃ ।
யஜ்ஜ்ஞாத்வா நேஹ பூயொzந்யஜ்ஞாதவ்யமவஶிஷ்யதெ ॥
ங. மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சித்யததி ஸித்தயெ ।

ஏழாம் அத்தியாயம் : விஜ்ஞாந யோகம்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

க. பார்த்த ! என்னிடத்து மனம்பற்றியவனாய், என்னையே அடைக்கலமாகக் கொண்டவனாய் யோகத்தைக் கூடுகிற (நீ), ஸம்சயமில்லாது என்னை முழுதும் எவ்வாறு அறிவாயோ, அதனைக் கேள்.

உ. எதனை அறிந்தபின்பு, இங்கே மீண்டும் அறியவேண்டியது வேறு(ஒன்றும்)மிச்சமாயிராதோ, (அதனை அதாவது) விஜ்ஞானத்தோடு கூடிய இந்த அறிவை யான் உனக்கு முழுதும் உரைப்பேன்.

ங. மனிதர்களுடைய (எத்தனையோ)ஆயிரங்களில் ஒருவன் ஸித்தி

யதாஸி ஸிஸாநாழி கஶிநாம் வெதி தத்தத: ||
ச. ஸமிராவொZநமொ வாயு: வம் உநொ ஸுஸிரெவ வ|
ஸுஹங்கார ஊதியம் ஶெ ஸிநா வுக்ரதிரஷுயா ||
ரு. ஸுவரெயிதஷுநாழி வுக்ரதிம் விஸி ஶெ வாரழி|
ஜீவஸுதாம் உஹொவாஹொ யயெஶம் யாயுதெ ஜமஶ ||
ஷு. வாதஷொநீரி ஸுகுகாநி ஸுவபூணீ தூவயாரய |

யின்பொருட்டு முயலுகிறான் ; முயன்று ஸித்தர்களானவர்களுள்ளும், (எவனோ) ஒருவன் என்னை உண்மையாய் அறிகிறான்.

ச. என்னுடைய இந்தப் பிரகிருதியேதான் நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாசம், மனம், புத்தி, அஹங்காரம் என எட்டுவகையாகப் பிரிந்துளது.

ரு. இதுதாழ்ந்த(பிரகிருதி) ; உயர்தோள! மற்று, எதனால் இந்த ஜகத்தானது தாங்கப்படுகின்றதோ, (அதனை,) இதினினும் வேறாகவும் உயர்ந்த பிரகிருதியாகவும் உயிர்வடிவமாகவும் தெரிந்துகொள்.

ஷு. பூதங்களனைத்தும் இவற்றைப் பிறப்பிடமாக உடையவை என

ஸுஹம் கூஶஷுஷ்ஷ ஜமத: வுலவ: வுறுயஷுஷா ||
எ. உத்த: வாரதரம் நாநுஶ கிஂஶிஷ்ஷி யநஂஜய |
உயி வவஶிஂ வொதழி ஸுத்தெ ஊணிமணா இவ ||
அ. ரவொZஹஷுஷு களஞெய வுலாZஷி ஶஶிஸுயஃ-
வுணவஷுவுவெஷெஷுஶஷு: வெவளரஷுஂநுஷு || [யொ:|

அறிந்துகொள். யான் ஸகலஜகத்தினுடைய உத்பத்தியாகவும், அழிவாகவும் (இருக்கின்றேன்).

எ. தநஞ்ஜய ! என்னைக்காட்டிலும் மேலானது வேறுஒன்றும் இல்லை. நூலிலே ரத்நவரிசைகள்போல, என்னிடத்திலே இதெல்லாம் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அ. கௌந்தேய ! யான் நீரினுள் சுவையாகவும், சந்திரஸூர்யர்களுள் வெளிச்சமாகவும், எல்லா வேதங்களுள் ஓங்காரமாகவும், ஆகாசத்தினுள் ஓசையாகவும், மனிதர்களுள் மானிடத்தன்மையாகவும் இருக்கிறேன்.

க. வ॒ணோ॑ ம॒ஸ்வோ॒ய॑வ்யாம॑ தெஜஸ்வாஸ்மி விலாவஸ்ய।
ஜீவநம் ஸவபூதேஷு॒ தவஸ்வாஸ்மி தவஸ்விஷு॒ ॥
கம். ஸீஜம் மாம் ஸவபூதாநாம் வித்தி பார்த்த ஸநாதநம்।
஬ுத்தி॒ர்பு॒த்தி॒மதாமஸ்மி தெஜஸ்தெஜஸ்வி நாமஹம் ॥
கக. ஬லம் ஬லவதாம் சாஹம் காமராக॒விவர்ஜி॒தம்।
஧ர்மாவிரு॒த்தோ ப॒தெஷு॒ காமோऽஸ்மி ப॒ரதர்ஷபா॒ ॥

க. நிலத்தினுள் நன்மணமாகவும், தீயினுள் ஒளியாகவும் இருக்கின்றேன் ; எல்லாப் பூதங்களுள் ஜீவநமாகவும், தவமுடையவருள் தவமாகவும் இருக்கின்றேன்.

கம். பார்த்த ! என்னை ஸகலபூதங்கட்கும் சாச்வதமான வித்தாக அறி. நான் அறிவுள்ளவருள் அறிவாகவும், வீரமுடையவருள் வீரமாகவும் இருக்கிறேன்.

கக. பரதரிற் சிறந்தோனே ! மற்றும், யான் ஸாமர்த்தியவான்களுள் அவாவும் பற்றும் ஒழிந்த ஸாமர்த்தியமாகவும், பிராணிகளுள் தருமத்திற்கு விரோதமில்லாத ஆசையாகவும் இருக்கின்றேன்.

கஉ. யெ சைவ ஸாத்விகா பாவாஃ ராஜஸாஸ்தாமஸாஶ்ச யெ।
உத வஸவெதி தாந்வித்தி ந த்வஹம் தெஷு॒ தெ ஶ்ரிதி ॥
கங. த்ரிபி॒ர்பு॒ணமயைர்பாவைர்ஏபி॒ஸ்ஸர்வமிதம் ஜக॒த்।
மோஹிதம் நாபிஜாநாதி மாமேப்ய॒ஃ பரமவ்ய॒யம் ॥
கச. தெவீ ஹ்யேஷா கு॒ணமயீ மம மாயா துரத்ய॒யா।
மாமேவ யெ ப்ரபத்ய॒ந்தெ மாயாமேதாம் தரந்தி தெ ॥

கஉ. ஸாத்விகமான பொருள்கள் எவையோ, ராஜஸமும் தாமஸமுமான (பொருள்கள்) எவையோ, அவை என்னிடமிருந்தே (தோன்றியவை) என்று அறிந்துகொள். ஆனால், நான் அவற்றினிடத்து (இல்லை) ; அவை என்னிடத்து (உள்ளன).

கங. இந்தஜகத்தெல்லாம் முக்குணவிகாரங்களான பொருள்களால் மயக்கப்பட்டு, என்னை இவற்றினின்றும் வேறானவனாகவும், மாறுபாடில்லாதவனாகவும் அறிகின்றதில்லை.

கச. (முக்)குணங்களாலாகியதான என்னுடைய இந்தத் தைவமாயையானது கடக்கஅரிதுதான். எவர்கள் என்னையே அடைகிறார்களோ, அவர்கள் இம்மாயையைக் கடந்துவிடுகிறார்கள்.

கரு. த ஶாம் ஶுஷ்ரூதிநோ ஶுஶாஃ ஶுவஷ்ருஜெ நராயஶாஃ ।
ஶாயயாzவஹ்ரூதஜ்ஞாநாஃ ஶுஸுரம் ஶாவஶாஶ்ரிதாஃ ॥
கஉ. வதுஸ்விபுயா ஶஜெ ஶாஃ ஜநாஸ்ஸுரூக்ருதிநோzஜுஸ்ந।
ஶுகெபூ ஜிஜ்ஞாஸுரயுபாயீஃ ஜ்ஞாநீ வ ஶரதஷுஶ ॥
கஎ. தெஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்ருயுக்தஃ வகுஶுக்திவிஶிஷ்ருதெ ।
ப்ரியொ ஹி ஜ்ஞாநிநொzத்ருயுர்த்தி ஸுஹம் ஸ வ ஶ ப்ரியஃ ॥

கரு. மாயையினால் அறிவு அபகரிக்கப்பட்டு, அஸுரத்தன்மையை அடைந்து, மனிதர்களுள் கடைப்பட்டவராய்த் தீவினைகளைச் செய்யும் மூடர்கள் என்னை அடைவதில்லை.

கஉ. பரதரிற் சிறந்த அர்ஜுன ! துயருற்றவனும், (உண்மையினை) அறியவிரும்புவோனும், பொருளைவேண்டுவோனும், ஞானியுமாகிய நால்வகையான நல்லஜனங்கள் என்னைத் தொழுகிறார்கள்.

கஎ. ஒன்றிலேயே பேரன்பையுடையவனாய் எப்பொழுதும் ஒரு நிலைப்பட்ட ஞானியானவன் அவர்களுள் மேம்படுகிறான் ; ஏனெனில், யான் ஞானிக்கு மிகவும் பிரியமானவன் ; அவனும் எனக்குப் பிரியமானவன்.

கஅ. உதாரா ஸுவ ஸுவைதெ ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மெ மதம் ।
ஆஸ்தித ஸுஹி யுக்தாத்மா மாமெவாநுத்தமாம் கதிம் ॥
கஉ. பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தெ ஜ்ஞாநவாந்மாம் ப்ரபத்யதெ ।
வாஸுதெவஸுவ ஸுர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லஃ ॥
உ0. காமைஸ்தைஸ்தைர்ஹ்ருதஜ்ஞாநாஃ ப்ரபத்யந்தெzந்ய-
தெவதாஃ தம் தம் நியமமாஸ்தாய ப்ரக்ருத்யா நியதாஃஸ்வயா. ॥ [தெவதாஃ।

கஅ. இந்தஎல்லோருமே உயர்ந்தவர்கள். ஞானியோ ஆத்மாதான் என்பது - எனது கொள்கை. ஏனெனில், மனம் ஒருநிலைப்பட்ட அவன் என்னையே மிக்கமேலான அடைக்கலமாக நாடியுள்ளவன்.

கஉ. பல பிறவிகளுடைய முடிவிலே, ஞானியானவன் "எல்லாம் வாஸுதேவன்" என்று என்னை அடைகிறான். அந்த மஹாத்மா கிடைப்பதற்கு மிக்கஅருமை.

உ0. அந்தந்த ஆசைகளால் அறிவு அபகரிக்கப்பட்டவர்கள் அந்தந்த நியமத்தைக் கைப்பற்றி, தம்முடைய இயற்கையினாலே நியமிக்கப்பட்டவராய் வேறுதெய்வங்களை அடைகிறார்கள்.

உக. யோ யோ யாம் யாம் தநும் லக்ஷ: ஸ்ரயாऽவிபுதுஷிஷ்ஷதி।
தஸ்ய தஸ்யாசலாம் ஸ்ரத்தாம் தாமேவ விதயாம்யஹம் ॥
உஉ. ஸ தயா ஸ்ரத்யா யுக்த: தஸ்யாராதநமீஹதே।
லபதே ச தத: காமாந் மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந் ॥
உங. அந்தவத்து ஫லம் தேஷாம் தத்பவத்யல்பமேதஸாம் ।
தேவாந்தேவயஜோ யாந்தி மத்பக்தா யாந்தி மாமபி ॥

உக. எந்தெந்த பக்தன் எந்தெந்த வடிவத்தை நம்பிக்கையோடு பூஜிக்கக்கருதுகின்றானோ, அவனவனுக்கு நான் அதே நம்பிக்கையை அசையாததாகச் செய்கின்றேன்.

உஉ. அவன் அந்தநம்பிக்கையோடு கூடியவனாய் அதனுடைய பூஜையை மேற்கொள்ளுகிறான் ; உண்மையிலே என்னாலேயே அமைக்கப்பட்ட அந்த விரும்பிய பொருள்களை அதனிடத்தினின்றும் பெறுகிறான்.

உங. அற்ப புத்தியுடைய அவர்கட்கு அப்பயன் முடிவுள்ளதாகவே ஆகின்றது ; தேவதைகளை ஆராதிப்பவர்கள் தேவதைகளை அடைகிறார்கள். என்னுடைய பக்தர்கள் என்னையும் அடைகிறார்கள்.

உச. அவ்யக்தம் வ்யக்திமாபந்நம் மந்யந்தே மாமபுத்தய: ।
பரம் பாவமஜாநந்தோ மமாவ்யயமநுத்தமம் ॥
உரு. நாஹம் ப்ரகாசஸ்ஸர்வஸ்ய யோகமாயாஸமாவ்ருத: ।
மூடோऽயம் நாபிஜாநாதி லோகோ மாமஜமவ்யயம் ॥
உகூ. வேதாஹம் ஸமதீதாநி வர்தமாநாநி சார்ஜுந ।
பவிஷ்யாணி ச பூதாநி மாம் து வேத ந கஶ்சந ॥

உச. என்னுடைய நிர்விகாரமான உயர்ந்த மேலான நிலையை அறியாத அவிவேகிகள் (இந்திரியங்கட்குப்) புலப்படாத என்னை (அவற்றிற்குப்) புலப்படுதலை அடைந்த (ஒரு மநுஷ்ய ஜீவனாக எண்ணுகிறார்கள்.

உரு. யோகமாயையினால் நன்றாக மூடப்பட்டுள்ள யான் எல்லோருக்கும் வெளிப்படையாக (விளங்குகிறேன்) இல்லை. இந்த மயங்கிய உலகமானது என்னை, பிறப்பில்லாதவனாகவும் அழிவில்லாதவனாகவும் அறிகிறதில்லை.

உகூ. அர்ஜுந ! சென்றுபோயினவையும், நிகழ்கின்றவையும், வரப்போகின்றவையுமான பொருள்களை யான் அறிகிறேன். என்னையோ ஒருவனும் அறிவதில்லை.

உஎ. ஜஹாஸெஷஸஈஸ்ரெ ந ஸம்ஸரொஹெ ந லாஸத |
ஸவர்லஸுதாநி ஸம்ரொஹ்ய ஸமெபு யாந்தி வாஸுவ ||
உஅ. யெஷாம் ஸுஜுஸுதம் பாவம் ஜநாநாம் புண்யகர்ம-
தெ ஸம்ஸரொஹநிர்முக்தா: ஸுதந்தெ ஸாம் உபாஸதா: || [ணா:
உக. ஜராமரணமொக்ஷாய மாமாஸ்ரித்ய யதந்தி யெ |
தெ ப்ரஹ்ம தவிது: கிருத்ஸ்நம் கர்ம சாத்மம் கர்ம சாவிது: ||

உஎ. பகைவரைத் தவிக்கச்செய்யும் பாரத ! பிறக்கும்பொழுதே ஸகலபூதங்களும் விருப்புவெறுப்புக்களால் உண்டாகும் த்வந்தவமயக்கத்தால் மோகத்தை அடைகின்றன.

உஅ. ஆனால், நல்வினையுடைய எந்த ஜனங்களுக்குப் பாவமானது முடிவை அடைந்துள்ளதோ, அவர்கள் த்வந்தவமயக்கத்தால் விடப்பட்டவராய் த்ருடமான விரதமுள்ளவராய் என்னை வழிபடுகிறார்கள்.

உக. மூப்பிறப்பு ஒழிதற்காக எவர்கள் என்னை ஆச்ரயித்து முயலுகின்றார்களோ, அவர்கள் அந்த ப்ரஹ்மத்தையும், ஸகலஅத்யாத்மத்தையும், ஸகலகர்மத்தையும் அறிகிறார்கள்.

உ0. ஸாதிபூதாதிதைவம் மாம் ஸாதியஜ்ஞம் ச யெ விது: |
ப்ரயாணகாலெபி ச மாம் தெ விது:யுக்தசெதஸ: ||
இதி ஸ்ரீ மத்பகவதீ யாம் ||

ஸுய ஸுஷ்ரொபாயாம் ஸுஹ்ரஹ்மயொக: ||
ஸஜுர்ந உவாச—
க. கிம் தத்ப்ரஹ்ம கிமத்யாத்மம் கிம் கர்ம புருஷொத்தம |

உ0. எவர்கள் என்னை அதிபூதத்தோடும் அதிதைவத்தோடும் கூடியவனாகவும் அதியஜ்ஞத்தோடு கூடியவனாகவும் அறிகிறார்களோ, அவர்கள் மரணகாலத்திலும் மனம் ஒருநிலைப்பட்டவராய் என்னை அறிகிறார்கள்.

ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

எட்டாவது அத்தியாம் : அப்யாஸயோகம்.

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

க. புருஷோத்தம ! (க) அந்த ப்ரஹ்மமென்பது யாது ? (உ)

அயிலஶுதம் வ கிம் ப்ரோக்தி அயிதெவம் கிஉவுதெ ||
உ. அயியஜ்ஞோ கயம் கொஉ தெஹெஉஸ்மிந்மது ஸுதந |
ப்ரயாணகாலெ வ கம்தி ஜ்ஞெயொஉஸி நியதாத்மிபிஃ ||

ஶ்ரீபகவாநு உவாச—

ந. அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம பரமி ஸ்வபாவொஉத்யாத்மமுச்யதெ |
பூதபாவொத்பவகரோ விஸர்கஃ கர்மஸம்ஜ்ஞிதஃ ||

அத்யாத்மமென்பது யாது ? (ந) கர்மமென்பது யாது ? (ச) அதிபூதமென்றதும் யாது ? (ரு) எதனை அதிதைவம் என்கிறார்கள் ?

உ. மதுஸூதந ! (சு) அதியஜ்ஞமென்பது இங்கு இச்சரீரத்தில் யாது ? எவ்வாறுள்ளது ? (எ) அன்றியும், மனம் ஒருநிலைப்பட்டவர்களாலே சாகும்ஸமயத்திலும் நீங்கள் எவ்வாறு அறியத்தக்கவராகிறீர் ?

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

ந. (க) ப்ரஹ்மமென்பது அழியாதது, (யாவற்றினும்) மேலானது. (உ) (ப்ரஹ்ம) ஸ்வரூபத்தை அத்யாத்மம் என்கிறார்கள். (ந) கர்மமென்னும் பெயருடையது பூதங்களாகிய பொருள்கட்கு உத்பத்தியைச் செய்யும் தியாகம் [யாகம், தானம், ஹோமம் என்க.]

ச. அயிலஶுதம் க்ஷரொ பாவஃ புருஷஶ்சாயிதெவதி |
அயியஜ்ஞோஉஹமெவாத்ர தெஹெ தெஹப்ருதாம் வர ||
ரு. அந்தகாலெ வ மாமெவ ஸ்மரந்முக்த்வா கலெவரி |
யஃ ப்ரயாதி ஸ மத்பாவி யாதி நாஸ்த்யத்ர ஸம்ஶயஃ ||
சு. யம் யம் வாபி ஸ்மரந்பாவி த்யஜத்யந்தெ கலெவரி |
தம் தமெவைதி கௌந்தெய ஸதா தத்பாவபாவிதஃ ||

ச. (ச) அதிபூதமென்பது அழியும் பொருள். (ரு) அதிதைவமென்பது புருஷன். உடம்பையுடையவரில் உத்தம ! (சு) அதியஜ்ஞமென்பது இச்சரீரத்தில் நானேதான்.

ரு. (எ) எவன் சாகும்ஸமயத்திலும் என்னையே நினைக்கின்றவனாய்ச் சரீரத்தைவிட்டுப் போகின்றானோ, அவன் என் நிலையை அடைகின்றான். இதிற் சந்தேகமில்லை.

சு. கௌந்தேய ! (ஒருவன் தனது வாழ்வின்) முடிவிலே எந்தெந்தப்பொருளை நினைந்து சரீரத்தை விடுகின்றானோ, அதனைப்பற்றிய பாவனையை எப்பொழுதும் பாவித்து [ஸம்பாதித்து]க் கொண்டவனாய் அதனையே அடைகிறான்.

எ. தஸ்மாத்ஸர்வேஷு காலேஷு மாமநுஸ்மர யுத்ய ச ।
மய்யர்பிதமநோபுத்திர்மாமேவைஷ்யஸ்யஸம்ஶயம் ॥
அ. அப்யாஸயோகயுக்தேன சேதஸா நான்யகாமினா ।
பரமம் புருஷம் திவ்யம் யாதி பார்தாநுசிந்தயன் ॥
கூ. கவிம் புராணமநுஶாஸிதாரம்
அணோரணீயாம்ஸமநுஸ்மரேத்யः ।

எ. ஆதலின், நீ எக்காலங்களிலும் என்னைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும்; அன்றியும், போர்புரியவேண்டும். நீ என்னிடத்தே மனத்தையும் புத்தியையும் வைத்தவனாய் என்னையே அடைவாய். ஸம்சயமில்லை.

அ. பார்த்த! அப்யாஸமென்னும் யோகத்தைக் கூடி வேறொன்றிலும் செல்லாத மனத்தோடு திவ்யமான பரமபுருஷனை முறைப்படி தியானிப்பவன் (அப்பரமபுருஷனையே) அடைகிறான்.

கூ. கவியாய்ப், பழம்பொருளாய், ஆளுபவனாய், அணுவைக்காட்டிலும் அணுவாய், ஸகலத்தையும் அமைப்பவனாய், நினைக்கமுடியாத

ஸர்வஸ்ய தாதாரமசிந்த்யரூபம்
ஆதித்யவர்ணம் தமஸः பரஸ்தாத் ॥
கம். ப்ரயாணகாலே மநஸாசலேந
பக்த்யா யுக்தோ யோகபலேந சைவ ।
ப்ருவோர்மத்யே ப்ராணமாவேஶ்ய ஸம்யக்
ஸ தம் பரம் புருஷமுபைதி திவ்யம் ॥
கக. யதக்ஷரம் வேதவிதோ வதந்தி

இயல்பினனாய், ஸூரியனைப் போன்ற ஒளியுள்ளவனாய், இருட்டிற்கு அப்பால் உள்ளவனை எவன் இடைவிடாது தியானிக்கின்றானோ, (அவன் அத்தகைய புருஷனை) அடைகிறான்.

கம். சஞ்சலமற்றமனத்தோடும், பக்தியோடும், யோகவலிமையோடும் கூடிய அவன், சாகுங்காலத்திலே பிராணனை இருபுருவங்கட்குமிடையே செவ்வையாக நிறுத்தி அந்தத் திவ்யமான பரமபுருஷனை அடைகிறான்.

கக. வேதத்தை அறிந்தவர்கள் எதனை அழியாததாகக் கூறுகிறார்களோ, யதிகள் ஆசைநீங்கியவர்களாய் எதனைப் புகுகின்றார்க

விஶந்தி யத்யதயோ வீதராகாः ।
யதிச்சந்தோ ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி
தத்தேபதம் ஸங்க்ரஹேண ப்ரவக்ஷ்யே ॥
கஉ. ஸர்வத்வாராணி ஸம்யம்ய மநோ ஹ்ருதி நிருத்ய ச ।
மூர்த்ந்யாதாயாத்மநः ப்ராணமாஸ்தितோ யோகதாரணாம் ॥
கங. ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரந்மாமநுஸ்மரந் ।
யः ப்ரயாதி த்யஜந்தேஹம் ஸ யாதி பரமாம் கதிம் ॥

ளோ, எதனை (அறிய) விரும்புகிறவர்கள் ப்ரஹ்மசர்யத்தை அனுஷ்டிக்கிறார்களோ, அந்த நிலையை (யான்) உனக்குச் சுருக்கமாய்க் கூறுவேன்.

கஉ. எல்லா வழிகளையும் அடைத்து, மனத்தை ஹிருதயத்தினுள் தடுத்து ஒடுக்கி, தனது பிராணனைத் தலையிலே நிறுத்தி, யோகதாரணையிற் புகுந்தவனாய்,

கங. ப்ரஹ்மமாகிய ஓம் என்ற ஓரக்ஷரத்தை உச்சரிப்பவனாய், என்னை இடைவிடாது நினைப்பவனாய் எவன் சரீரத்தை விட்டுப் போகின்றானோ, அவன் உயர்ந்த நிலையைப் பெறுகிறான்.

கச. அநந்யசேதாः सततம் யோ மாம் स्मरति நித்யசः ।
தஸ்யாஹம் ஸுலபः பார்த்த நித்யயுக்தஸ்ய யோகிநः ॥
கந. மாமுபேத்ய புநர்ஜந்ம துःகாலயமாஶ்வதம் ।
நாப்நுவந்தி மஹாத்மாநः ஸம்ஸிद्धிம் பரமாம் கதாः ॥
கசு. ஆப்ரஹ்மபுவநாल்லோகாः புநராவர்திநோऽர்ஜுந ।
மாமுபேத்ய து கௌந்தேய புநர்ஜந்ம ந விद्यதே ॥

கச. பார்த்த! எவன் வேறொன்றிலே மனமில்லாதவனாய் என்னை எப்பொழுதும் நீடித்து நினைக்கின்றானோ, அந்த எப்பொழுதும் ஒருநிலைப்பட்ட யோகிக்கு நான் எளிதாய் அடையத்தக்கவன்.

கந. (உபாஸகர்கள்) என்னை அடைந்தபின்பு, துன்பங்கட்கு இடமாயும் நிலையற்றதாயுமுள்ள மறுபிறப்பையடைவதில்லை; (ஏனெனில், அவர்கள்) மஹாத்மாக்களாய் மேலான மோக்ஷத்தை அடைந்துவிட்டார்கள்.

கசு. அர்ஜுந! ப்ரஹ்மலோகம் முதலாக (எல்லா) உலகங்களும் மறுபடியும் திரும்பிவருந்தன்மையனவாம். கௌந்தேய! மற்று, என்னை அடைந்து(ள்ளவர்கட்கு) மறுபிறப்பு இல்லை.

கஎ. ஸஹஸ்ரயுகபர்யந்தமஹர்யத்ப்ரஹ்மணோ விதுः ।
ராத்ரிம் யுகஸஹஸ்ராந்தாம் தேঽஹோராத்ரவிதோ ஜநாः ॥
கஅ. அவ்யக்தாத்வ்யக்தயஸ்ஸர்வாः ப்ரபவந்த்யஹராகமே ।
ராத்ர்யாகமே ப்ரலீயந்தே தத்ரைவாவ்யக்தஸம்ஜ்ஞகே ॥
கக. ஭ூதக்ராமஸ்ஸ ஏவாயம் ப�in்பூய ப்ரலீயதே ।
ராத்ர்யாகமேঽவஶः பார்த ப்ரபவத்யஹராகமே ॥

கஎ. ஆயிரயுகங்களை எல்லையாகவுடைய பகல் ப்ரஹ்மாவுக்கு எது வோ, (அது அவ்வாறானது எனவும்,) இரவானது ஆயிரயுகங்களை எல்லையாகவுடையது எனவும் (எவர்கள்) அறிகின்றார்களோ, அவர்கள் பகலையும் இரவையும் அறிந்த ஜனங்கள்.

கஅ. பகல் வரும்பொழுது அவ்யக்தத்தினின்றும் தோற்றங்களெல் லாம் வெளிப்படுகின்றன ; இரவு வரும்பொழுது, அவ்யக்தமென்னும் பெயரையுடைய அதனுள்ளேயே மறைகின்றன.

கக. பார்த்த! இந்த அதே பூதவர்க்கந்தான் அவசமாய்ப் பிறந்து பிறந்து, இரவு வரும்பொழுது மறைகின்றது ; பகல் வரும்பொழுது வெளிப்படுகின்றது.

உ0. பரஸ்ஸ்மாத்து பாவோঽந்யோঽவ்யக்தோঽவ்யக்தாத் ஸநாதநः ।
யஸ்ஸ ஸர்வேஷு பூதேஷு நஶ்யத்ஸு ந விநஶ்யதி ॥ [தநः
உக. அவ்யக்தோঽக்ஷர இத்யுக்தஸ்தமாஹுः பரமாம் கதிம் ।
யம் ப்ராப்ய ந நிவர்தந்தே தத்தாம பரமம் மம ॥
உஉ. புருஷஸ்ஸ பரः பார்த பக்த்யா லப்யஸ்த்வநந்யயா ।

உ0. ஆனால், எக்காலத்துமுள்ள மற்றைய அவ்யக்தமான எந்தப் பொருளானது அந்த அவ்யக்தத்தினும் வேறானதோ, அது - ஸகல பூதங்களும் அழியும்பொழுது(ம், தான்) அழிவதில்லை.

உக. "வெளிப்படையாக இல்லாதது, அழியாதது" என்று (எது) கூறப்பட்டதோ, அதனை உயர்ந்த கதியாக(ச் சுருதிகள்) கூறுகின்றன. எதனை அடைந்தபின்பு, திரும்பிவருவதில்லையோ, அது என்னுடைய மேலான இடம்.

உஉ. பார்த்த ! எவனுக்குள்ளே பொருள்கள் (எல்லாம்) இருக்கின் றனவோ, எவனால் இதெல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டுளதோ, அந்தப்பரம

யஸ்யாந்தஸ்ஸ்தாநி ஸர்வாணி யேந ஸர்வமிதம் ததம் ॥
உங. யத்ர காலே த்வநாவ்ருத்திம் ஆவ்ருத்திம் சைவ யோகிநஃ ।
ப்ரயாதா யாந்தி தம் காலம் வக்ஷ்யாமி ஭ரதர்ஷப ॥
உச. அக்நிர்ஜ்யோதிரஹஶ்ஶுக்லஃ ஷண்மாஸா உத்தராயணம் ।
தத்ர ப்ரயாதா க்ஷ்யந்தி ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மவிதோ ஜநாஃ ॥
உரு. ஧ூமோ ராத்ரிஸ்ததா கிருஷ்ணஃ ஷண்மாஸா தக்ஷிணாயநம் ।

புருஷன் வேறொன்றில்லாத [வேறுவிஷயத்திற் செல்லாத] பக்தியினால் அடையத்தக்கவன்தான்.

உங. பரதரிற் சிறந்தோனே! இனி, எந்தக் காலத்தில் (சரீரத்தை விட்டுப்) போன யோகிகள் திரும்பிவராமையையும், திரும்பிவருதலையும் அடைகிறார்களோ அந்தக் காலத்தைக் கூறுவேன்.

உச, நெருப்பு, ஒளி, பகல், சுக்கிலபட்சம், உத்தராயண ஆறுமாதங்கள்,—(ஆகிய) அவ்விடம் சென்ற ப்ரஹ்மவித்துக்களான ஜனங்கள் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறார்கள்.

உரு. புகை, இரவு, அவ்வாறே கிருஷ்ணபட்சம், தக்ஷிணாயநஆறுமா

தத்ர சாந்த்ரமஸம் ஜ்யோதிர்யோகீ ப்ராப்ய நிவர்ததே ॥
உசு. ஶுக்லகிருஷ்ணே ஗தீ ஹ்யேதே ஜக஗தஃ ஶாஶ்வதே மதே ।
ஏகயா யாத்யநாவ்ருத்திமந்யயாऽऽவர்ததே புந: ॥
உஎ. நைதே ஸ்ருதீ பார்த ஜாநந் யோகீ முஹ்யதி கஶ்சந ।
தஸ்மாத்ஸர்வேஷு காலேஷு யோக யுக்தோ ப⁴வார்ஜுந ॥
உஅ. வேதேஷு யஜ்ஞேஷு தபஃஸு சைவ

தங்கள்,— (ஆகிய) அவற்றால் சந்திரனுடைய ஒளியை அடைந்து யோகியானவன் திரும்பிவருகிறான்.

உசு. வெளிச்சமானதும் இருட்டானதுமாகிய இப்பிரசித்த வழிகளிரண்டும் உலகத்திற்கு அநாதியாகக் கருதப்பட்டுள்ளன. (ஒருவன்) ஒன்றினால் திரும்பிவாராமையை அடைகிறான்; மற்றொன்றினால் மறுபடியும் திரும்பிவருகிறான்.

உஎ. பார்த்த! இவ்வழிகளை அறிகின்ற எந்த யோகியும் மயங்கமாட்டான். ஆதலால், அர்ஜுந! நீ எக்காலத்தும் யோகத்தைக் கூடினவனாக இருக்கக்கடவாய்.

உஅ. யோகியானவன் இதனை அறிந்து,—வேதங்களிலும், யஜ்ஞங்

ஏதெஷு யத்புண்யபலம் ப்ரதிஷ்டி ।
அத்யேதி தத்ஸர்வமிதம் விதித்வா
யோகீ பரம் ஸ்தாநமுபைதி சாத்யம் ॥
இதி ஸப்தமோऽத்யாயः ॥

அத நவமோऽத்யாயः ராஜவித்யாராஜகுஹ்யயோகः ॥
ஸ்ரீபகவாநுவாச—
க. இதம் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே ।

களிலும், தவங்களிலும், தாநங்களிலும் எது புண்ணியத்தின் பயனாகக் கூறப்பட்டுள்ளதோ அதனையெல்லாம் கடந்துவிடுகிறான்; அன்றியும் ஆதியிலுள்ள மேலான இடத்தைச் சேர்கிறான்.

எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்: ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யயோகம்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்:

க. நீ எதனை அறிந்து, கெடுதியினின்றும் தப்பிவிடுவாயோ, (அதனை)=

ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநஸஹிதம் யஜ்ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேऽஶுபாத் ॥

உ. ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யம் பவித்ரமிதமுத்தமம் ।
ப்ரத்யக்ஷாவகமம் தர்ம்யம் ஸுஸுகம் கர்துமவ்யயம் ॥
ங. அஶ்ரத்தாநாः புருஷாः தர்மஸ்யாஸ்ய பரந்தப ।
அப்ராப்ய மாம் நிவர்தந்தே ம்ருத்யுஸம்ஸாரவர்த்மநி ॥

அநுபவ அறிவோடு அமைந்த அறிவாய் அதிரஹஸ்யமாயுள்ள இதனை அஸூயையற்றஉனக்கு யான் இனிக் கூறுவேன்.

உ. இது வித்யைகளுக்கு வேந்தன், ரஹஸ்யங்களுக்கு அரசன்; இது மேன்மையாகப் பரிசுத்தப்படுத்துவது, பிரத்தியக்ஷமா யுணர்தலை யுடையது [பிரத்தியக்ஷமாய் அறியத்தக்கது], தருமத்தின் நீங்காதது, செய்தற்கு மிக்க எளிதானது, அழிவற்றது.

ங. பகைவரைத் தவிக்கச் செய்வோனே! இந்தத் தருமத்தை நம்பாத மனிதர்கள் என்னை அடையாது, சாதலோடமைந்த ஸம்ஸார வழியிலே நிலைத்திருக்கிறார்கள்.

ச. உயா தத்தஷிம் ஸவபுழி ஜமஷவுத்தஜுதிபுநா ।
ஶஷ்ஸாநி ஸவபுலுஜுதாநி ந வாஹம் தெஷ்வவஷ்ஸிதः ॥
இ. ந ச ஶஷ்ஸாநி ஜுதாநி பஶ்ய மெ யொமமைஶ்வரம் ।
ஜுதபஹ்ருந்ந ச ஜுதஸ்தः மமாத்மா ஜுதபாவநः ॥
ரு. யதாऽऽகாஶஸ்திதோ நித்யம் வாயுஸ்ஸர்வத்ரமொஹாநு।

ச. உருவம் வெளிப்படையாக இல்லாத என்னால் இந்த ஜகத்தெல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டுளது. எல்லாப்பொருள்களும் என்னிடத்து நிலைகொள்ளுகின்றன ; மற்றும், யான் அவற்றினிடத்து நிலைகொள்ளுகிறேன் இல்லை.

இ. பொருள்கள் என்னிடத்து நிலைகொள்ளவே இல்லை. ஈச்வரனுக்குரியதாகிய எனது யோகத்தைப் பார். என்னுடைய ஆத்மா பொருள்களைத் தாங்குவது : பொருள்களை உண்டாக்குவது : ஆனால், பொருள்களிடத்து நிலைபெறுவதில்லை.

ரு. எங்கும் செல்லுகின்ற பெரிய காற்றானது எப்பொழுதும் ஆகாசத்தில் எப்படித் தங்கியிருக்கின்றதோ, அப்படி எல்லாப் பொருள்

தயா ஸவபூதாநி ஜுதாநி ஶஷ்ஸாநீத்யுபதாரயா ॥
எ. ஸவபூதாநி கௌந்தேய ப்ரக்ருதிம் யாந்தி மாமிகாம் ।
கல்பக்ஷயெ புநஸ்தாநி கல்பாதௌ விஸ்ருஜாம்யஹம் ॥
அ. ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமவஷ்டப்ய விஸ்ருஜாமி புநः புநः ।
ஜுதக்ராமமிமம் க்ருத்ஸ்நமவஶம் ப்ரக்ருதேர்வஶாத் ॥
க. ந ச மாம் தாநி கர்மாணி நிபத்நந்தி தநஞ்ஜய ।
உதாஸீநவதாஸீநமஸக்தம் தேஷு கர்மஸு ॥

களும் என்னிடத்தில் தங்கியிருக்கின்றன என்று அறிந்துகொள்.

எ. பொருள்களெல்லாம், கௌந்தேய! கல்பத்தின் முடிவிலே எனது பிரகிருதியை அடைகின்றன. (அடுத்த) கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் அவற்றை நான் மறுபடியும் படைக்கின்றேன்.

அ. நான் என் பிரகிருதியைச் சார்ந்துகொண்டு, பிரகிருதியின் வலிமையினால் அவசமாயுள்ள இப்பொருள்வர்க்கத்தையெல்லாம் மீண்டும்மீண்டும் சிருஷ்டிக்கின்றேன்.

க. தநஞ்ஜய! இனி அந்தக் கர்மங்கள்,—உதாஸீநன்போல இருப்பவனாய் அக்கர்மங்களின்மேல் பற்றில்லாத என்னைக் கட்டமாட்டா.

க0. மயாऽध்யக்ஷேண ப்ரகृதிः ஸூயதே ஸசராசரம் ।
ஹேதுனாऽநேந கௌந்தேய ஜகத்விபரிவர்தते ॥ ;
கக. அவஜாநந்தி மாं மூடா: மாநுஷீं தநுமாश்ரிதம் ।
परं भावमजாநந்தோ மம भूதமஹேஶ்வரம் ॥
கஉ. மோகாशா மோககர்மாணோ மோகஜ்ஞாநா விசேதஸः ।
राக்ஷஸீमாஸுरீं चैव प्रकृतिं मोहिनीं श्रिताः ॥

க0. பிரகிருதியானது கண்காணியான என்னால் ஜங்கமத்தையும் ஸ்தாவரத்தையும் பிறப்பிக்கின்றது. கௌந்தேய! இக்காரணத்தால் உலகம் மாறிமாறி வருகின்றது.

கக. எனது மேலான நிலையை பொருள்கட்கு(எல்லாம்) பெரிய கடவுளாக அறியாதமூடர்கள் மனிதசரீரத்தைக்கொண்ட என்னை அவமதிக்கிறார்கள்.

கஉ. (அவர்)வீணான ஆசையையுடையவர் : வீணான செய்கையையுடையவர் : வீணான அறிவையுடையவர் : விவேகமில்லாதவர் : மயக்குவதான ராக்ஷஸ அஸுர ஸ்வபாவத்தை மாத்திரம் கொண்டவர்.

கங. மஹாத்மாநஸ்து மாं பார்த்த தைவீं प्रकृतिमाश्रिताः ।
भजந்ந்யநந்யமநஸோ ஜ்ஞாத்வா भूतादिमव्ययம் ॥
கச. सततं कीर्तयந்தோ மாं यतந்தश्च दृढव्रताः ।
நமஸ்யந்தश्च मां भक्त्या नित्ययுக்தா उपासதே ॥
கரு. ஜ்ஞாநயஜ்ஞேந चाप्यந்யே यजந்தो मामுपासதே ।
एकत्वेन पृथக்த்வேந बहुधा विश्वतोमுகம் ॥

கங. பார்த்த! மஹாத்மாக்களோ தேவர்களுடைய இயல்பைக் கொண்டவராய், வேறொன்றிலே மனமில்லாதவராய், என்னைப் பொருள்கட்குமுதலாகவும் அழிவற்றவனாகவும் அறிந்து தொழுகிறார்கள்.

கச. எப்பொழுதும் என்னைப் பேசுபவராய், முயலுபவராய், உறுதியான விரதமுள்ளவராய், என்னை பக்தியோடு வணங்குபவராய், என்றும் ஒருநிலைப்பட்டவராய்(அவர்கள்) என்னைத் தொழுகிறார்கள்.

கரு. மற்றும் ஞானமாகிய யஜ்ஞத்தினாலேயே வழிபடுகின்ற மற்றையோர்கள் எங்கும்முகமுள்ள என்னையே ஒன்றாக வேறாகப் பலவிதமாய்த் தொழுகிறார்கள்.

கசு. சுஹம் க்ரது:ரஹம் யஜ்ஞ: ஸ்வாஹாஹமஹமௌஷதம் |
மந்த்ரோஹமஹமேவாஜ்யம் சுஹமக்நிரஹம் ஹுதம் ||
கஎ. பிதாஹமஸ்ய ஜகதோ மாதா தாதா பிதாமஹ: |
வேத்யம் பவித்ரமோங்கார: ரிக்ஸாம யஜுரேவ ச ||
கஅ. கதிர்பர்தா ப்ரபுஸ்ஸாக்ஷீ நிவாஸ:ஶரணம் ஸுஹ்ருத்-
ப்ரபவ: ப்ரளய: ஸ்தாநம் நிதாநம் பீஜமவ்யயம் || [சு |

கசு. நானே க்ரது : நானே யஜ்ஞம் : நானே ஸ்வதா : நானே ஔஷதம் : நானே மந்திரம் : நானே ஹவிஸ் : நானே அக்நி : நானே ஹவிஸை அர்ப்பித்தல்.

கஎ. இந்தஜகத்திற்குத் தகப்பனும், தாயும், பிரிந்து கொடுப்பவனும், பாட்டனும், அறியவேண்டிய பொருளும், பரிசுத்தமாக்கும் பொருளும், ஓங்காரமும், ருக்கும், ஸாமமும், யஜுஸும் நானேதான்.

கஅ. கதியும், வளர்ப்பவனும், பிரபுவும், ஸாக்ஷியும், வாழுமிடமும், புகலிடமும், ஸுஹிருத்தும், உத்பத்தியும், அழிவும், நிலையும், களஞ்சியமும், அழிவிலா விதையும் (நானே).

கக. தபாம்யஹமஹம் வர்ஷம் நிக்ருஹ்ணாம்யுத்ஸ்ருஜாமி ச |
அம்ருதம் சைவ ம்ருத்யுஶ்ச ஸதஸச்சாஹமர்ஜுந ||
உ0. த்ரைவித்யா மாம் ஸோமபா: பூதபாபா:
யஜ்ஞைரிஷ்ட்வா ஸ்வர்கதிம் ப்ரார்தயந்தே |
தே புண்யமாஸாத்ய ஸுரேந்த்ரலோகம்
அஶ்நந்தி திவ்யாந்திவி தேவபோகாந் ||

கக. யான் வெப்பத்தைக் கொடுக்கின்றேன் : யான் மழையை உண்டாக்குகின்றேன், அன்றியும், நிறுத்துகின்றேன் : அர்ஜுந! சாகாமையும் சாவும், உள்ளதும் இல்லதும் நானே.

உ0. அந்த (ஸகாமர்கள்) மூன்றுவேதங்களையும் அறிந்தவராய், ஸோமபாநஞ் செய்பவராய், பாவத்தினின்றும் பரிசுத்தமாகி யாகங்களால் என்னைப்பூஜித்து ஸ்வர்க்கமாகிய கதியை வேண்டுகிறார்கள், அவர்கள் புண்யமான தேவேந்திரஉலகை அடைந்து, ஸ்வர்க்கத்திலே தேவர்களுடைய திவ்யமான போகங்களை அநுபவிக்கிறார்கள்.

உக. தே தம் லுக்த்வா ஸ்வர்க்கலோகம் விசாலம்
க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி ।
ஏவம் த்ரயீதர்மமனுப்ரபன்னா
கதாகதம் காமகாமா லபந்தே ॥

உஉ. அநந்யாஶ்சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜநாஃ பர்யுபாஸதே ।
தேஷாம் நித்யாபியுக்தாநாம் யோகக்ஷேமம் வஹாம்யஹம் ॥

உக. அவர்கள் அந்த விசாலமான ஸ்வர்க்கலோகத்தை அநுபவித்துப் புண்ணியம் கழிந்துபோனவுடன் மனுஷ்யலோகத்தைப் புகுகிறார்கள்; இவ்வாறு மூன்று வேதங்களுடைய தருமத்தைப் பின்பற்றியவராய், விஷயங்களை விரும்புபவராய், போதலையும் வருதலையும் அடைகிறார்கள்.

உஉ. எந்த ஜனங்கள் அன்னியரல்லாதவராய் என்னைத் தியானிப்பவராய் எங்கும் உபாஸிக்கிறார்களோ, அந்த எப்பொழுதும் (தியானத்திலே) உறுதியாகச் சென்றவரது யோகக்ஷேமத்தை யான் வகிக்கின்றேன்.

உங. யேঽப்யந்யதேவதாபக்தா யஜந்தே ஶ்ரத்தயாঽந்விதாঃ ।
தেঽபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதிபூர்வகம் ॥
உச. அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச ।
ந து மாமபிஜாநந்தி தত্ত্বேநாতশ্চ্যবন্তি তে ॥
உரு. யாந்তি দেবব্রতা দেবান্ পিতৄন্ যান্তি পিতৃব্রতাঃ ।
ভূতানি যান্তি ভূতেজ্যাঃ যান্তি মদ্যাজিনোঽপি মাম্ ॥

உங. எவர்களும் வேறுதெய்வபக்தர்களாய் நம்பிக்கையோடுகூடி (அத்தெய்வங்களை)ப் பூஜிக்கிறார்களோ, அவர்களும் கௌந்தேய! அறியாமையோடு என்னையே பூஜிக்கிறார்கள்.

உச. யாகங்களெல்லாவற்றிற்கும் நானன்றோ போக்தாவும், பிரபுவும். மற்று, அவர்கள் என்னை உண்மையாய் அறிவதில்லை; ஆகவே, தவறுகிறார்கள்

உரு, தேவர்களிடத்து விரதத்தைக் கொண்டவர்கள் தேவர்களை அடைகிறார்கள்: பிதிருக்களிடத்து விரதத்தைக் கொண்டவர்கள் பிதிருக்களை அடைகிறார்கள்: பூதங்களைப் பூஜிப்பவர்கள் பூதங்களை அடைகிறார்கள்: என்னைப் பூஜிப்பவர்களும் என்னை அடைகிறார்கள்.

உசு. வத்ரம் வாஷ்ம் ஹலம் தொயம் யொ ஜெ லத்ரா ஹ்ரயஹ்ரதி।
தஹம் லத்ரு வஹ்ரதி சுஸ்ரோ ஹ்ரயதாத்ரநஃ ॥

உஎ. யத்ரொஷி யதஸ்ரோஷி யஜ்ஹொஷி ஹ்ரோஷி யத் ।
யத்தவஹ்ரஷி கௌந்தெய தத்ரு ஸ்ரு ஷ ஹவ்ரணி ॥ [தெநஃ ।

உஅ. ஸ்ரு ஸ்ரு ஹஹெனெரெவ்ரி ஜொக்ஷ்ரெஸெ கஹ்ரவ்ரஸு-

உசு. எவன் இலை, புஷ்பம், பழம், ஜலம் இவற்றை எனக்குப் பக்தியோடு கொடுக்கின்றானோ, (அந்தப்) பரிசுத்தபுத்தியுள்ளவன் பக்தியோடு அர்ப்பித்த அதனை யான் புஜிக்கின்றேன்.

உஎ. நீ எதனைச் செய்கின்றனையோ, எதனைப் புஜிக்கின்றனையோ, எதனை ஹோமஞ் செய்கின்றனையோ, எதனை (த் தானமாக)க் கொடுக்கின்றனையோ, எதனைத் தவம்புரிகின்றனையோ, கௌந்தேய! அதனை எனக்கு அர்ப்பிதமாகச் செய்யக்கடவாய்.

உஅ. நல்லனவும் தீயனவுமான பயன்களையுடைய கர்மக்கட்டுக்களால் நீ இவ்வாறு விடப்படுவாய் ; ஸந்யாஸமென்னும் யோகத்தைக்

ஹம்ரு ஹயொ ஹயு ஹ்ரு ஹ்ரு விஃரு ஹொ ஹஃரு வெஷ்ரு ॥

உகூ. ஸமோஃஹம் ஸவ்ரு ஹூதெஷ்ரு ந ஜெ வெஷ்ரொஃஸ்தி ந
யெ ஹஜந்தி தரு ஹம் ஹத்ரு ஹயி தெதெஷ்ரு சாவ்ரு ஹம் ॥ [ஸ்தி யஃ ।

ஙூ. ஸபி வெத்ரு ஷ்ரு ஸுராசாரஃ ஹஜதெ ஹஃரு ந்ரு ஹாக் ।
ஸாயரு ரெவ ஸ ஹ்ரு ஹவ்ரு ஃ ஸம்ரு ஹ்ரு வஸிதொ ஹி ஸஃ ॥

கூடிய மனத்தினனாய் (க் கர்மங்களால்) விடப்பட்டு என்னை வந்தடைவாய்.

உகூ. யான் ஸகலப்பிராணிகளிடத்தும் ஸமமாயிருக்கிறேன். எனக்குப் பகையானவன் இல்லை, பிரியமானவன் இல்லை. ஆனால், எவர்கள் என்னை பக்தியோடு தொழுகின்றார்களோ, அவர்கள் என்னிடத்து (இருக்கிறார்கள்); யான் அவர்களிடத்தும் (இருக்கிறேன்).

ஙூ. (ஒருவன்) மிகுந்த தீயொழுக்கமுடையோனானாலும், வேறொன்றை (அடைக்கலமாக) அடையாதவனாய் என்னைத் தொழுகின்றானோ, அவனை நல்லவனாகவே நினைக்கவேண்டும். ஏனெனில், அவன் நல்ல நிச்சயத்தை உடையவன்.

௩௧. க்ஷிப்ரம் பவதி ஧ர்மாத்மா ஶஶ்வச்ச்ஶாந்திம் நிகச்ச்ஹதி ।
கௌந்தேய ப்ரதிஜாநீஹி ந மே ப�herதஃ ப்ரணஶ்யதி ॥ [நயதி

௩௨. ஹி பார்த்த வ்யபாஶ்ரித்ய யேऽபி ஸ்யுஃ பாபயோநயஃ ।
ஸ்த்ரியோ வைஶ்யாஸ்ததா ஶூத்ராஃ தேऽபி யாந்தி பராம் கதிம் ॥

௩௩. கிம் புநர்ப்ராஹ்மணாஃ புண்யா பக்தா ராஜர்ஷயஸ்ததா ।

---

௩௧. (அவன்) சீக்கிரம் நல்லொழுக்கத்திலே மனமுடையவனாக ஆகிறான் ; எப்பொழுதும் ஒழிபைப் பெறுகிறான். கௌந்தேய! "என்னுடைய பக்தன் கெடமாட்டான்" (என்று) உறுதியாகச் சொல்லு.

௩௨. ஏனெனில், பார்த்த! ஸ்திரீகளும், வைச்யர்களும், சூத்திரர்களும், (மற்றுமிவர்போன்ற) எவர்களும் பிறவியில் தாழ்ந்தவராக உள்ளவரோ, அவர்களுங்கூட என்னை அடைக்கலமாகக் கொண்டு மேலானகதியை அடைகிறார்கள்.

௩௩. பரிசுத்தமான பிராமணர்களும், ராஜர்ஷிகளுமாகிய பக்தர்கள் (மேலானகதியை அடைவார்களென்று) கூறவும்வேண்டுமோ? நிலையில்

ஸுதுர்துராசாரோ ஜநோ ஜஹி ஸர்வ ஸமாசர ।
௩௪. உபாஸ்ய மாம் ஸதா ஸர்வ ஸ்வாஜீ பாம் நமஸ்குரு ।
மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவ ஆத்மாநம் மத்பராயணஃ ॥

இதி நவமோऽத்யாயஃ ॥

லதும், ஸுகமில்லதுமான இவ்வுலகை அடைந்து நீ என்னைத் தொழுதல் வேண்டும்.

௩௪. என்னிடத்து மனமுடையவனாக, என்னிடத்துப் பக்தியுள்ளவனாக, என்னைப் பூஜிக்குந்தன்மையனாக இருக்கவேண்டும் ; என்னை வணங்கவேண்டும். நீ இவ்வாறு ஒருநிலைப்பட்டு என்னையே உயர்ந்த கதியாகக்கொண்டவனாய் ஆத்மாவாகிய என்னையே வந்தடைவாய்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

அத உரஶொऽத்யாயः விபூதியோகः ॥

ஶ்ரீபகவாநுவாச—

க. பூய ஏவ மஹாபாஹோ ஶ்ருணு மே பரமம் வசः ।
யத்தேऽஹம் ப்ரீயமாணாய வக்ஷ்யாமி ஹிதகாம்யயா ॥
உ. ந மே விதுः ஸுரகணாः ப்ரபவம் ந மஹர்ஷயः ।
அஹமாதிர்ஹி தேவாநாம் மஹர்ஷீணாம் ச ஸர்வஶः ॥

பத்தாம் அத்தியாயம் : விபூதியோகம்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

க. உயர்தோள ! (என்வார்த்தையினால்) மகிழ்கின்ற உனக்கு யான் நலத்தைக் கருதி எதனைக் கூறுவேனோ, (அந்த யாவற்றினும்)மேலான என் வார்த்தையை மறுபடியும் கேள்.

உ. தேவர்களது கூட்டங்கள் எனது உத்பத்தியை அறியவில்லை ; மஹர்ஷிகள் அறியவில்லை. ஏனெனில், யான் தேவர்கட்கும் மஹர்ஷிகட்கும் எவ்வாற்றாலும் முதலானவன்.

ங. யோ மாமஜமநாதிம் ச வேத்தி லோகமஹேஶ்வரம் ।
அஸம்மூடஃ ஸ மர்த்யேஷு ஸர்வபாபைः ப்ரமுச்யதே ॥
ச. புத்திர்ஜ்ஞாநமஸம்மோஹः க்ஷமா ஸத்யம் தமஶ்ஶமः ।
ஸுகம் துःகம் பவோऽபாவः பயம் சாபயமேவ ச ॥
ரு. அஹிம்ஸா ஸமதா துஷ்டிः தபோ தாநம் யஶோऽயஶः ।
பவந்தி பாவா பூதாநாம் மத்த ஏவ ப்ருதக்விதாः ॥

ங. எவன் என்னை, பிறவாதவனாகவும், அநாதியாகவும், உலகங்கட்குப் பரமேச்வரனாகவும் அறிகின்றானோ, அவன் மனிதர்களுள் மயங்காதவன் ; எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான்.

ச. புத்தி, ஞானம், மயக்கமின்மை, பொறுமை, ஸத்தியம், அடக்கம், ஒழிபு, இன்பம், துன்பம், பிறப்பு, இறப்பு, அச்சம், தைரியம்,

ரு. அஹிம்ஸை, நடுவுநிலைமை, திருப்தி, தவம், கொடை, புகழ், பழி(ஆகிய இந்தப்)பலவகையான தன்மைகள் பிராணிகட்கு என்னிடத்திலிருந்தே உண்டாகின்றன.

கூ. உஹஷுயஷ்வு வஹுவெு வக்ஷாரொ உநவஷ்டயா ।
உஷாவா ஶாநவா ஜாதாः யெஷாம் ரொக ஊாः ஷ்ரஜாः ॥
எ. வாதாம் விஹுதிம் யொமம் வ ஊ யொ வெத்தி தத்வதः ।
ஸொऽவிகம்பெந யொகெந யுஜ்யுதெ நாத்ர ஸம்ஶயः ॥
அ. அஹம் ஸவுஸ்ய ப்ரபவः உத்ஸ்வும் ஷ்ரவதுதெ ।
இதி மத்வா ஭ஜந்தெ மாம் பாவஸமந்விதாः ॥

கூ. உலகத்திலே இந்தப் பிராணிகள் எவர்களுடைய (சிருஷ்டியோ அந்த) ஏழு மகர்ஷிகளும், முந்தின நான்கு மநுக்களும் என்னிடத்துக் கருத்துடையராய் மாநஸர்களாக [மனத்தாலுண்டாக்கப்பட்டவராகப் பிறந்தார்கள்.

எ. எவன் என்னுடைய இந்த வைபவத்தையும், யோகத்தையும் உண்மையாக அறிகின்றானோ, அவன் அசையாத யோகத்தோடு கூடுகிறான் ; இதில், சம்சயம் இல்லை.

அ. நான் ஸகலத்திற்கும் உற்பத்தி ; ஸகலமும் என்னிடத்திலிருந்தே தலைப்படுகின்றது ; என்று ஞானிகள் நினைத்து, பாவனையோடு கூடியவராய் என்னைத் தொழுகிறார்கள்.

கூ. உஷ்தா ஊ தஷ்ராணாः வொயயஷுः வாஸ்ஸுஷு ।
கயயஷுஸ்ஸு ஶாம் நித்ருு துஷ்ருஷ்ஷி வ ஸுஊஷ்ஷி வ ॥
கம். தெஷாம் ஸுததயுக்தாநாு ஸுஜதாம் ப்ரீதிவுவுகு ।
ஊாஷி ஬ுஷ்ஷியொமம் தது யெந மாமுவயாஷி தெ ॥
கக. தெஷாமெவாநுகம்பார்தமு ஸுஹஜ்ஜாநஜம் தமः ।
நாஶயாம்யாத்மபாவஸ்தः ஜ்ஞாநதீபெந பாஸ்வதா ॥

கூ. அவர்கள் என்னிடத்துச் சித்தத்தையுடையவர்கள் : என்னிடத்துச் சென்ற உயிரை யுடையவர்கள் : என்னை ஒருவர்க்கொருவர் போதனைசெய்துகொள்பவராய், என்னைப் பேசுவராய் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷிக்கிறார்கள் ; மற்றும், மகிழ்கிறார்கள்.

கம். எப்பொழுதும் ஒருநிலைப்பட்டவராய் அன்போடு தொழுகின்ற அவர்கட்கு,—எதனால் அவர்கள் என்னை அடைவார்களோ, அந்த ஞானயோகத்தைக் கொடுக்கிறேன்.

கக. அவர்கட்கு அறியாமையினாலுண்டான இருட்டை, யான் (அவர்களது) சித்தவிருத்தியிலே இருந்து, ஒளிர்கின்ற ஞானவிளக்கைக் கொண்டு கருணையினாலேயே தொலைக்கின்றேன்.

அர்ஜுந உவாச—

கஉ. பரம் ப்ரஹ்ம பரம் தாம பவித்ரம் பரமம் பவாந் ।
புருஷம் சாஶ்வதம் திவ்யமாதிதேவமஜம் விபும் ॥
கங. ஆஹுஸ்த்வாமிருஷயஸ்ஸர்வே தேவர்ஷிர்நாரதஸ்ததா ।
அஸிதோ தேவலோ வ்யாஸஃ ஸ்வயம் சைவ ப்ரவீஷி மே ॥
கச. ஸர்வமேததிருதம் மந்யே யன்மாம் வதஸி கேஶவ ।

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

கஉ, கங. பரப்ரஹ்மமும், உயர்ந்த ஒளியும், உயர்ந்தபரிசுத்திகரமானபொருளும் நீங்களே. ரிஷிகளெல்லாம் உங்களை நித்யராகவும், திவ்யமான புருஷராகவும், முதற்கடவுளாகவும், பிறவாதவராகவும், எங்குமுள்ளவராகவும் கூறுகிறார்கள் ; அவ்வண்ணமே, தேவரிஷியான நாரதரும் அஸிதரும் தேவலரும் வ்யாஸரும் உங்களை (இப்படிப்பட்டவராகக்) கூறுகிறார்கள் ; தாங்களும் எனக்கு (அவ்வாறே) அருளிச் செய்கிறீர்கள்.

கச. கேசவ ! நீங்கள் எனக்கு எதனைச் சொல்லுகிறீர்களோ, (அந்த)

ந ஹி தே பகவந்வ்யக்திம் விதுர்தேவா ந தாநவாஃ ॥
கரு. ஸ்வயமேவாத்மநாऽऽத்மாநம் வேத்த ஸ்வம் புருஷோத்தம ।
பூதபாவந பூதேஶ தேவதேவ ஜகத்பதே ॥
கஎ. வக்துமர்ஹஸ்யஶேஷேண திவ்யா ஹ்யாத்மவிபூதயஃ ।
யாபிர்விபூதிபிர்லோகாநிமாம்ஸ்த்வம் வ்யாப்ய திஷ்஠ஸி ॥
கஏ. கதம் விद्याமஹம் யோகிந் ஸதா பரிசிந்தயந் ।

இதனையெல்லாம் நான் உண்மையாக நம்புகிறேன். பகவானே ! உமது வடிவத்தை தேவர்கள் அறியவில்லை ; அஸுரர்கள் அறியவில்லை.

கரு. பொருள்களை உண்டாக்கிப், பொருள்களை ஆளுபவராய், தெய்வங்களுக்குத் தெய்வமாய், உலகத்திற்குத் தலைவரான புருஷோத்தமரே ! நீங்கள் தன்னைத் தானே தன்னால் அறிகிறீர்கள்.

கசு. நீங்கள் எந்த வைபவங்களால் இவ்வுலகங்களை வியாபித்திருக்கிறீர்களோ, (அந்த) திவ்யமான உமது வைபவங்களை மிச்சமில்லாது அருளிச்செய்யவேணும்.

கஎ. யோகியே ! நான் எப்பொழுதும் உங்களைத் தியானிப்பவனாய்

கேஷு கேஷு ச பாவேஷு சிந்தோ஽ஸி பகவந்மயா ||
கஅ. விஸ்தரேணாத்மநோ யோகம் விபூதிம் ச ஜநார்தந |
பூய: கதய தৃப்திர்ஹி ஶৃண்வதோ நாஸ்தி மேঽমৃதம் ||
ஶ்ரீபகவாநுவாச—
கக. ஹந்த தேகதயிষ্যாமি திவ்யா ஹ்யாத்மவிபூதய: |
প্রাধান্যত: குருஶ்ரேষ্ঠ நாস্ত্যন্তো விস্তரஸ্য মে ||

எப்படி அறிவேன்? பகவானே! நீங்கள் எந்தெந்தப் பொருள்களில் என்னால் தியானிக்கத்தக்க வராகிறீர்?

கஅ. ஜநார்த்தந! தங்களுடைய யோகத்தையும், வைபவத்தையும் மீண்டும் விரிவாகச் சொல்லவேண்டும்: ஏனெனில், அமிருதத்தைக் கேட்கின்ற எனக்குத் திருப்தி இல்லை.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்:

கக. கௌரவரில் சிறந்தோனே! என்னுடைய திவ்யமான வைபவங்கள் (எவைகளோ, அவற்றுள்) சிறந்தவற்றை இப்பொழுது உனக்குக் கூறுவேன். எனது பரப்பிற்கு முடிவு இல்லை.

உ0. அஹமாத்மா குடாகேச ஸர்வபூதாசயஸ்தித: |
அஹமாதிশ্চ மத்யம் ச பூதாநாமந்த ஏவ ச ||
உக. ஆதித்யாநாமஹம் விஷ்ணுர்ஜ்யோதிஷாம் ரவிரம்ஶுமாந் |
மரீசிர்மருதாமஸ্মি நக்ஷத்ராணামহம் ஶஶீ ||
உஉ. வேதாநாம் ஸாமவேதোঽস্মি தেவாநামস্মি வாসவ: |
இந்দ্রியாணாம் மநশ্চাস্মি பூதாநামস্মি சேதநா ||

உ0. குடாகேச! நான் ஸகலப்பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்திலுள்ள ஆத்மா. நான் பிராணிகளுக்கு முதலாகவும், நடுவாகவும், முடிவாகவுமே உள்ளவன்.

உக. யான் ஆதித்யர்களுள் விஷ்ணுவாகவும், ஒளிகளுள் கிரணங்களுள்ள ஸூர்யனாகவும், மருத்துக்களுள் மரீசியாகவும் இருக்கின்றேன். நான் நக்ஷத்திரங்களுள் சந்திரனாக இருக்கின்றேன்.

உஉ. வேதங்களுள் ஸாமவேதமாக இருக்கின்றேன்: தேவர்களுள் இந்திரனாக இருக்கின்றேன்: இந்திரியங்களுள் மனமாக இருக்கின்றேன் பிராணிகளுள் உணர்ச்சியாக இருக்கின்றேன்.

உங. ருஊராணாம் ஶங்கரஶ்சாஸ்மி வித்தேஶோ யக்ஷரக்ஷஸாம் |
வஸூநாம் பாவகஶ்சாஸ்மி மேரு: ஶிகரிணாமஹம் ||
உச. புரோ஧ஸாம் ச முக்யம் மாம் வித்தி பார்த ப்ருஹஸ்பதிம் |
ஸேனாநீநாமஹம் ஸ்கந்த: ஸரஸாமஸ்மி ஸாகர: || [திம் |
உரு. மஹர்ஷீணாம் ப்ருகுரஹம் கிராமஸ்ம்யேகமக்ஷரம் |
யஜ்ஞாநாம் ஜபயஜ்ஞோ஽ஸ்மி ஸ்தாவராணாம் ஹிமாலய: ||

உங. மேலும், ருத்திரர்களுள் சங்கரனாகவும், யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்கள் இவர்களுள் திரவியத்திற்குத் தலைவனாகவும் இருக்கின்றேன் : யான் வஸுக்களுள் அக்நியாகவும் கொடுமுடியுள்ள மலைகளுள் மேருவாகவும் இருக்கின்றேன்.

உச. பார்த்த ! புரோஹிதர்களுள் என்னை முதன்மையான பிருகஸ்பதியாக அறிந்துகொள். யான் சேனைத்தலைவர்களுள் ஸ்கந்தனாகவும், ஏரிகளுள் ஸமுத்திரமாகவும் இருக்கின்றேன்.

உரு. யான் மகர்ஷிகளுள் பிருகுவாகவும், சொற்களுள் ஒருசொல்லாகிய (ஓங்காரமா) கவும் இருக்கின்றேன் ; யஜ்ஞங்களுள் ஜபமாகிய யஜ்ஞமாகவும், அசையாதவற்றுள் இமயமலையாகவும் இருக்கின்றேன்.

உகூ. அஶ்வத்த: ஸர்வவ்ருக்ஷாணாம் தேவர்ஷீணாம் ச நாரத: |
கந்தர்வாணாம் சித்ரரத: ஸித்தாநாம் கபிலோ முநி: ||
உஎ. உச்சைஶ்ரவஸமஶ்வாநாம் வித்தி மாமமிதோத்பவம் |
ஐராவதம் கஜேந்த்ராணாம் நராணாம் ச நராதிபம் ||
உஅ. ஆயுதாநாமஹம் வஜ்ரம் தேநூநாமஸ்மி காமதுக் |
ப்ரஜநஶ்சாஸ்மி கந்தர்ப: ஸர்பாணாமஸ்மி வாஸுகி: ||

உகூ. எல்லா மரங்களுள்ளும் அச்வத்தமாகவும், தேவர்ஷிகளுள் நாரதராகவும், கந்தர்வர்களுள் சித்திராதனாகவும், ஸித்தர்களுள் கபில முனியாகவும் (யான் இருக்கின்றேன்).

உஎ. குதிரைகளுள் என்னை அமிருதத்தினால் உண்டான உச்சைச்ரவஸ் ஆக அறிந்துகொள். சிறந்த யானைகளுள் ஐராவதமாகவும், மனிதர்களுள் அரசனாகவும் (என்னை அறிந்துகொள்).

உஅ. யான் ஆயுதங்களுள் வஜ்ராயுதமாகவும், பசுக்களுள் காமதுக்ஆகவும் இருக்கின்றேன் ; (புத்திரனைப்)பிறப்பிக்கின்ற கந்தர்ப்பனாக இருக்கின்றேன் ; ஸர்ப்பங்களுள் வாஸுகியாக இருக்கின்றேன்.

உகூ. சுதநுஶ்சாஸ்மி நாகாநாம் வருணோ யாதஸாமஹம் ।
பிதூணாமர்யமா சாஸ்மி யமஸ்ஸம்யமதாமஹம் ॥
ஙஂ. ப்ரஹ்லாதஶ்சாஸ்மி தைத்யாநாம் காலஃ கலயதாமஹம் ।
மிருகாணாம் ச மிருகேந்த்ரோஹம் வைநதேயஶ்ச பக்ஷிணாம் ॥
ஙக. பவநஃ பவதாமஸ்மி ராமஶ்ஶஸ்த்ரப்ருதாமஹம் ।
ஜஷாணாம் மகரஶ்சாஸ்மி ஸ்ரோதஸாமஸ்மி ஜாஹ்நவீ ॥

உகூ. யான் நாகங்களுள் அநந்தனாகவும், ஜலதேவதைகளுள் வருணனாகவும் இருக்கின்றேன். யான் பிதிருக்களுள் அர்யமாவாகவும், தண்டிப்பவருள் யமனாகவும் இருக்கின்றேன்.

ஙஂ. யான் தைத்தியர்களுள் ப்ரஹ்லாதனாகவும், கணக்கிடுகிறவர்களுள் காலமாகவும் இருக்கின்றேன். யான் மிருகங்களுள் மிருகத்தலைவனாகவும், பக்ஷிகளுள் வைநதேயனாகவும் (இருக்கின்றேன்).

ஙக. யான் சுத்தப்படுத்துகின்ற பொருள்களுள் காற்றாகவும், படையாளர்களுள் ராமனாகவும் இருக்கின்றேன் ; மீன்களுள் மகரமாகவும் இருக்கின்றேன் ; நீரோட்டங்களுள் கங்கையாக இருக்கின்றேன்.

ஙஉ. ஸர்காணாமாதிரந்தஶ்ச மத்யம் சைவாஹமர்ஜுந ।
அத்யாத்மவித்யா வித்யாநாம் வாதஃ ப்ரவததாமஹம் ॥
ஙங. அக்ஷராணாமகாரோஸ்மி த்வந்த்வஸ்ஸாமிகஸ்ய ச ।
அஹமேவாக்ஷயஃ காலோ தாதாஹம் விஶ்வதோமுகஃ ॥
ஙச. மிருத்யுஸ்ஸர்வஹரஶ்சாஹம் உத்பவஶ்ச பவிஷ்யதாம் ।
கீர்திஃ ஶ்ரீர்வாக்ச நாரீணாம் ஸ்மிருதிர்மேதா ধৃதிஃ க்ஷமா ॥

ஙஉ. அர்ஜுந ! யான் சிருஷ்டிகளுக்கு முதலாகவும், முடிவாகவும் நடுவாகவும் (இருக்கின்றேன்). யான் வித்யைகளுள் ஆத்மாவைப்பற்றிய வித்யையாகவும், தர்க்கஞ்செய்பவருள் வாதமாகவும் (இருக்கின்றேன்).

ங. எழுத்துக்களுள் அகரமாகவும், தொகைக்கூட்டத்தினுள் உம்மைத்தொகையாகவும் இருக்கின்றேன். நானே ஓயாத காலம். நான் எங்கும் முகமுள்ளவனாய்ப் பகிர்ந்து கொடுப்பவன்.

ஙச. ஸகலத்தையும் அபகரிக்கும் மிருத்யுவும், செல்வர்களாகப்போகிறவர்க்கு ஓங்கும் செல்வமும், ஸ்திரீகளுள் புகழும் திருவும் வார்த்தையும் நினைவும் அறிவும் தைரியமும் பொறுமையும் நானே.

௩௫. வ்ருஹத்ஸாம ததா ஸாம்நாம் காயத்ரீ ச்ந்தஸாமஹம் ।
மாஸாநாம் மார்கஶீர்ஷோঽஹம் ருதூநாம் குஸுமாகரஃ ॥
௩௬. த்யூதம் ச்லாகயதாமஸ்மி தேஜஸ்தேஜஸ்விநாமஹம் ।
ஜயோঽஸ்மி வ்யவஸாயோঽஸ்மி ஸத்த்வம் ஸத்த்வவதாமஹம் ॥
௩௭. வ்ருஷ்ணீநாம் வாஸுதேவோঽஸ்மி பாண்டவாநாம் தநஞ்ஜயஃ ।
முநீநாமப்யஹம் வ்யாஸஃ கவீநாமுஶநா கவிஃ ॥

---

௩௫. ஸாமங்களுள் ப்ருஹத்ஸாமமும், சந்தஸ்களுள் காயத்திரியும் நானே; மாஸங்களுள் மார்க்கசீர்ஷமும், பருவகாலங்களுள் புஷ்பங்களுண்டாகும் காலமும் நானே.

௩௬. யான் வஞ்சகருள் சூதாகவும், ஒளியுள்ளவருள் ஒளியாகவும் இருக்கின்றேன்; யான் வெற்றியாக இருக்கின்றேன்; முயற்சியாக இருக்கின்றேன்; நற்குணமுடையவருள் நற்குணமாக (இருக்கின்றேன்)

௩௭. யான் விருஷ்ணிகளுள் வாஸுதேவனாகவும், பாண்டவர்களுள் தநஞ்ஜயனாகவும், முனிகளுள்ளும் வ்யாஸராகவும், கவிகளுள் சுக்ரனென்னும் கவியாகவும் இருக்கின்றேன்.

௩௮. தண்டோ தயதாமஸ்மி நீதிரஸ்மி ஜிகீஷதாம் ।
மௌநம் சைவாஸ்மி குஹ்யாநாம் ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநவதாமஹம் ॥
௩௯. யச்சாபி ஸர்வபூதாநாம் பீஜம் ததஹமர்ஜுந ।
ந ததஸ்தி விநா யத்ஸ்யாந் மயா பூதம் சராசரம் ॥
௪௦. நாந்தோঽஸ்தி மம திவ்யாநாம் விபூதீநாம் பரந்தப ।
ஏஷ தூத்தேஶதஃ ப்ரோக்தோ விபூதேர்விஸ்தரோ மயா ॥

---

௩௮. தண்டிப்பவருள் செங்கோலாக இருக்கின்றேன்; வெல்ல விரும்புகிறவர்களுள் நீதியாக இருக்கின்றேன்; யான் ரகஸ்யங்களுள் மௌநமாகவும், ஞானிகளுள் ஞானமாகவும் இருக்கின்றேன்.

௩௯. அர்ஜுந! இன்னும், பொருள்களெல்லாவற்றிற்கும் எதுவிதையோ, அது நான். ஜங்கமஸ்தாவரமான எந்தப்பொருள் உள்ளதோ, அது என்னையின்றி இல்லை.

௪௦ பகைவரைத் தவிக்கச்செய்வோனே! என்னுடைய திவ்யமான வைபவங்கட்கு எல்லை இல்லை. ஆனால் வைபவத்தினுடைய இப் பரப்பானது என்னால் ஏகதேசம் [ஒருஇம்மியளவு] கூறப்பட்டது.

சக. யத்ஃயிஹ்ஹுதிஃதத்ஃ ஸ்ரீஃஷ்ஹுஜ்ஜி ஃதஃவெ வா ।
தத்ஃஷெவாவ ஃஹ்ஹ கூவம் ஃஃ தெஜொஃஃஹஃஃஹவ் ॥
சஉ. கூஃ வா வஹ்ஹுநெதெந கிம் ஜ்ஞாதெந தவாஜ்ஹுந ।
விஷ்ஹ்யாஹஃஷிஃம் கூஃஸ்வஃ்ஃ வகாஃஸொந ஸ்ஸிதொ ஜஃஸ ॥
ஃ தி ஃ ஸ ஸொ Zஃஃயாஃயாஃ ॥

சக. பெருமையுள்ளதாகவாயினும், வளமுள்ளதாகவாயினும், வலியதாகவாயினும் உள்ள பொருள் எதெதுவோ, அதது என்னுடைய ஒளியினுடைய ஒருஅம்சத்தைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்டது (என்று) நீ அறிந்துகொள்.

சஉ. அர்ஜுந! அல்லது, அறியப்பட்ட அனேகமான இதனால் உனக்கு என்ன? யான் இப்பிரபஞ்சம் முழுவதையும் ஒருஅம்சத்தினால் தாங்கிநிற்கின்றேன்.

பத்தாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

கூஃ வகாஃஸொZஃயாஃயாஃ விஶ்வரூவஃஶுநயொஃஃ ॥
கூஜ்ஜுந உவாவ—

க. ஃஃநுகூஹாய வாஃஃஜ் ஃஃஹ்ஹுஃஃயாத்ஃஷஃஜ்ஜிதஃ।
யத்ஃயொக்தம் வவவெத்ஃந ஸொஹொZஃயம் விஃஃதொ ஃஃ ॥
உ. லவாவ்யுஃள ஹி லுதாநாஃ ஸ்ரூதள விஷ்ஹ்ஹரொஃயா।
கூத்ஃ கஃறுவ ஸ்ரூக்ஷ ஃஹாத்ஃஃஷி வாவ்யஃ ॥
ங. வஃவஃெத்ஃயாZZகூ கூஃ ஸ்ரூத்ஃநம் வாஃஜெஶ்வர ।

பதினோராம் அத்தியாயம் : விச்வரூபதர்சனயோகம்.

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

க. அத்யாத்மம் என்று பெயரிடப்பெற்ற உயர்ந்த ரஹஸ்யமான எந்தத் திருவாக்கானது, என்னை ஈடேற்றும்பொருட்டு உங்களால் அருளிச்செய்யப்பட்டதோ, அதனால் என்னுடைய இம்மயக்கம் போய்விட்டது.

உ. பொருள்களுடைய பிறப்புஇறப்புக்கள் உங்களிடமிருந்து என்னால் விரிவாகக் கேட்கப்பட்டன ; தாமரையிதழ்போலும் விழிகளுள்ளவரே ! மற்றும், குறைவிலாப் பெருமையும் (கேட்கப்பட்டது).

ங. பரமேச்வர ! நீங்கள் உங்களை எப்படிச் சொல்லுகிறீர்களோ,

ஆஷுஶீஷாதி தெ ஈகுவடி வெஶுரூபம் வஸுஷோத்தம ||
ச. உகுவெ யதி தத்ஷக்யடி மயா ரூஷுஶிதி ப்ரபோ !
யோகெஶுர ததோ மெ த்வம் தர்ஶயாத்மாநமவ்யயம் ||

ஶ்ரீ ஭கவாநு உவாச—

இ. பஶு மெ பார்த ரூகுவாணி ரூதமொடீத ஸஹஸ்ரஶः !
நாநாவிதாநி திவ்யாநி நாநாவர்ணாகுதீநி ச ||

இது அப்படித்தான். (ஆயினும்,) புருஷோத்தம ! உங்களுடைய ஈச்வர வடிவத்தைப் பார்க்கவிரும்புகிறேன்.

ச. ஸ்வாமிந் ! அது என்னால் பார்க்கக்கூடியது என்று நீங்கள் எண்ணுவீர்களாயின், யோகிகட்கு ஈச ! சாச்வதமான உங்களுருவை அப்பொழுது எனக்குக் காட்டவேண்டும்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

இ. பார்த்த ! பல விதங்களையும், பல நிறங்களையும் உருவங்களையும் உடையவனாய், நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவுமுள்ள என்னுடைய திவ்யமான வடிவங்களைப் பார்.

கூ. வஸூநாZZதித்யாந்ருத்ரான்ஶ்வினௌ மருதஸ்ததா |
஬ஹூந்யதிருஷ்டபூர்வாணி பஶ்யாZZஶ்சர்யாணி பாரத ||
எ. இஹைகஸ்தம் ஜகத்கிருத்ஸ்நம் பஶ்யாத்ய ஸசராசரம் |
மம தெஹெ குடாகேஶ யச்சாந்யத்த்ரஷ்டுமிச்஛ஸி ||

அ. ந து மாம் ஶக்யஸெ த்ரஷ்டுமநெநைவ ஸ்வசக்ஷுஷா |
திவ்யம் த்ததாமி தெ சக்ஷுः பஶ்ய மெ யொகமைஶ்வரம் || [ஷா |

கூ. ஆதித்யர்களையும், வஸுக்களையும், ருத்திரர்களையும், அச்விநிகளையும், மருத்துக்களையும் பார். பாரத ! அவ்வாறே, முன்பார்க்கப்படாத பல ஆச்சரியங்களைப் பார்.

எ. ஒன்றிலேயே நிற்பதாய் ஜங்கமஸ்தாவரங்களோடு கூடிய ஜகத்துமுழுவதையும் இப்பொழுது இங்கு என்சரீரத்திலே பார். குடாகேச! இன்னும் வேறு எதனைப் பார்க்கவிரும்புகின்றாயோ, (அதனையும் பார்).

அ. உன்னுடைய இதே கண்ணினால் என்னைப் பார்க்கவேமுடியாது. உனக்கு நான் திவ்யமான கண்ணைக் கொடுக்கிறேன் ; எனது ஈச்வர யோகத்தைப் பார்.

ஸஞ்ஜய உவாச—

கூ. ஸவஸுகூ ததோ ராஜந் மஹாயோகேஶ்வரோ ஹரிஃ ।
஦ர்ஶயாமாஸ பார்தாய பரமம் ரூபமைஶ்வரம் ॥
கம். அநேகவக்த்ரநயநமநேகாத்புததர்ஶநம் ।
அநேகதிவ்யாபரணம் திவ்யாநேகோத்யதாயுதம் ॥
கக. திவ்யமால்யாம்பரதரம் திவ்யகந்தாநுலேபநம் ।

ஸஞ்ஜயன் சொல்லலுற்றான் :

கூ. அரசனே ! (யாவரிலும்) மேலானவராய் யோகிகட்கு ஈசனாயுள்ள ஹரியானவர் இவ்வாறு கூறிப், பின்பு, ஈச்வரனுடைய திவ்யவடிவத்தைப் பிருதாமகனுக்குக் காண்பித்தார்.

கம். அனேக முகங்களையும் கண்களையும், அனேக அற்புதக்காட்சிகளையும், திவ்யமான அனேக ஆபரணங்களையும் உடையதாய், திவ்யமான அனேக ஆயுதங்களை ஏந்தியதாய்,

கக. திவ்யமான மலர்களையும் ஆடைகளையும் அணிந்து, திவ்யமான வாசனைத்திரவியங்களால் பூசப்பெற்று, முற்றும் ஆச்சரியமயமாகி, ஜ்வ

ஸவாஶ்சர்யமயம் தேவ ஸர்வதோமுகம் விஶ்வதோமுகம் ॥
கஉ. திவி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய பவேத்யுகபதுத்தி தா ।
யதி பாஸ்ஸதृஶீ ஸா ஸ்யாத் பாஸஸ்தஸ்ய மஹாத்மநஃ ॥
கங. தத்ரைகஸ்தம் ஜகத்ருத்ஸ்நம் ப்ரவிபக்தமநேகதா ।
அபஶ்யத்தேவதேவஸ்ய ஶரீரே பாண்டவஸ்ததா ॥
கச. ததஃ ஸ விஸ்மயாவிஷ்டோ ஹ்ருஷ்டரோமா தநஞ்ஜயஃ ।

லிப்பதாய், எல்லையற்றதாய், எங்கும்முகமுள்ள (விச்வரூபத்தைக் காண்பித்தார்).

கஉ. ஆயிரம் ஸூர்யர்களுடைய ஒளியானது ஆகாசத்தில் ஒரே காலத்து உண்டாவதாயின், அது அந்தப் பெரியபொருளின் ஒளிக்கு ஒப்பாகும்.

கங. அங்கே, தேவதைகட்குத் தேவதையானவருடைய சரீரத்திலே, பலவகையாகப் பிரிந்திருப்பதும், ஒன்றிலே நிற்பதுமான பிரபஞ்சம் முழுவதையும் அப்பொழுது பாண்டவன் பார்த்தான்.

கச. அங்ஙனம் அந்தத் தநஞ்சயன் ஆச்சரியத்தால் வியாபிக்கப்ப

ஸூணஸ்ய ஶிரஸா தேவ கூதாஞ்ஜலிரஸ்ஸுத ||

ஸஜ்ஜுந உவாச—

கரு. பஶ்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே
ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிஶேஷஸங்கான் |
ப்ரஹ்மாணமீஶம் கமலாஸநஸ்தி
ம்ருஷீம்ஶ்ச ஸர்வாநுரகாம்ஶ்ச திவ்யாந் ||

ட்டு, மயிர் சிலிர்த்தவனாய்க் கடவுளைத் தலையால் நன்கு வணங்கி, அஞ்சலிசெய்து கூறலாயினன்.

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

கரு. கடவுளே ! உமது சரீரத்திலே ஸகலதேவர்களையும், அவ்வாறே பொருள்களுடைய பல வகுப்புக்களின் திரள்களையும், பத்மாஸநத்திலிருக்கின்ற ஈச்வரனை ப்ரஹ்மாவையும், எல்லா ரிஷிகளையும், திவ்யமான ஸர்ப்பங்களையும் பார்க்கின்றேன்.

கசு. அநேகபாஹூதரவக்த்ரநேத்ரம்
பஶ்யாமி த்வா ஸர்வதோঽநந்தரூபம் |
நாந்தம் ந மத்யம் ந புநஸ்தவாதிம்
பஶ்யாமி விஶ்வேஶ்வர விஶ்வரூப ||

கஎ. கிரீடிநம் கதிநம் சக்ரிணம் ச
தேஜோராஶிம் ஸர்வதோ தீப்திமந்தம் |
பஶ்யாமி த்வாம் துர்நிரீக்ஷ்யம் ஸமந்தாத்
தீப்தாநலார்கத்யுதிமப்ரமேயம் ||

கசு. பல கைகளையும், வயிறுகளையும், முகங்களையும், கண்களையும், அளவிறந்த வடிவங்களையும் உடைய உம்மை யான் எங்கும் காண்கின்றேன். ஆனால், பிரபஞ்சவடிவினரே ! பிரபஞ்சத்தை ஆளுபவரே ! உமது முடிவைக் காணவில்லை ; நடுவைக் காணவில்லை ; முதலைக் காணவில்லை.

கஎ. கிரீடமும் கதையும் சக்கிரமும் உடையவராய், ஒளிகளின் கூட்டமாய், எங்கும் ஒளியுள்ளவராய், கஷ்டத்தினால் பார்க்கத்தகுந்தவராய், ஜ்வலிக்கின்ற அக்நி ஸூர்யர்களது ஒளியோடும் ஒளியினையுடையவராய், அளவிடத்தகாதவரான உம்மைப் பார்க்கின்றேன்.

கஅ. கூஉக்ஷரம் வாஸம் வெதிதவ்ய
தூஉஸ்ய விஸ்வஸ்ய வாஸம் நிதாநம் ।
கூஉவ்யய: ஸாஸ்வதஉ:ஹொவ்தா
ஸநாதநஸ்ஸ்வம் வாஸ்ஈஷொ உதொ மெ ॥

கக. கூநாதிஉயாகூஉநகூவீயஃ
கூநகூவாஹ்ஈம் ஸஸிஸூர்யநெத்ரம் ।
வஸ்யாஃ கூவாம் தீவ்தஹுதாஸவக்த்ர
ஸ்வதெஜஸா விஸ்வமிதம் தவந்தம் ॥

கஅ. நீங்கள், அழியாப்பொருளான அறியவேண்டிய பரம்பொருள்: நீங்கள் இப்பிரபஞ்சத்திற்குப் பெரிய இருப்பிடம் ; நீங்கள் ஸநாதந தருமங்கட்கு அழியாத ஸம்ரக்ஷகர் : நீங்கள் என்றுமுள்ள புருஷர்(என) நான் எண்ணுகின்றேன்.

கக. முதலும் நடுவும் முடிவும் இல்லாதவராய், எல்லையில்லா வீரத்தையும் எண்ணிறந்த கைகளையும் கொண்டவராய், சந்திரஸூரியர்களைக் கண்களாகவும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்நியை முகமாகவும் உடையவராய், தமது ஒளியினால் இப்பிரபஞ்சத்தை எரிக்கின்ற உம்மைப்பார்க்கின்றேன்.

உ0. த்யாவாபூமிவ்யோரிதமந்தரம் ஹி
வ்யாப்தம் த்வயைகேந திஸஶ்ச ஸர்வா: ।
த்ருஷ்ட்வாத்புதம் ரூபமுக்ரம் தவேதம்
லொகத்ரயம் ப்ரவ்யதிதம் மஹாத்மந் ॥

உக. அமீ ஹி த்வா ஸுரஸங்கா விஶந்தி
கெசித்பீதா: ப்ராஞ்ஜலயொ ம்ருணந்தி ।
ஸ்வஸ்தீத்யுக்த்வா மஹர்ஷிஸித்தஸங்கா:
ஸ்துவந்தி த்வாம் ஸ்துதிபி: புஷ்கலாபி: ॥

உ0. விண்ணுக்கும் மண்ணுக்குமிடையேயுள்ள இவ்விடமும், எல்லாத் திக்குகளும் உங்களொருவராலேயே வியாபிக்கப்பட்டுள்ளன. மஹாத்மந் ! உம்முடைய திகிலறைகின்ற ஆச்சரியமான இவ்வடிவத்தைப் பார்த்து, இம்மூவுலகும் கலங்குகின்றன.

உக. இந்தத் தேவக்கூட்டங்கள் உம்மைப் புகுகின்றன ; சிலர் நடுங்கிக் கைகூப்பியவராய் (உம்மை)த் துதிக்கிறார்கள் ; மகர்ஷிகள், ஸித்தர்கள் இவர்களது கூட்டங்கள் "வாழி" எனக் கூறி, நிரம்பிய துதிகளால் உம்மைத் துதிக்கிறார்கள்.

உஉ. ருத்ராதித்யா வஸவோ யே च ஸாத்யாः
விஶ்வेऽஶ்விநௌ மருதஶ்சோஷ்மபாஶ्च ।
கந்தர்வயக்ஷாஸுரஸித்ஸங்காः
வீக்ஷந्தே त्वां विस्मिताश्चैव सर्वे ॥

உங. ரூபம் மஹத்தே बहुवक्त्रनेत्रं
மஹாபாஹோ बहुबाहूरुपादं ।

உஉ. ருத்ரர்களும், ஆதித்யர்களும், வஸுக்களும், ஸாத்யர்களும், விச்வேதேவர்களும், அச்வினிதேவதைகளும், மருத்துக்களும், ஊஷ்மபர்களும், கந்தர்வர் யக்ஷர் அசுரர் ஸித்தர் இவரது கூட்டங்களும் எவர்களோ, (அவர்கள்) எல்லாருமே ஆச்சரியமடைந்தவராய் உம்மைப் பார்க்கிறார்கள்.

உங. ஏ! மஹாபாஹோ! உமது வடிவமானது மிகப் பெரிதாயும், பல முகங்களையும் கண்களையும் பல கைகளையும் துடைகளையும் கால்களையும் பல வயிறுகளையும் உடையதும், பல வக்கிரமான பற்களால் விகா

बहूदरं बहुदंष्ट्राकरालं
दृष्ट्वा लोकाः प्रव्यथितास्तथाऽहं ॥
உச. நபஃஸ்पृशं दीप्तमनेकवर्णं
व्यात्ताननं दीप्तविशालनेत्रं ।
दृष्ट्वा हि त्वां प्रव्यथितान्तरात्मा
धृतिं न विन्दामि शमं च विष्णो ॥
உரு. दंष्ट्राकरालानि च ते मुखानि
दृष्ट्वैव कालानलसन्निभानि ।

ரமாயும் (உள்ளது; அதனால்) உலகங்கள் (அவ்வடிவத்தைப்) பார்த்து நடுங்குகின்றன; நானும் (நடுங்குகிறேன்).

உச. ஆகாசத்தையளாவிப் பிரகாசிப்பவராய், பல நிறங்களையும் ஜ்வலிக்கின்ற விஸ்தீர்ணமான கண்களையும் உடையவராய் வாய்திறந்துள்ள உம்மைப் பார்த்தவுடன் விஷ்ணோ! நான் மனம்நடுங்கியவனாய், தைரியத்தையும் (மன) அமைதியையும் அடையவில்லை.

உரு. வக்கிரதந்தங்களால் விகாரமாயும், காலாக்நிக்கு ஒப்பாயுமுள்ள உமது முகங்களைப் பார்த்தவுடன் நான் திக்குகளை அறியவில்லை; ஸுக

திஶோ ந ஜாநே ந லபே ச ஶர்ம
ப்ரஸீத தேவேஶ ஜகந்நிவாஸ ||

உங. கச்ச வ க்வாம்யுதராஷ்ட்ரபுத்ரா: ஸர்வே ஸஹைவாவநிபாலஸங்கை: |
஭ீஷ்மோ த்ரோணஸ்ஸூதபுத்ரஸ்ததாஸௌ ஸஹாஸ்மதீயைரபி யோத்ருஸங்கை: ||

உஎ. வக்த்ராணி தே த்வரமாணா விஶந்தி
தம்ஷ்ட்ராகராளாநி ப⁴யாநகாநி |

த்தையும் அடையவில்லை. தேவர்கட்கு ஈச! ஜகத்திற்குத் தங்குமிடமே! ப்ரஸந்நராகுக.

உங. திருதராஷ்டிரனுடைய இந்தப் புத்திரர்களனைவரும் அரசருடைய கூட்டங்களோடுகூடவேயும், இந்த பீஷ்மர் துரோணர் ஸூதபுத்திரன்எல்லாரும் நம்முடைய சிறந்தபோர்வீரர்களோடுகூடவும் உம்மை(ப் புகுகிறார்கள்).

உஎ. வக்ரமான பற்களால் விகாரமாயும், பயங்கரமாயுமுள்ள உமது வாய்களில் பதட்டத்தோடு புகுகிறார்கள். சிலர் பற்களின் இடைகளில்

கேசிஶிரஸ்ஸு உபலப்⁴யமாநா:
ஸந்த்ரஸ்யந்தே ச சூர்ணிதைர்உத்தமாங்கை: ||

உஅ. யதா நதீநாம் ப³ஹவோऽம்பு³வேகா:
ஸமுத்ரமேவாபி⁴முகா த்³ரவந்தி |
தத்தா தவாமீ நரலோகவீரா:
விஶந்தி வக்த்ராண்யபி⁴விஜ்வலந்தி ||

உகூ. யதா ப்ரதீப்தம் ஜ்வலநம் பதங்கா:
விஶந்தி நாஶாய ஸமித்³த⁴வேகா: |

அகப்பட்டவராய், பொடிப்பொடியாகப்போன தலைகளோடு காணப்படுகிறார்கள்.

உஅ. எவ்வாறு ஆறுகளின் விசையான அனேக நீரோட்டங்கள் கடலையே எதிர்நோக்கி ஓடுகின்றனவோ, அவ்வாறு மனிதஉலகிலுள்ள இச்சூரர்கள் எப்புறமும் ஜ்வலிக்கின்ற உமது வாய்களுள் புகுகிறார்கள்.

உகூ. எவ்வாறு விட்டில்பூச்சிகள் எரிகின்ற தீயினுள் (தாம்) அழிதற்காக மிகுந்தபரபரப்போடு பாய்கின்றனவோ, அவ்வாறே பிராணிகளும்

தயைவ நாராய விஶாதி ரொகாः
தவாவி வக்த்ராணி ஸுதுர்லவெமாः ॥
௩௦. ரொலிஹுஸெ ஹுஸுரா நஷ்ஹுஜோசு
ரொகா நஸுரா நுஷெநெஜ்வுருஹிः ।
தெஜொஹிராவ-ஹுய ஜமதுஸுரு
லாஸுஷ்வொரா: வுதவாதி விஷ்ணோ ॥
௩௧. ஆவுராஹி ஜெ கொ லவா நுரா-ஹுவः
நஶொZஷ்ட தெ தெவவர வுஸீஷ ।

உமது வாய்களுள் (தாம்) அழிதற்காக மிகுந்த பரபரப்போடு பாய்கின்றன.

௩௦. நீங்கள் எரிகின்ற வாய்களால் எல்லாஉலகங்களையும் விழுங்குகிறவராய், ஒளிகளால் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் வியாபித்து எங்கும் நுகிபார்க்கின்றீர்கள். விஷ்ணோ ! உம்முடைய கடுமையான ஒளிகள் வெக்கையைச் செய்கின்றன.

௩௧. குரூர வடிவையுடைய நீங்கள் யார்? எனக்குச் சொல்லவேணும். உமக்கு நமஸ்காரம். தேவர்களிற் சிறந்தவரே ! அருள்புரியவேண்

விஜ்ஞாதுமிச்ஹாமி லவதுஸாதி
ந ஹி வுரஜாநாமி தவ வுவ்ருத்திம் ॥
ஶ்ரீபகவாநு உவாச—
௩௨. காலொZஸ்மி லொககக்ஷயக்ருத் வுவ்ருத்தः
லொகாநுஸாஹுதுமிஹ வுவ்ருத்தः ।
ஊதெZவி ஸ்வா ந ஭விஷ்யந்தி ஸவெ-
யெZவஸ்திதாः வுதுநீகெஷு யொயாः ॥

டும். முதலிலுள்ள உம்மை விசேஷமாய் அறிய விரும்புகின்றேன். ஏனெனில், உமது செய்கையை (நான்) அறியவில்லை.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

௩௨. உலகங்கட்கு அழிவைச் செய்யும் காலமாய், அதிகரித்துப்பெருமிதங்கொண்டவனாய் இருக்கின்றேன் ; இப்பொழுது உலகங்களை ஸம்ஹரித்தற்குத் தலைப்பட்டுள்ளேன். எதிரிகளுடைய சேனைகளில் எந்தப் போர்வீரர்கள் நிற்கின்றார்களோ, (அந்த) எல்லாரும் நீ இல்லாமலும் மாண்டுபோவார்கள்.

௩௩. தஸ்மாத்த்வமுத்திஷ்ட யஶோ லபஸ்வ
ஜித்வா ஶத்ரூன்புங்க்ஷ்வ ராஜ்யம் ஸமிருத்தம் ।
மயைவைதே நிஹதாஃ பூர்வமேவ
நிமித்தமாத்ரம் பவ ஸவ்யஸாசின் ॥
௩௪. த்ரோணம் ச பீஷ்மம் ச ஜயத்ரதம் ச ।
கர்ணம் ததாந்யாநபி யோதவீரான் ।
மயா ஹதாம்ஸ்த்வம் ஜஹி மா வ்யதிஷ்஠ா
யுத்யஸ்வ ஜேதாஸி ரணே ஸபத்நான் ॥

---

௩௩. அதனால், நீ எழுந்திருப்பாயாக : புகழ்ச்சியைப் பெறுவாயாக : பகைவரை வென்று எதிரியற்ற ராஜ்யத்தை அநுபவிப்பாயாக. முன்னமேயே இவர்கள் என்னாலேயே நிச்சயமாகக் கொல்லப்பட்டார்கள். ஸவ்யஸாசிந் ! நீ காரண [வியாஜ] மாத்திரமாக இருக்கக்கடவாய்.

௩௪. என்னால் கொல்லப்பட்ட துரோணரையும், பீஷ்மரையும், ஜயத்ரதனையும், கர்ணனையும், அவ்வாறே மற்றைய யுத்தவீரர்களையும் நீ **கொல்; கலங்காதே ;** யுத்தத்தைச் செய். நீ யுத்தத்தில் எதிரிகளை **வென்றுவிடுவாய்.**

ஸஂஜய உவாச—

௩௫. ஏதச்ச்ருத்வா வசநம் கேஶவஸ்ய
க்ருதாஂஜலிர்வேபமாநः கிரீடீ ।
நமஸ்க்ருத்வா பூய ஏவாஹ க்ருষ்ணம்
ஸகத்கதம் பீதபீதः ப்ரணம்ய ॥
ஸ்ரீபகவாந் உவாச—
௩௬. ஸ்தாநே ஹ்ருஷீகேஶ தவ ப்ரகீர்த்யா
ஜகத் ப்ரஹ்ருஷ்யத்யநுரஜ்யதே ச ।

ஸஞ்ஜயன் சொல்லலுற்றான் :

௩௫. நடுங்குகின்ற கிரீடியானவன் கேசவனுடைய இத்திருவாக்கைக் கேட்டு, கிருஷ்ணனை அஞ்சலிசெய்து நமஸ்கரித்து, தழதழத்த குரலோடு மிகவும் அஞ்சியவனாய் நன்றாக வணங்கி மீண்டுமே பேசலாயினன் :

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

௩௬. ஹ்ருஷீகேச ! உம்மைப் புகழ்வதனால் உலகம் மகிழ்கின்றது ; (உம்மிடத்துப்) பிரீதியையும் அடைகின்றது. ராக்ஷஸர்கள் திசில்

ரக்ஷாம்ஸி ஹீதாநி திஶோ ஦்ரவந்தி
ஸர்வே நமஸ்யந்தி ச ஸித்தஸங்கா: ॥
௩௭. கஸ்மாச்ச தே ந நமேரந்மஹாத்மந்
கரீயஸே ப்ரஹ்மணோঽப்யாதிகர்த்ரே ।
அநந்த தேவேஶ ஜகந்நிவாஸ
த்வமக்ஷரம் ஸதஸத்தத்பரம் யத் ॥
௩௮. த்வமாதிதேவ: புருஷ: புராண:
த்வமஸ்ய விஶ்வஸ்ய பரம் நிதாநம் ।

பட்டவராய் திக்குக்களை ஓடுகிறார்கள். அன்றியும், ஸித்தர்கள் கூட்டமெல்லாம்(உம்மை)வணங்குகின்றன. (இதெல்லாம்)பொருத்தமானது.

௩௭. மஹாத்மந்! மிகப்பெரியவராய் ப்ரஹ்மாவுக்கும் மூலகாரணமான உம்மை (அந்த ஸித்தர்கள்) எதனால் வணங்காமலிருப்பார்கள்? முடிவில்லாதவரே! தேவர்களை ஆள்பவரே! உலகத்திற்குத் தங்குமிடமே! அழியாப் பொருளும், உண்மையும், இன்மையும், மேலானதும் எதுவோ அதுவும் நீரே.

௩௮. நீங்கள் முதற்கடவுள், பழைமையான புருஷன்; நீங்கள் இப்பிரபஞ்சத்திற்குச் சிறந்த தங்குமிடம்: அறிபவராகவும், அறியப்படும்

வேத்தாঽஸி வேத்யம் ச பரம் ச யாத்ர
த்வயா ததம் விஶ்வமநந்தரூப ॥
௩௯. வாயுர்யமோঽக்நிர்வருணஶ்ஶஶாங்க:
ப்ரஜாபதிஸ்த்வம் ப்ரபிதாமஹஶ்ச ।
நமோ நமஸ்தேঽஸ்து ஸஹஸ்ரகৃத்வ:
புநশ্চ பூயோঽபி நமோ நமஸ்தே ॥
௪௦. நம: புரஸ்தாதத ப்ருষ্ঠதஸ்தே
நமোঽস্তু தே ஸர்வத ஏவ ஸர்வ ।

பொருளாகவும், உயர்ந்த நிலையாகவும் இருக்கின்றீர்கள்: அளவிறந்த வடிவினரே! உம்மால் எல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளன.

௩௯. வாயுவும், யமனும், அக்நியும், வருணனும், சந்திரனும், ப்ரஜாபதியும், ப்ரபிதாமகனும் நீரே. நமஸ்காரம்; உமக்கு நமஸ்காரம் ஆயிரந்தடவை இருப்பதாக. மீண்டும் மீண்டும் உமக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

௪௦. முன்னும், பின்னும் உமக்கு நமஸ்காரம்: ஏ! எல்லாமே! எங்குமே உமக்கு நமஸ்காரம் இருப்பதாக. அளவிலா வீர்யத்தையும் அள

ஸுதநுவீயுரிதவிகுஉஷ்ஷ
ஸவும் ஸஹாவொஷி தொzஸி ஸவும் ॥
சக. ஸவெதி உதா வுஸஹம் யஷுஷ்ஷ
ஹெ கிருஷ்ண ஹெ யாதவ ஹெ ஸவெதி ।
ஸஜாநதா ஹஸிநம் தவெஷ
ஹயா வுஸாஹாஸ வுணயெந வாzஸி ॥
சஉ. யஷ்ஷாவஹாஸாஸுஹஸ்குதொzஸி
விஹாரஸயுாஸநலொஜநெஷு ।

விறந்த பராக்கிரமத்தையும் உடைய நீங்கள் எல்லாவற்றையும் வியாபித்துநிற்கிறீர்கள் ; அதனால், எல்லாமாக இருக்கிறீர்கள்.

சக. உம்முடைய இ(ந்த விச்வரூபத்)தையும், மஹிமையையும் அறியாத என்னால், (உம்மைத்) தோழனென்று நினைத்து அசட்டையினாலாவது அன்பினாலாவது " அடே ! கிருஷ்ண ! அடே ! யாதவ ! அடே ! நண்ப !" என்று எது துடுக்காகக் கூறப்பட்டதோ, (அதனை மன்னிக்கும்படி, உம்மைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்).

சஉ. அன்றியும், விளையாட்டிலும், படுக்கையிலும், ஸபையிலும்,

ஸகொzய வாzஸ்ஸுஸ்ஸு தத்துஷ்ஷ
தத்தாஷயெ த்வாஹஹஷுயெஷ ॥
சஙு. விதாzஸி லொகஸ்ய ஸசாசரஸ்ய
தஷஸ்ய வகுஜ்யுருமஹாமஹுரீயாநு ।
ந தத்தஷொzஸ்ஸுஸ்யுகிஃ கூதொzஸ்ஃ
லொகத்ரயெzஸ்ஸுதிஷ்ஷுலாவ ॥

புகித்தலிலும், தனிமையாயிருக்கும்பொழுதாயினும், (தோழர்களுடைய) முன்னிலையிலாயினும் அது [அவமதிப்பு] (உண்டாகும்படி என்னால்) கேலிக்காக அவமதிக்கப்பட்டிருக்கின்றீர் என்பது எதுவோ, அதனை மன்னிக்கும்படி , அளவிடமுடியாத உம்மை நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

சஙு. ஸ்தாவரஜங்கமமான இவ்வுலகத்திற்குத் தகப்பனாக இருக்கின்றீர்கள். பூஜிக்கத்தக்கவரும், மிகப்பெரிய குருவும் நீங்களே. உமக்கு ஒப்பானவன் இல்லை. நிகரற்ற மாட்சிமையையுடையவரே ! உயர்ந்தவனை வேறொருவன் மூவுலகிலும் எது ?

சஎ. தஷாஸ ஷுணஷு ஷுணியாய காயடி
ஷுஹாடியெ தூஉஹஉஸீபுடி ।
விதெவ வஃதுஹு ஸவெவ ஸவுஃ
ஷுயஃ ஷுயாயாஹுஹி தெவ ஹொஉஃடி ॥

சரு. ஸஷுஷு வஃவும் ஹுஷிதொzஹி ஷுஷுதா
ஸயெந வ ஷுவுயிதம் உநொ தெ ।
தஷெவ தெ உஸுய தெவ ஈஃவடி
ஷுஹீஉ தெவெஸ ஜஉநிவாஸ ॥

சச. அதனால், நான், துதிக்கத்தக்கவரும் ஆளுபவருமான உம்மை சரீரத்தைக் கீழே கிடத்தி நமஸ்கரித்து, மன்னிக்கும்படி கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கடவுளே! மகனுக்குத் தந்தைபோலவும், தோழனுக்குத் தோழன்போலவும், அன்புடையாளுக்கு அன்புடையான் போலவும், (நீங்கள் எனது குற்றத்தைப்) பொறுக்கவேண்டும்.

சரு. முன் பாராதிருந்ததைப் பார்த்து ஸந்தோஷித்திருக்கின்றேன்; மேலும், எனது மனம் பயத்தினால் நடுங்கியுள்ளது. கடவுளே! எனக்கு அதேவடிவத்தைக் காட்டுக. தேவர்களை ஆளுபவரே! உலகத்திற்குத் தங்குமிடமே! அருள்புரியவேண்டும்.

சஎ. கிரீடிநம் மதிநம் வகுஹஸ்தி
இச்சாமி த்வாம் த்ரஷுமஹம் தயெவ ।
தெநெவ ரூபெண சதுர்புஜெந
ஸஹஸ்ரபாஹோ பவ விஶ்வமூர்தெ ॥

ஶ்ரீபகவாநு உவாச—

சஎ. மயா ப்ரஸந்நெந தவார்ஜுநெதி
ரூபம் பரம் தர்சிதமாத்மயோகாத் ।

சஎ. கிரீடத்தையும், கதையையும், கையிலே சக்கிரத்தையும் உடைய உம்மை நான் அவ்வாறே பார்க்கவிரும்புகின்றேன். ஆயிரங் கைகளுள்ளவராய் விச்வரூபத்தையுடையவரே! நான்கு கைகளையுடைய அதேவடிவத்தோடு இருப்பீராக.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்:

சஎ. அர்ஜுந! ப்ரஸந்நமாகவுள்ள என்னாலே, இந்த மேலான வடிவமானது உனக்கு என்து யோகத்தால் காட்டப்பட்டது. ஒளிமயமாய், எல்லாமாய், எல்லையில்லாததாய், முதலிலுள்ளதாய் என்று

தெஜோமயம் விஶ்வமநந்தமாத்யம்
யந்மே த்வதந்யேந ந த்ருஷ்டபூர்வம் ॥
சஅ. ந வேதயஜ்ஞாத்யயநைர்ந தாநைர்
ந ச க்ரியாபிர்ந தபோபிருக்ரைர் ।
ஏவம்ரூபஶக்ய அஹம் நரலோகே
த்ரஷ்டும் த்வதந்யேந குருப்ரவீர ॥
சகூ. மா தே வ்யதா மா ச விமூடபாவோ
த்ருஷ்ட்வா ரூபம் கோரமீத்ருங்மமேதம் ।

டைய எந்த (வடிவம் உள்ளதோ, அது) உன்னைக் காட்டிலும் வேறொருவனாலும் முன் பார்க்கப்பட்டதில்லை.

சஅ. கௌரவரில் சிறந்த வீரனே! மநுஷ்யஉலகிலே உன்னைக் காட்டிலும் வேறொருவன் இத்தகைய வடிவமுள்ள என்னை, வேதங்கள் யஜ்ஞங்கள் இவற்றைப் படித்தலால் பார்க்கமுடியாது: தாநங்களால் முடியாது: கர்மங்களாலும் முடியாது: கடுமையான தவங்களாலும் முடியாது.

சகூ. என்னுடைய இத்தகைய இக்கோரவடிவத்தைப் பார்த்து,

வ்யபேதபீ: ப்ரீதமநா: புநஸ்த்வம்
ததைவ மே ரூபமிதம் ப்ரபஶ்ய ॥
ஸஞ்ஜய உவாச—
ரு0. இத்யர்ஜுநம் வாஸுதேவஸ்ததோக்த்வா
ஸ்வகம் ரூபம் தர்ஶயாமாஸ பூய: ।
ஆஶ்வாஸயாமாஸ ச பீதமேநம்
பூத்வா புநஸ்ஸௌம்யவபுர்மஹாத்மா ॥

உனக்குப் பயம் உண்டாகாமலிருக்கட்டும்; மயங்கிய தன்மையும் உண்டாகாமலிருக்கட்டும். நீ பயம் நீங்கியவனாய், மனம்மகிழ்ந்தவனாய் மீண்டும் என்னுடைய இந்த அதேவடிவத்தை நன்றாகப் பார்.

ஸஞ்ஜயன் சொல்லலுற்றான்:

ரு0. வாஸுதேவன் இவ்வாறு அர்ஜுனனுக்கு அத்தகைய (வார்த்தையைக்) கூறி, மீண்டும் தனது வடிவைக் காண்பித்தார். அன்றியும், மஹாத்மாவானவர், நடுங்கி நிற்கின்ற இவனை, மறுபடியும் சாந்தவடிவினராகித் தேற்றினார்.

அர்ஜுந உவாச—

௫௧. ஦ிதம் ஹி ஸாந்தம் மாநுஷம் ரூபம் தவ ஸௌம்யம் ஜநார்தந ।
இதாநீமஸ்மி ஸம்வ்ருத்தஃ ஸசேதாஃ ப்ரகிருதிம் க்தஃ॥

ஶ்ரீபகவாநுவாச—

௫௨. ஸுதுர்தர்ஶமிதம் ரூபம் த்ருஷ்டவாநஸி யந்மம ।
தேவா அப்யஸ்ய ரூபஸ்ய நித்யம் தர்ஶநகாங்க்ஷிணஃ॥

௫௩. நாஹம் வேதைர்ந தபஸா ந தாநேந ந சேஜ்யயா ।

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

௫௧. ஜநார்த்தந ! உம்முடைய இந்த சாந்தமான மநுஷ்யவடிவத்தைப் பார்த்து, இப்பொழுது மனந்தெளிந்தவனாகவும், ஸ்வபாவத்தை அடைந்தவனாகவும் ஆகியுள்ளேன்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

௫௨. என்னுடைய எந்தவடிவத்தைப் பார்த்திருக்கின்றாயோ, (அந்த) இவ்வடிவமானது - பார்ப்பதற்கு மிகவும் அரிது. தேவர்களுங் கூட இவ்வடிவத்தைப் பார்ப்பதிலே என்றும் ஆவலுள்ளவர்.

௫௩. நீ என்னை எப்படிப் பார்த்திருக்கிறாயோ, (அப்படி ஒருவரா

ஶக்ய அஹம் ஏவம்விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவாநஸி மாம் யதா ॥

௫௪. ஭க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம்விதோঽர்ஜுந ।
ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்ত்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப॥

௫௫. மத்கர்மகிந்மத்பரமோ ப்க்தஃ ஸங்கவர்ஜிதஃ ।
நிர்வைரஃ ஸர்வபூதேஷு யஃ ஸ மாமேதி பாண்டவ ॥

இதி ஸ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம் யோக
ஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுந ஸம்வாதே விஶ்வரூபதர்ஶநம் நாம
ஏகாதஶோঽத்யாயஃ ॥

லும்) இத்தகைய நான் வேதங்களால் காணக்கூடியவன் அல்லேன் : தவத்தினால் அல்லேன் :தாநத்தினால் அல்லேன் யஜ்ஞத்தினால் அல்லேன்.

௫௪. ஆனால், பகைவரைத் தவிக்கச்செய்யும் அர்ஜுந ! அன்னிய மாகாத பக்தியினால், இத்தகைய என்னை (ஒருவன்) அறியவும், உண்மையில் பார்க்கவும், நுழையவும் கூடும்.

௫௫. எனக்காகக் கர்மத்தைச் செய்பவனாய், என்னையே மேலாகக் கொண்டவனாய், என்னுடைய பக்தனாய், பற்றில்லாதவனாய், ஸகல ப்ராணிகளிடத்தும் வைரம்நீங்கியவனாய் எவன் இருக்கின்றானோ, பாண்டவ ! அவன் என்னை வந்தடைகிறான்.

பதினோராவது அத்தியாயம் முற்றும்.

சுய ஸாஷொஉயூாயஃ ஸுகியொஶஃ ||

ஸுஜுஂந உவாச—

க. ஸுவம் ஸுததயுஂதா யெ ஸுகாஸ்வாம் வயுஂவாஸதெ |
யெ சாவுக்ஷரமவுகுழ் தெஷாம் கெ யொஶவித்தாஃ |

ஶ்ரீஸுஶவாநு உவாச—

உ. மயாவெஶு மநொ யெ ஶாழ் நித்யுஂதா உவாஸதெ |
ஶ்ரதயா பரயொவெதாஃ தெ மெ யுஂததா மதாஃ ||

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் : பக்தியோகம்.

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

க. எவர்கள் இவ்வாறு எப்பொழுதும் ஒருநிலைப்பட்ட பக்தராய் உம்மைத் தொழுகிறார்களோ ; மற்றும், எவர்கள் வெளிப்படையாக இல்லாத அழியாப்பொருளைத் (தொழுகிறார்களோ) ; அவர்களுள், யோகத்தை விசேஷமாக அடைந்தவர்கள் யார் ?

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

உ. எவர்கள் என்னிடத்து மனத்தைச் செலுத்தி, உயர்ந்தநம்பிக்கை யோடுகூடி, எப்பொழுதும் ஒருநிலைப்பட்டவராய் என்னைத் தொழுகி றார்களோ, அவர்கள் எனது அபிப்பிராயத்தில் மேலான யோகிகள் [யோகத்தை விசேஷமாக அடைந்தவர்கள்].

ங. யெ த்வக்ஷரமநிதெஶ்யு சுவுக்தம் வயுஂவாஸதெ
ஸவுதுஶவிஶ்யு ச கூடுஸ்தமசலம் ஶ்ருவு ||

ச. ஸம்நியமெஂந்ரியக்ராமு ஸவுத்ர ஸமவுஂஜயஃ |
தெ ப்ராபுஂவந்தி மாமெவ ஸவுபூதஹிதெ ரதாஃ ||

ரு. க்லெஶொஉயிகதரஸ்தெஷாமு சுவுக்தாஸக்தசெதஸாமு |
சுவுக்தா ஹி கதிர்துஃவு தெஹவத்பிரவாவுதெ ||

ங, ச. மற்று, எவர்கள் இந்திரியக்கூட்டத்தைச் செவ்வையாய் அடக்கி, எப்பொழுதும் ஸமபுத்தியுள்ளவராய், ஸகலப்பிராணிகளுடைய நன்மையிலே கருத்துடையவராய், குறிப்பிட்டுக்காட்டி உணர்த்தமுடியாததும், வெளிப்படையாக இல்லாததும், எங்குமுள்ளதும், நினைக்கவொண்ணாததும், கூடஸ்தமும், அசையாததுமான அழியாத நித்யப்பொருளை எங்கும் தொழுகிறார்களோ, அவர்கள் என்னையே வந்தடைகிறார்கள்.

ரு. அவ்யக்தத்தினிடத்தில் மனம்பற்றிய அவர்கட்குப் பிரயாசம் மிக்க அதிகமானது. ஏனெனில், அவ்யக்தமான கதியானது தேகாபிமாநமுடையவர்களால் அரிதாக அடையப்படுகின்றது.

சு. யே து ஸர்வகர்மாணி மயி ஸந்ந்யஸ்ய மத்பரா:।
அநந்யேநைவ யோகேந மாம் ஧்யாயந்த உபாஸதே ॥

எ. தேஷாமஹம் ஸமுத்ரா மிருத்யுஸம்ஸாரஸாகராத்।
஭வாமி ந சிராத்பார்த மயாவேஶிதசேதஸாம் ॥

அ. மய்யேவ மந மாதத்ஸ்வ மயி புத்திம் நிவேஶய।
நிவஸிஷ்யஸி மய்யேவ அத ஊர்த்வம் ந ஸம்ஶய: ॥

சு. மற்று, எவர்கள் எல்லாக் கர்மங்களையும் என்னிடத்து அர்ப்பித்து, என்னையே மேலாகக்கொண்டவராய் வேறே (ஓர்பிடிப்பும்) இல்லாத யோகத்தினால் என்னைத் தியானிக்கின்றவர்களாய்த் தொழுகிறார்களோ,

எ. பார்த்த! என்னிடத்து மனத்தைச் செலுத்திய அவர்களை யான், சாவோடுகூடிய ஸம்ஸாரக்கடலினின்றும் தாமதமின்றிக் கரையேற்றுகிறவனா யிருக்கின்றேன்.

அ. என்னிடத்தேயே மனத்தை நிறுத்து; என்னிடத்துப் புத்தியைச் செலுத்து. இதற்குமேல் என்னிடத்தேயே வாழ்வாய்; ஸம்சயம் இல்லை.

கூ. அத சித்தம் ஸமாதாதும் ந ஶக்நோஷி மயி ஸ்தி ரம் ।
அப்யாஸயோகேந ததோ மாமிச்஛ாப்தும் ध நஞ்ஜய ॥

கம். அப்யாஸேঽப்யஸமர்தோঽஸி மத்கர்மபரமோ ভவ।
மதர்த்தமபி கர்மாணி குர்வன்ஸித்திமவாப்ஸ்யஸி ॥

கக. அதைதத்ரபாப்யஶக்தோঽஸி கர்தும் மத்யோகமாஶ்ரித:।
ஸர்வகர்மபலத்யாகம் தத: குரு ய தாத்மவாந் ॥

கூ. சித்தத்தை என்னிடத்து உறுதியாக நிலைப்படுத்த முடியாவிட்டால், அப்பொழுது தநஞ்ஜய! அப்யாஸயோகத்தினால் என்னை அடைய நாடவேண்டும்.

கம். அப்யாஸ(யோக)த்திலும் ஸாமர்த்தியமில்லாதவனாய்இருக்கிறாய் (என்றால்), எனக்காகக் கர்மங்களை(ச் செய்தலை)யே முக்கியமாகக்கொண்டிரு. எனக்காகக் கர்மங்களைச் செய்கிறவனாயினும், ஸித்தியைப் பெறுவாய்.

கக. இதனையும் செய்யச் சக்தியற்றனையாயின் அப்பொழுது என்விஷயமான யோகத்தை அடைக்கலமாகக்கொண்டு, மனத்தை அடக்கியவனாய் எல்லாக் கர்மங்களுடைய பயனை விட்டிடுதலைச் செய்யக்கடவாய்.

கஉ. ஶ்ரேயோ ஹி ஜ்ஞாநமப்யாஸாஜ்ஜ்ஞாநாத்த்யாநம் விஶிஷ்யதே |
த்யாநாத்கர்மபலத்யாகஃ த்யாகாச்சாந்திரநந்தரம் ||

கங. அத்வேஷ்டா ஸர்வபூதாநாம் மைத்ரஃ கருண ஏவ ச |
நிர்மமோ நிரஹங்காரஃ ஸமதுஃகஸுகஃ க்ஷமீ ||

கச. ஸந்துஷ்டஃ ஸததம் யோகீ யதாத்மா த்ருடநிஶ்சயஃ |
மய்யர்பிதமநோபுத்திர்யோ மத்பக்தஃ ஸ மே ப்ரியஃ ||

கஉ. அறிவு அப்யாஸத்தினும் சிறந்ததன்றோ ; தியானம் அறிவினும் மேலாகின்றது ; கர்மத்தின் பயனை விடுதல் தியானத்தினும் (மேலாகின்றது). விடுதலினின்றும் ஒழிபு உடனே (வருகின்றது).

கங. எந்தப் பிராணியையும் பகையாதவனும், நண்பனாயிருப்பவனும், தயையுள்ளவனும், மமகாரம் நீங்கியவனும், அஹங்காரம் ஒழிந்தவனும், துன்பஇன்பங்களை ஸமமாகக்கொண்டவனும், பொறுமையுடையவனும்,

கச. எப்பொழுதும் திருப்தியுள்ளவனும், அடங்கிய ஸ்வபாவத்தையும் உறுதியான நிச்சயத்தையும் உடையவனுமான யோகியாய் என்னிடத்து மனம் புத்தி இவற்றைச் செலுத்திய என்பக்தன் எவனோ, அவன் எனக்குப் பிரியமானவன்.

கரு. யஸ்மாந்நோத்விஜதே லோகோ லோகாந்நோத்விஜதே ச யஃ |
ஹர்ஷாமர்ஷபயோத்வேகைர்முக்தோ யஃ ஸ ச மே ப்ரியஃ ||

கசு. அநபேக்ஷஃ ஶுசிர்தக்ஷ உதாஸீநோ கதவ்யதஃ |
ஸர்வாரம்பபரித்யாகீ யோ மத்பக்தஃ ஸ மே ப்ரியஃ ||

கஎ. யோ ந ஹ்ருஷ்யதி ந த்வேஷ்டி ந ஶோசதி ந காங்க்ஷதி |
ஶுபாஶுபபரித்யாகீ பக்திமாந்யஃ ஸ மே ப்ரியஃ ||

கரு. உலகம் எவனிடத்தினின்றும் வருந்துவதில்லையோ ; அன்றியும், எவன் உலகத்தினின்றும் வருந்துவதில்லையோ ; எவன் மகிழ்வு, பொறாமை, அச்சம், கலக்கம் என்பவை நீங்கியவனோ ; அவன்தான் எனக்குப் பிரியமானவன்.

கசு. அபேக்ஷையில்லாதவனாய், பரிசுத்தமானவனாய், ஸாமர்த்தியமுடையவனாய், உதாஸீநனாய், அச்சமற்றவனாய், எல்லாமுயற்சிகளையும் விட்டொழிபவனான என் பக்தன் எவனோ, அவன் எனக்குப் பிரியன்.

கஎ. எவன் மகிழ்வதில்லையோ, வெறுப்பதில்லையோ, வருந்துவதில்லையோ, விரும்புவதில்லையோ ; எவன் நல்லனவற்றையும், தீயனவற்றையும் விட்டொழிபவனோ, பக்தியுள்ளவனோ ; அவன் எனக்குப் பிரியன்.

கஅ. ஸமஸ்ஸுஹ்ருதுர்ஜநே ச ஸமாநாவமாநயோஃ ।
ஸீதோஷ்ணஸுகதுஃகேஷு ஸமஃ ஸங்கவிவர்ஜிதஃ ॥
கக. துல்யநிந்தாஸ்துதிர்மௌநீ ஸந்துஷ்டோ யேந கேநசித் ।
அநிகேதஃ ஸ்திரமதிர்ப்ரக்திமாந்மே ப்ரியோ நரஃ ॥
உ0. யே து ஧ர்ம்யாமிதமிதம் யதோக்தம் பர்யுபாஸதே ।
ஶ்ரத்ததாநா மத்பரமாஃ ப்ரக்தாஸ்தேঽதீவ மே ப்ரியாஃ ॥
இதி ஸாங்க்ரஹோঽத்யாயஃ ॥

கஅ. (இவன்) பகைவனிடத்தும், நண்பனிடத்தும் ஒப்பநிற்பவன்; அவ்வாறே, மானத்திலும் அவமானத்திலும், குளிரிலும் வெப்பத்திலும், இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் ஒப்பநிற்பவன்; பற்றில்லாதவன்.

கக. இகழ்ச்சி புகழ்ச்சிகளை ஸமமாகக்கொண்டவனும், மௌனமுடையவனும், எதனாலாயினும் திருப்திவந்தவனும், வீடில்லாதவனும், மனம்நிலைத்தவனும், பக்தியுள்ளவனுமான மனிதன் எனக்குப் பிரியன்.

உ0. எவர்கள் நம்பிக்கையுள்ளவராய், என்னையே மேலாகக்கொண்ட பக்தர்களாய், தருமத்தின் நீங்காத கீழ்க்கூறிய இந்த அமிருதத்தை உண்மையாகவே அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, அவர்கள் எனக்குமிகவும் பிரியர்கள்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

ஈயத்ரயோஷிஶோঽத்யாயஃ க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞவிபாகயோகஃ

ஶ்ரீபகவாந் உவாச—

க. இதம் ஶரீரம் கௌந்தேய க்ஷேத்ரமித்யபிதீயதே ।
ஏதத்யோ வேத்தி தம் ப்ராஹுஃ க்ஷேத்ரஜ்ஞ இதி தத்விதஃ ॥
உ. க்ஷேத்ரஜ்ஞம் சாபி மாம் வித்தி ஸர்வக்ஷேத்ரேஷு ஭ாரத ।
க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞயோர்ஜ்ஞாநம் யத்தஜ்ஜ்ஞாநம் மதம் மம ॥
ங. தத்க்ஷேத்ரம் யச்ச யாத்ருக் ச யத்விகாரி யதஶ்ச யத் ।

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்: க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞவிபாக யோகம்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்:

க. கௌந்தேய! இது (அதாவது) சரீரம் "க்ஷேத்ரம்" என்று வழங்கப்படுகின்றது. இதனை எவன் அறிகின்றானோ, அவனை "க்ஷேத்ரஜ்ஞன்" என்று அவர்களையுணர்ந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

உ. பாரத! எல்லாக்ஷேத்ரங்களிலும் (உள்ள) க்ஷேத்ரஜ்ஞனை நானாகவும் அறி. க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுடைய அறிவு எதுவோ, அது(தான்) என்னால் அறிவாகக் கருதப்பட்டுளது.

ங. அந்த க்ஷேத்ரம் எதுவுமாய், எத்தகையதுமாய், எந்த வேறு

ஸ ஏவ யோ யஸ்ஸ்வரூபவாந் யத்ஸ்வபாவோ ஹி ஸ்ரூணு ॥
ச. ரிஷிபிர்பஹுதா கீதம் ஛ந்தோபிர்விவிதைஃ பृथக் ।
ப்ரஹ்மஸூத்ரபதைஶ்சைவ ஹேதுமத்பிர்விநிஶ்சிதைஃ ॥
ரு. மஹாபூதாந்யஹங்காரோ புத்திரவ்யக்தமேவ ச ।
இந்ரியாணி தஶைகம் ச பஞ்ச சேந்ரியகோசராஃ ॥
கூ. இச்சா தேஷஸுகம் துஃகம் ஸங்காதশ்சேதநா ஧ிருதிஃ ।

பாட்டையுடையதுமாய் உள்ளதோ ; எதனின்றும் எது (உண்டாகின்றதோ) ; அவன் எவனுமாய், எந்த வல்லமையை யுடையவனுமாய் இருக்கின்றானோ ; அதைச் சுருக்கமாய் என்னிடமிருந்து கேள்.

ச. (க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுடைய உள்ளபடியான தன்மையானது) ரிஷிகளால் பலவகையாகவும், பல சந்தஸ்களால் தனித்தனியாகவும் பாடப்பெற்றது ; காரணமும் நிச்சயமும் பொருந்தி ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கும் சொற்களாலும் (பாடப்பெற்றது).

ரு. மஹாபூதங்கள், அகங்காரம், புத்தி, அவ்யக்தம், இந்திரியங்கள் பத்து, மற்று ஒன்று, இந்திரியவிஷயங்கள் ஐந்து, (இவை க்ஷேத்ரமாம்.)

கூ. விருப்பு, வெறுப்பு, இன்பம், துன்பம், சேர்க்கை, உணர்ச்சி,

ஏதத்க்ஷேத்ரம் ஸமாஸேந ஸவிகாரமுதாஹ்ருதம் ॥
எ. அமாநித்வமதம்பித்வமஹிம்ஸா க்ஷாந்திரார்ஜவம் ।
ஆசார்யோபாஸநம் ஶௌசம் ஸ்தைர்யமாத்மவிநிக்ரஹஃ ॥
அ. இந்த்ரியார்தேஷு வைராக்யம் அநஹங்கார ஏவ ச ।
ஜந்மம்ருத்யுஜராவ்யாதிதுஃகதோஷாநுதர்சநம் ॥
க. அஸக்திரநபிஷ்வங்கஃ புத்ரதாரகृஹாதிஷு ।

திண்மை (என்ற) இந்த க்ஷேத்ரம் (எல்லாம் அவற்றின்) விகாரங்களோடு சுருக்கமாய் எடுத்துக் கூறப்பட்டன.

எ. பணிவு, ஒடுக்கவணக்கம், தீங்கின்மை, பொறுமை, நேர்மை, ஆசார்யனைத்தொழுதல், பரிசுத்தம், உறுதியான தன்மை, தன்னடக்கம் (என்பவையும்),

அ. இந்திரிய விஷயங்களின்மேல் அவாவின்மையும், அஹங்காரமின்மையும், பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, பிணி, துன்பம் என்பனவற்றிலே தீமையை உணர்தலும்,

க. மக்கள் மனைவி வீடு முதலானவர்மீது பற்றின்மையும், அபி

நித்யம் ச ஸமசித்தத்வம் ஏதஜ்ஞாநமிதி ப்ரோக்தம் ||
க0. மயி சாநந்யயோகேந பக்திரவ்யபிசாரிணீ |
விவிக்ததேஶஸேவித்வம் அரதிர்ஜநஸம்ஸதி ||
கக. அத்யாத்மஜ்ஞாநநித்யத்வம் தத்த்வஜ்ஞாநார்தசிந்தநம் |
ஏதஜ்ஜ்ஞாநமிதி ப்ரோக்தம் அஜ்ஞாநம் யததோঽந்யதா ||
கஉ. ஜ்ஞேயம் யத்தத்ப்ரவக்ஷ்யாமி யஜ்ஜ்ஞாத்வாঽமृதமஶ்நுதே |

மாநமின்மையும், வேண்டியனவும் வேண்டாதனவும் வருவதிலே எப்பொழுதும் ஒரேமனமுள்ள தன்மையும்,

க0. அநந்யயோகத்தினால் என்னிடத்துப் பிறழா பக்தியும், தனிமையான இடத்தைச் சார்பவனாதலும், ஜனக்கூட்டத்தில் அருவருப்பும்,

கக. ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவிலே எப்பொழுதும் நிற்றலும், உண்மையறிவின் பயனைநோக்குதலும் (ஞானத்திற்கு ஸாதநமாம்). இது ஞானமென்று கூறப்பட்டது. இதனினும் வேறாக எது உள்ளதோ, (அது) அஜ்ஞானமாம்.

கஉ. அறியவேண்டியபொருள் எதுவோ, (ஒருவன்) எதனை அறி

அநாதிமத்பரம் ப்ரஹ்ம ந ஸத்தந்நாஸதுச்யதே ||
கங. ஸர்வதஃபாணிபாதம் தத் ஸர்வதোঽக்ஷிஶிரோமுக-
ஸர்வதஃஶ்ருதிமல்லோகே ஸர்வமாவ்ருத்ய திஷ்டதி || [வ்ய
கச. ஸர்வேந்த்ரியகுணாபாஸம் ஸர்வேந்த்ரியவிவர்ஜிதம் |
அஸக்தம் ஸர்வபृத்சைவ நிர்குணம் குணபோக்தृ ச ||

ந்து சாகாமையை அடைகின்றானோ, அதனை விரித்துரைப்பேன். பரப்ரஹ்மமானது ஆதியில்லாதது ; அது ஸத் [உள்ளது]எனப்படுவதில்லை, அஸத் [இல்லது] எனப்படுவதில்லை.

கங. அது எங்கும் கை கால்களையுடையது : எங்கும் கண்களையும், தலைகளையும், முகங்களையும் உடையது : எங்கும் செவிகளையுடையது : உலகத்தில் ஸகலத்தையும் வியாபித்து நிற்கின்றது.

கச. எல்லா இந்திரியங்களுடைய செய்கைகளினால் விளங்குவது ; (ஆனால்) எல்லா இந்திரியங்களும் இல்லாதது : (ஒன்றையும்) பற்றாதது ; ஆனால், எல்லாவற்றையும் தாங்குவது : குணங்களில்லாதது ; ஆனால், குணங்களை அநுபவிப்பது.

கரு. ஸஹிரஜஸ்ஸு ஹ்ஸுதா நாடி சுவரம் வரஸெவ ச |
ஸுக்ஷ்மத்வாத்தத்விஜ்ஞேயம் தூரஸ்தம் சாந்திகெ ச தத் ||
கசு. அவிபக்தம் ச பூதேஷு விபக்தமிவ ச ஸ்தி தம் |
பூதபர்தாரம் ச தத் ஜ்ஞேயம் க்ரஸிஷ்ணு ப்ரபவிஷ்ணு ச ||
கஎ. ஜ்யோதிஷாமபி தஜ்ஜ்யோதிஃ தமஸஃ பரமுச்யதெ |
ஜ்ஞானம் ஜ்ஞேயம் ஜ்ஞானகம்யம் ஹ்ருதி ஸர்வஸ்ய விஷ்஠ிதம் ||

கரு. பூதங்கட்கு வெளியானது, உள்ளுமானது : ஸ்தாவரமானது, ஜங்கமமுமானது : அது நுண்மையானதால் அறிதற்கு அரியது : அது தூரத்திலுள்ளது, ஸமீபத்திலும் (உள்ளது).

கசு. அந்த அறியவேண்டியபொருள் வேறுகவகுக்கப்படாதது ; ஆயினும், பூதங்களிடத்து வேறுகவகுக்கப்பட்டதுபோலும் உள்ளது : மற்றும், பூதங்களைத் தாங்குவது ; விழுங்குவது : மேலும், உண்டாக்குவது.

கஎ. அது ஒளிகட்கும் ஒளியாய் இருட்டிற்கு அப்பால் உள்ளது எனப்படுகின்றது. அறிவு, அறியவேண்டியபொருள், அறிவினால் அடையப்படுவது (என்ற இம்மூன்றும்) எல்லாருடைய ஹிருதயத்திலுள்ளும் விசேஷமாயுள்ளன.

கஅ. இதி க்ஷேத்ரம் ததா ஜ்ஞானம் ஜ்ஞேயம் சொக்தம் ஸமாஸதஃ |
மத்பக்த ஏதத்விஜ்ஞாய மத்பாவாயோபபத்யதெ || [தஃ |
கக. ப்ரக்ருதிம் புருஷம் சைவ வித்த்யநாதீ உபாவபி |
விகாராம்ஶ்ச குணாம்ஶ்சைவ வித்தி ப்ரக்ருதிஸம்பவான் ||
உ0. காரணகுணகர்தாஸெ ஹெதுஃ ப்ரக்ருதிருச்யதெ |
புருஷஸுக துஃகாநாம் போக்தாஸெ ஹெதுருச்யதெ||

கஅ. இவ்வாறு க்ஷேத்ரமும், ஞானமும், அறியவேண்டியபொருளும் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டன. என்பக்தன் இதனை அறிந்து எனது நிலைக்குத் தக்கோனாகிறான்.

கக. பிரகிருதி, புருஷன் இரண்டனையும் அநாதியாக அறிந்துகொள். விகாரங்களையும் குணங்களையும் பிரகிருதியினின்றும் பிறந்தவையாகத் தெரிந்துகொள்

உ0. கார்யத்தையும், கருவிகளையும் உண்டாக்குவதிலே பிரகிருதி-காரணம் எனப்படுகின்றது. இன்பதுன்பங்களை அநுபவிப்பதிலே புருஷன் - காரணம் எனப்படுகிறான்.

உக. வாஸுதேவஃ ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லபஃ ।
காரணம் குணஸங்கோऽஸ்ய ஸதஸத்யோநிஜந்மஸு ॥ [ணாநு]
உஉ. உபத்ரஷ்டாऽநுமந்தா ச ஭ர்தா ஭োக்தா மஹேஶ்வரஃ ।
பரமாத்மேதி சாப்யுக்தோ தேஹேऽஸ்மிந் புருஷஃ பரஃ ॥
உங. ய ஏவம் வேத்தி புருஷம் ப்ரகிருதிம் ச குணைஃ ஸஹ ।
ஸர்வதா வர்தமாநோऽபி ந ஸ ভূயோऽபிஜாயதே ॥
உச. ஧்யாநேநாத்மநி பஶ்யந்தி கேசிதாத்மாநமாத்மநா ।

உக. பிரகிருதியில் தங்கிய புருஷன் பிரகிருதியினின்றும் தோன்றிய குணங்களை அநுபவிக்கிறான். இவனுக்குக் குணங்களிலேயுள்ள பற்றானது நல்லனவும் தீயனவுமான பிறவிகளிலே பிறத்தற்குக் காரணம்.

உஉ. இந்த உடம்பினுள் (உள்ள) மேலான புருஷன் கிட்டநின்று பார்ப்பவன்; அநுமதிப்பவன், தாங்குபவன், அநுபவிப்பவன், மேலான ஈச்வரன், பரமாத்மா என்றும் கூறப்பெற்றவன்.

உங. புருஷனையும், பிரகிருதியையும் குணங்களோடுகூட எவன் இவ்வாறு அறிகின்றானோ, அவன் எப்படி இருந்தாலும் மீளவும் பிறப்பதில்லை.

உச. சிலர் தியானத்தால் புத்தியினுள் ஆத்மாவை அகக்கரணத்தால்

கசெ ஸாங்க்யேந யோகேந கஉயோகேந வாபரே ॥
உரு. கசெத்வேவமஜாநந்தஃ ஶ்ருத்வாऽந்யேப்ய உபாஸதே ।
தேபி சாऽதிதரந்த்யேவ ம்ருத்யும் ஶ்ருதிபராயணாஃ ॥
உகூ. யாவத்ஸஞ்ஜாயதே கிஞ்சித் ஸத்ত্வம் ஸ்தாவரஜங்கமம் ।
க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞஸம்யோகாத் தத்வித்தி ভரதர்ஷபம் ॥
உஎ. ஸமம் ஸர்வேஷு ভূதேஷு திஷ்ঠந்தம் பரமேஶ்வரம் ।

காண்கிறார்கள்: வேறுசிலர் ஸாங்க்ய யோகத்தினாலும், வேறுசிலர் கர்ம யோகத்தினாலும் (காண்கிறார்கள்).

உரு. மற்று, வேறுசிலர் இவ்வாறு அறியாதவராய்ப் பிறரிடம் கேட்டுத் தொழுகிறார்கள்; கேட்டதையே சிறந்த கதியாகக்கொண்ட [அதனையே கடைப்பிடித்த] அவர்களுங்கூட இறப்பைக் கடந்தேவிடுகிறார்கள்.

உகூ. பரதரிற் சிறந்தோனே! ஸ்தாவரமும் ஜங்கமமுமான யாதொருபொருள் உண்டாகின்றதோ, அதெல்லாம் க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்றவர்களுடைய ஸம்பந்தத்தால் (உண்டாவதாக) அறிந்துகொள்.

உஎ. எல்லாப்பொருள்களுள்ளும் ஸமமாக இருக்கின்றவனும், அழி

விநஶ்யத்ஸ்வவிநஶ்யந்தம் யஃ பஶ்யதி ஸ பஶ்யதி ॥
உஅ. ஸமம் பஶ்யந் ஹி ஸர்வத்ர ஸமவஸ்தி தமீஶ்வரம் ।
ந ஹி நஸ்த்யாத்மநாऽऽத்மாநம் ததோ யாதி பராம் கதிம் ॥
உகூ. ப்ரகृதைவ ச கர்மாணி க்रியமாணாநி ஸர்வஶः ।
யः பஶ்யதி தथாऽऽத்மாநம் அகர்தாரம் ஸ பஶ்யதி ॥
ஙூ. யதா ஭ூதபृथக்பாவமேகஸ்थமநுபஶ்யதி ।

வனவற்றுள் அழியாதவனுமான பரமேச்வரனை எவன் காண்கின்றானோ, அவன் காண்கிறான்.

உஅ. எங்கும் ஒப்பநிற்கின்ற ஈச்வரனை ஸமமாகக் காண்கிறவன் தன்னைத்தன்னால் ஹிம்ஸிப்பதில்லை; அதனால் மேலானகதியை அடைகிறான்.

உகூ. எவன் கர்மங்களை எவ்வாற்றாலும் பிரகிருதியினாலேயே செய்யப்படுகின்றவையாகக் காண்கின்றானோ; அவ்வண்ணமே, ஆத்மாவை அகர்த்தாவாக(க் காண்கின்றானோ); அவன் காண்கிறான்.

ங0. எப்பொழுது (ஒருவன்) பிராணிகளுடைய தனித்தனியான தன்மையை ஒன்றிலிருப்பதாகக் காண்கின்றானோ; அன்றியும், அதனி

தத ஏவ ச விஸ்தாரம் ப்ரஹ்ம ஸம்பத்யதே ததா ॥
ங1. அநாதித்வாந்நிர்கு ணத்வாத் பரமாத்மாऽயமव்யயः ।
ஶரீரஸ்थோऽபி கௌந்தேய ந கரோதி ந லிப்யதே ॥ [தெ ।
ங2. யथா ஸர்வகதம் ஸௌக்ஷ்ம்யாத் ஆகாஶம் நோபலிப்யதே ।
ஸர்வத்ராவஸ்தितோ தேஹே तथाऽऽத்மா நோபலிப்யதே ॥
ங3. யथா प्रகாशयத்येகः कृत्स्नம் லோகமிமம் ரவிः ।

னின்றே[ஒன்றிலிருந்தே] விரிவதாக(க் காண்கின்றானோ); அப்பொழுது ப்ரஹ்மமாகிறான்.

ங1. இந்தப் பரமாத்மா அநாதியாதலால், நிர்க்குணமாதலால் அழிவில்லாதது; கௌந்தேய! உடம்புகளுள் உள்ளதாயினும், செய்வதில்லை, பற்றப்படுவதில்லை.

ங2. எல்லாவற்றிலுமுள்ள ஆகாசமானது நுண்மையினால் கறைப்படுத்தப்படாதவாறுபோல, சரீரத்தில் எங்குமுள்ள ஆத்மா (எதனாலும்) கறைப்படுத்தப்படுவதில்லை.

ங3. ஒரே ஸூர்யன் இவ்வுலகத்தையெல்லாம் விளங்கச்செய்ய

க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரீ ததா கிருத்ஸ்நமவ்யக்தம் யத்விஜாநதி ||
௩௨. க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞயோரேவமந்தரம் ஜ்ஞாநசக்ஷுஷா |
பூதப்ரகிருதிமோக்ஷம் ச யே விதுர்யாந்தி தே பரம் ||

இதி ஸ்ரீமத்பகவத்கீதாஸு

மாறுபோல, பாரத ! க்ஷேத்ரமுடையவன் க்ஷேத்ரத்தையெல்லாம் விளங்கச்செய்கிறான்.

௩௨. எவர்கள் க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞர்களது வேற்றுமையையும், பிராணிகளுடைய பிரகிருதி நீங்குதலையும், ஞானக்கண்ணாலே இவ்வாறு உணர்கிறார்களோ, அவர்கள் பரம்பொருளை அடைகிறார்கள்.

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

ஸமாப்தம் த்ரயோதசோঽத்யாயஃ ॥

ஸ்ரீபகவாநுவாச—

க. பரம் பூயஃ ப்ரவக்ஷ்யாமி ஜ்ஞாநாநாம் ஜ்ஞாநமுத்தமம் |
யஜ்ஜ்ஞாத்வா முநயஸ்ஸர்வே பராம் ஸித்திமிதோ கதாஃ ||

உ. இதம் ஜ்ஞாநமுபாஶ்ரித்ய மம ஸாதர்ம்யமாகதாஃ |
ஸர்கேঽபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யதந்தி ச ||

௩. மம யோநிர்மஹத்ப்ரஹ்ம தஸ்மிந்கர்பம் ததாம்யஹம் |

பதினான்காம் அத்தியாயம் : குணத்ரயவிபாகயோகம்.

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லலுற்றார் :

க. முநிகளெல்லாம் எதனை உணர்ந்து இதனினின்றும் மேம்பட்ட ஸித்தியை அடைந்துள்ளாரோ, (அதனை,) அறிவுகளுள் சிறந்த மேலான அறிவை யான் மீளவும் உரைப்பேன்.

உ. (அவர்) இந்த ஞானத்தை அடைந்து எனது ஒற்றுமையைப் பெற்றுள்ளார்கள்; சிருஷ்டியிலும் பிறப்பதில்லை; பிரளயத்திலும் கலங்குவதில்லை.

௩. எனது கருப்பையானது பெரிய ப்ரஹ்மம் ; அதனுள் யான் கரு

ஸம்ஸவஷ்ஸவ-ஸுஸ்ஸுதா நரடி ததொ ஸவதி ஸாரத ||
ச. ஸவவுயொநிஷு கௌந்தெய உத்த-யஷ்ஸம்ஸவங்கி யாஃ |
தாஸாம் ப்ரஹ்ம மஹத்யொநிஃ அஹம் பீஜப்ரதஃ பிதா ||
ரு. ஸத்ஸ்வம் ரஜஸ்தம இதி ஗ுணாஃ ப்ரகுதிஸம்ஸவாஃ |
நிபத்நந்தி மஹாபாஹொ தெஹெ தெஹிநமவ்யயம் ||
சு. தத்ர ஸத்ஸ்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாசகமநாமயம் |

த்தரிக்கின்றேன்; பாரத! எல்லாப்பொருள்கட்கும் பிறப்பு அதனினின்றும் உண்டாகின்றது.

ச. கௌந்தேய! எல்லாக்கருப்பைகளிலும் எந்த உருவங்கள் உண்டாகின்றனவோ, அவற்றிற்குப் பெரிய ப்ரஹ்மம் கருப்பை. யான் விதைகொடுக்கும் தந்தை.

ரு. ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் குணங்கள் பிரகிருதியைப்பிறப்பிடமாகவுடையவை; மஹாபாஹோ! அழிவில்லாததேகியை தேகத்தில் இறுக்கிக்கட்டுகின்றன.

சு. அவற்றுள், ஸத்துவகுணம் மாசற்றதாதலால் துலக்கமானது, தொந்தரையிலாதது; பாவமற்றோனே! இன்பப்பற்றினால் (ஒருவ

ஸு஖ஸம்கெந ஬த்நாதி ஜ்ஞாநஸம்கெந சாநக ||
எ. ரஜோ ராகாத்மகம் வித்தி தৃஷ்ணாஸங்கஸமுத்பவம் |
தந்நிபத்நாதி கௌந்தெய கர்மஸங்கெந தெஹிநம் ||
அ. தமஸ்த்வஜ்ஞாநஜம் வித்தி மொஹநம் ஸர்வதெஹிநாம் |
ப்ரமாதாலஸ்யநித்ராபிஃ தந்நிபத்நாதி பாரத ||
க. ஸத்த்வம் ஸுகெ ஸஞ்ஜயதி ரஜஃ கர்மணி பாரத |
ஜ்ஞாநமாவ்ருத்ய து தமஃ ப்ரமாதெ ஸஞ்ஜயத்யுத ||

னைக்) கட்டுகின்றது; அறிவுப்பற்றினாலும் (அவனைக்) கட்டுகின்றது.

எ. ரஜோகுணத்தை ராகவடிவுள்ளதாக, ஆசைக்கும் பற்றுக்கும் பிறப்பிடமாகத் தெரிந்துகொள்; கௌந்தேய! அது கர்மப்பற்றினால் தேகியைக் கட்டுகின்றது.

அ. தமோகுணமோ, அஜ்ஞானத்தினின்றும் பிறப்பதாக, எல்லாத் தேகிகளையும் மயக்குவதாகத் தெரிந்துகொள்; பாரத! அது அஜாக்கிரதை, சோம்பல், உறக்கம் என்றவற்றால் தேகியைக் கட்டுகின்றது.

க. பாரத! ஸத்துவம் இன்பத்திலும், ரஜஸ் தொழிலிலும் பற்றச் செய்கின்றன; தமஸோ, (இவற்றிற்கு) எதிராக, அறிவை மறைத்து அஜாக்கிரதையில் பற்றச்செய்கின்றது.

கo. ரஜஸ்தமஶ்சாபிபூய ஸத்ஂ ஭வதி ஭ாரத ।
ரஜஸ்ஸத்ஂ தமஶ்சைவ தமஸ்ஸத்ஂ ரஜஸ்ததா ॥
கக. ஸர்வத்ரப்ரகாஶ ஈ ஜ்ஞாந ஸ்ரோத்ரேஷு ஜாயதே ।
ஜ்ஞாநம் யதா ததா வித்யாத் விவ்ருத்ஂ ஸத்த்வமித்யுத ॥
கஉ. லோபஃ ப்ரவ்ருத்திராரம்ப: கர்மணாமஶம: ஸ்ப்ருஹா ।
ரஜஸ்யேதாநி ஜாயந்தே விவ்ருத்தே ப்ரத ஷர்ஷப ॥
கங. அப்ரகாஶோঽப்ரவ்ருத்திஶ்ச ப்ரமாதோ மோஹ ஏவ ச ।

கo. பாரத ! ஸத்துவம் ரஜஸையும், தமஸையும் கீழ்ப்படுத்தி எழுகின்றது ; ரஜஸ் ஸத்துவத்தையும், தமஸையும் (கீழ்ப்படுத்தி எழுகின்றது) ; அவ்வாறே, தமஸ் ஸத்துவத்தையும், ரஜஸையும் (கீழ்ப்படுத்தி எழுகின்றது).

கக. எப்பொழுது இச்சரீரத்தில் எல்லா வாயில்களிலும் அறிவென்னும் பிரகாசம் உண்டாகின்றதோ, அப்பொழுது ஸத்துவம் ஓங்கியுள்ளது என அறியலாம்.

கஉ. பரதரிற்சிறந்தோனே! ரஜஸ் ஓங்கியுள்ளவிடத்து உலோபம், முயற்சி, தொழில்களைச்செய்தல், ஓய்வின்மை, ஆசை இவை உண்டாகின்றன.

கங. குருநந்தந ! தமஸ் ஓங்கியுள்ளவிடத்து விளங்காமை, முயற்சி

தஶஸ்யேதாநி ஜாயந்தே விவ்ருத்தே குருநந்தந ॥
கச. யதா ஸத்த்வே ப்ரவ்ருத்தே து ப்ரலயம் யாதி தேஹப்ருத் ।
ததோத்தமவிதாம் லோகாந் அமலாந் ப்ரதிபத்யதே ॥
கரு. ரஜஸி ப்ரலயம் கத்வா கர்மஸங்கிஷு ஜாயதே ।
தத்ா ப்ரலீநஸ்தமஸி மூடயோநிஷு ஜாயதே ॥
கஞ. கர்மண: ஸுக்ருதஸ்யாஹு: ஸாத்த்விகம் நிர்மலம் ஫லம் ।
ரஜஸஸ்து ஫லம் து:க்கம் அஜ்ஞாநம் தமஸ: ஫லம் ॥
கஎ. ஸத்த்வாத்ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம் ரஜஸோ லோப ஏவ ச ।

யின்மை, தவறுதல், மயக்கம் இவை உண்டாகின்றன.

கச. தேகியானவன், ஸத்துவம் மேலிட்டவழி சாதலை அடைந்தால், உயர்ந்தவற்றை அறிந்தவருடைய மாசற்ற உலகங்களைச் சேர்கிறான்.

கரு. ஒருவன் ரஜோகுணத்தில் சாதலைப்பெற்று கர்மப்பற்றுள்ளவருள் பிறக்கிறான். அவ்வண்ணமே, தமோகுணத்தில் இறந்தவன் மயங்கிய பிறவிகளுள் பிறக்கிறான்.

கஞ. நல்வினையான கர்மத்திற்கு மாசற்ற ஸாத்விகப்பயன் என்கிறார்கள் ; ரஜஸுக்கோ துன்பம் பயன் ; தமஸுக்கு அறியாமை பயன்.

கஎ. அறிவு ஸத்துவத்தினின்றும் பிறக்கின்றது : உலோபம் ரஜஸி

ஶுஶாஷொஹள தஶஸு லவதொZஜூநசெவ ச ॥
கஅ. உ3ஶ்வம் மஹுஞி ஸத்ஸ்வாஃ ஶயெ திஷ்ஞி ராஜஸாஃ।
ஜகந்யுமுணவ்ருத்ஸ்வாஃ ஸுயொ மஹுஞி தாமஸாஃ ॥
கக. நாந்யம் முணெஸ்யுஃகதுாரஷ்டியஷாஶ்ரஷ்டாZநுவஸ்யுதி।
முணெஸ்யுஶ்ச வரம் வெத்தி ஶுாவம் ஹொZயிமுஹுதி ॥
உ0. முணாநெதாநதீத்ய த்ரீநு தெஹீ தெஹஸமுத்ஜாவாநு ।

னின்றும் (பிறக்கின்றது) : அஜாக்கிரதையும், மயக்கமும் தமஸினின்றும் பிறக்கின்றன, அறியாமையுந்தான் (பிறக்கின்றது).

கஅ. ஸத்துவத்திலுள்ளவர்கள் மேலே செல்லுகிறார்கள் : ராஜஸர்கள் நடுவில் நிற்கிறார்கள் : கடைப்பட்ட குணவழுக்கத்திலுள்ள தாமஸர்கள் கீழே செல்லுகிறார்கள்.

கக. காண்பவன் குணங்களைக்காட்டிலும் வேறானகர்த்தாவை எப்பொழுது காணவில்லையோ, மேலும், (ஆத்மாவை) குணங்கட்குப் புறம்பாக அறிகின்றானோ, (அப்பொழுது) அவன் என்நிலையைப் பெறுகிறான்.

உ0. தேகியானவன் உடம்பிற்குக் காரணமான இந்த முக்குணங்க

ஜந்மமுத்யுஜராதுஃகைர்விமுக்தொZமுதஶ்நுதெ ॥
ஸுஜுந உவாச—
உக. கைர்லிங்கைஸ்த்ரீந்குணாநெதாந் ஸுதீதொ லவதி ப்ரபு
கிமாசாரஃ கதம் சைதாந்த்ரிகுணாநதிவர்துதெ॥ [ஹொ।
ஶ்ரீபகவாநு உவாச—
உஉ. ப்ரகாஶம் ச ப்ரவ்ருத்திம் ச மொஹமெவ ச பாண்டவ ।
ந தெஷ்டி ஸம்ப்ரவ்ருத்தாநி ந நிவ்ருத்தாநி காங்க்ஷதி ॥

ளையும் கடந்து, பிறப்பு இறப்பு மூப்புத் துன்பங்களால் விடப்பெற்றவனாய்ச் சாகாமையைப் பெறுகிறான்.

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

உக. பிரபுவே ! இந்த முக்குணங்களையும் கடந்துநிற்பவன் என்ன அடையாளங்க ளுள்ளவனாகிறான் ? என்ன ஒழுக்கமுடையவன் ? மேலும், எவ்வாறு இந்த முக்குணங்களையும் கடந்துவிடுகிறான் ?

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

உஉ. பாண்டவ ! விளக்கமென, முயற்சியென, மயக்கமென வந்தவற்றை (அவன்) வெறுப்பதில்லை ; போனவற்றை விரும்புவதில்லை.

உங. உதாஸீநவதாஸீநோ ஗ுணைர்யோ ந விசால்யதே ।
஗ுணா வர்தந்த இத்யேவ யோऽவதிஷ்ட தி நேங்கதே ॥
உச. ஸமதுःகஸுகः ஸ்வஸ்थः ஸமலோஷ்டாஶ்மகாஞ்சநः ।
துல்யப்ரியாப்ரியோ தீரஸ்துல்யநிந்தாத்மஸம்ஸ்துதிः ॥
உரு. மாநாவமாநயோஸ்துல்யஸ்துல்யோ மித்ராரிபக்ஷயோः ।

உங. எவன் உதாஸீநன்போல வீற்றிருப்பவனுய்க் குணங்களால் அசைக்கப்பெறுவதில்லையோ, எவன் "குணங்கள் செய்கின்றன" என்றே உறுதியாக நிற்கின்றனே, அசைவதில்லையோ, (அவன் குணங்களைக் கடந்தவன்).

உச. (இவன்) இன்பதுன்பங்களை ஸமமாகக்கொண்டவன் : தன்னிடத்து வாழ்பவன் : மண்ணுங்கட்டி, கல், தங்கம் இவற்றை ஸமமாகக் கொண்டவன் : வேண்டியதையும், வேண்டாததையும் ஸமமாகக்கொண்டவன் : ஞானமுள்ளவன் : இகழ்ச்சியையும் தற்புகழ்ச்சியையும் ஸமமாகக்கொண்டவன்.

உரு. மானுவமானங்களில் ஒப்பநிற்பவனும், நண்பரது பக்கத்திலும், பகைவரது பக்கத்திலும் ஒப்பநிற்பவனும், எல்லாமுயற்சிகளையும் துற

ஸர்வாரம்ভபரித்யாகீ ஗ுணாதீதஸ்ஸ உச்யதே ।
உகூ. மாம் ச யோऽவ்யபிசாரேண ভக்தியோகேந ஸேவதே ।
ஸ ஗ுணாந் ஸமதீத்யைதாந் ப்ரஹ்மபூயாய கல்பதே ॥
உஎ. ப்ரஹ்மணோ ஹி ப்ரதிষ்ठாऽஹமமृதஸ்யாव्ययஸ்ய च ।
शाश्वतस्य च धर्मस्य सुखस्यैकान्तिकस्य च ॥
இதி ஸ்ரீமद்भगवद्गीतासु ॥

க்கின்ற அவன் "குணாதீதன்" [குணங்களைக்கடந்தவன்] எனப்படுகிறான்.

உகூ. மேலும், எவன் பிறழாத பக்தியோகத்தினுல் என்னைத்தொழுகின்றனே, அவன் இக்குணங்களைச் செவ்வனே கடந்து, ப்ரஹ்மமாயிருத்தற்குத் தக்கவனுகிறான்.

உஎ. ஏனெனில், யான் இறவாததாய் வேறுபாடில்லாததாய் சாச்வதமான தருமமும் தவறாத இன்பமுமான ப்ரஹ்மத்திற்கு இருப்பிடம்.

பதினன்காம் அத்தியாயம் முற்றும்.

அத வம்வத்ஶொऽத்யாயः வாஸுதேவோத்தமயோகः ॥

ஸ்ரீபகவாநுவாச—

க. ஊர்த்வமூலமதஶாகமஶ்வத்த்தம் ப்ராஹுரவ்யயம் ।
஛ந்தாம்ஸி யஸ்ய பர்ணாநி யஸ்தம் வேத ஸ வேதவித் ॥

உ. அதஶ்சோர்த்வம் ப்ரஸ்ருதாஸ்தஸ்ய ஶாகாः
குணப்ரவ்ருத்தா விஷயப்ரவாலாः ।
அதஶ்ச மூலாந்யநுஸந்ததாநி
கர்மாநுபந்தீநி மநுஷ்யலோகே ॥

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் : புருஷோத்தமயோகம்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

க. சந்தஸ்கள் எதற்கு இலைகளோ, (அந்த) அச்வத்தத்தை - மேலே வேரும் கீழே கிளைகளும் உடையதாக, அழிவற்றதாகக் கூறுகிறார்கள். எவன் அதனை அறிகிறானோ, அவன் வேதங்களை அறிபவன்.

உ. அதனுடைய கொப்புக்கள் கீழேயும் மேலேயும் பரவியுள்ளன : குணங்களால் ஓங்கிவளர்ந்திருக்கின்றன : விஷயங்களாகிய தளிர்களையுடையன. கீழேயும் மநுஷ்யஉலகிலே, வேர்கள் கர்மத்தை விளைப்பனவாய்த் தொடர்ச்சியாக விரிந்துள்ளன.

ங. ந ரூபமஸ்யேஹ ததோபலப்யதே
நாந்தோ ந சாதிர்ந च संप्रतिष्ठा ।
அஶ்வத்த்தமேநம் ஸுவிரூடமூலம்
அஸங்கஶஸ்த்ரேண த்ருடேந ஛ித்வா ॥

ச. ததः பதம் தத்பரிமார்கிதவ்யம்
யஸ்மிந்கதா ந நிவர்தந்தி பூயः ।
தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே
யதः ப்ரவ்ருத்திः ப்ரஸ்ருதா புராணீ ॥

ங. அதனுடைய உருவம் அவ்வாறு இங்குக்காணப்படவில்லை ; முடிவு (காணப்பட)வில்லை ; முதலும் (காணப்பட)வில்லை ; இருப்பு(க் காணப்பட)வில்லை. நன்கு வேரூன்றிய இந்த அச்வத்தத்தை, பற்றின்மையென்னும் திண்ணியகோடரியினால் வெட்டி,

ச. அதற்குமேலே,—எதனுள் சென்றவர்கள் மீண்டும் திரும்பிவருவதில்லையோ, அந்த நிலையைத் தேடவேண்டும். "(ஸம்ஸாரவிருக்ஷம்) தொன்றுதொட்டுத் தலைப்பட்டுவருதல் எவனிடத்தினின்றும் தோன்றிற்றோ, அந்தமுதல்வனான புருஷனையே அடைக்கலமாக அடைகின்றேன்" (என நாடவேண்டும்).

ரு. நிர்மாநமோஹா ஜிதஸங்கதோஷா:
அத்யாத்மநித்யா விநிவ்ருத்தகாமா:।
த்வந்த்வைர்விமுக்தா: ஸுகதுஃகஸம்ஜ்ஞை:
க்ச்ச்சந்த்யமூடா: பதமவ்யயம் தத் ॥
சு. ந தத்பாஸயதே ஸூர்யோ ந சந்ரோ ந பாவக:।
யத்கத்வா ந நிவர்தந்தே தத்தாம பரமம் மம ॥
எ. மமைவாம்ஶோ ஜீவலோகே ஜீவபூத: ஸநாதந:।

ரு. செருக்கும் மயக்கமும் நீங்கியவராய், பற்றென்னும்தீங்கை வென்றவராய், ஆத்மாவினிடத்து எப்பொழுதும் வாழ்பவராய், முற்றும் ஆசையொழிந்தவராய், இன்பதுன்பமென்னும் பெயருடைய த்வந்தவங்களால் விடப்பெற்றவராய் மயங்காதவர்கள் அந்த அழிவிலா நிலையை அடைகிறார்கள்.

சு. அதனை ஸூர்யன் பிரகாசிக்கச்செய்வதில்லை : சந்திரன் (பிரகாசிக்கச்செய்வது) இல்லை : தீ (பிரகாசிக்கச்செய்வது) இல்லை. எதனை அடைந்து திரும்பிவருவதில்லையோ, அது என்னுடைய மேலான இடம்.

எ. என்னுடையதேயான அம்சமானது ஜீவர்களுடைய உலகில் ஜீவனாகி எப்பொழுதுமுள்ளது ; மனத்தை ஆறுவதாகக் கொண்டவை

உபஷ்ஷ்ட்வா ஸம்ஶ்ரயாணீ ஷ்ரோத்ரம் சக்ஷுஸ்ததா ॥
அ. ஶரீரம் யதவாப்நோதி யச்சாப்யுத்க்ரமதீஶ்வர:।
க்ருஹீத்வைதாநி ஸம்யாதி வாயுர்கந்தாநிவாஶயாத் ॥
கூ. ஶ்ரோத்ரம் சக்ஷுஸ்ஸ்பர்ஶநம் ச ரஸநம் க்ராணமேவ ச।
அதிஷ்ட்ய ச மநஶ்சாயம் விஷயாநுபஸேவதே ॥
கம். உத்க்ரமந்தம் ஸ்திதம் வாபி பும்ஜாநம் வா குணாந்விதம்।

யாய், பிரகிருதியில் தங்கிநிற்கும் இந்திரியங்களை இழுக்கின்றது.

அ. (உடம்புமுதலியவற்றை) ஆளுபவன் வெளியிற் செல்லும்பொழுது, (இந்திரியங்களைக் கவர்ந்திடுகிறான். அவன் வேறோர்)உடம்பைப் பெறும்பொழுது, காற்று நாற்றங்களை (அவற்றது) இருப்பிடத்தினின்றும் (எடுத்துக்கொண்டுபோவது)போல, இவற்றை எடுத்துக்கொண்டு போகிறான்.

கூ. இவன் செவி, கண், மெய், நாக்கு, மூக்கு என்பவற்றையும், மனத்தையும் சார்ந்து விஷயங்களை நுகர்கின்றான்.

கம். மயங்கியவர்கள், வெளியிற்செல்பவனும், (உடம்பினுள்) தங்கிநிற்பவனும், அநுபவிப்பவனும், குணங்களோடு கூடியவனுமான (இவ

விஶுலா தாநுவஶ்ரீ வஶ்ரீ ஜூா நவக்ஷுஷு: ॥
கக. யதஶோ யொநிநஶ்ரேநடி வஶ்ரூஶ்ரூா தநுவஷ்ரிதடி ।
யதஶோzவுக்ரூதாதாநு: ஶெநநம் வஶ்ரூஶ்ரூவெதவஸ: ॥
கஉ. யடாஶிதுஶ்ரூகம் தெஜ: ஜமஶ்ரூாஸயதெzவிஶ்ரூடி ।
யஶ்ரூம்ஶ்ரூஸி யஶ்ரூாஶ்ரூள தத்தெஜோ விஶ்ரி ஶாகுடி ॥
கங. ஶாஶாவிஶ்ரூ வ லுூதாநி யாஶ்ரூயாஶ்ரூஹஶொஜஸா ।
வுஷ்ணாமி வளஷ்யீஷ்ரூவுடா: ஸொஶொ லுூக்வா ரஸாத்மக: ॥

னைக்), காணமாட்டார் ; ஞானக்கண்ணுடையோர் காண்கிறார்.

கக. முயலும் யோகிகள் தம்மிடத்துள்ள இவனைக் காண்கிறார்கள். புத்திதிருந்தாத அவிவேகிகள் முயல்பவராயினும், இவனைக்காண்பதில்லை.

கஉ. எந்த ஒளி ஸூர்யனைச் சார்ந்து நின்று, உலகையெல்லாம் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றதோ ; எது சந்திரனிடத்தும், எது தீயினிடத்தும் உள்ளதோ ; அந்த ஒளியை என்னுடையதாகத் தெரிந்துகொள்.

கங. யான் பூமியைப் புகுந்து வலிமையினால் பொருள்களைத் தாங்குகின்றேன் ; அன்றியும், சுவைவடிவான சந்திரனாகி பயிர்களெல்லாவற்றையும் வளர்க்கின்றேன்.

கச. ஶுஹம் வெஶ்ரூாநரொ லுூக்வா ஶ்ரூாணி நாம் தெஹமாஶ்ரூ-
ஶ்ரூாணாவா நஹமாயுக்த: வவாஶ்ரூ-ந்ரூம் வதுவிஶ்ரூடி ॥ [த: ।
கரு. ஸவுஹ்ரூ சாஹம் ஹ்ரூதி ஸந்நிவிஷ்ட:
உத:ஸ்ரூதிஜ்ரூாநமபொஹநம் வ ।
வெதெஶ்ரூ ஸவெஶுரஹமெவ வெத்ரூ:
வெதாந்தகுதெவிதெவ சாஹடி ॥
கஙு. சாவிமௌ வபுருஷௌ லொகெ க்ஷரஶ்ரூாக்ஷர ஏவ ச ।

கச. யான் வைச்வாநரனாகி, பிராணிகளுடைய உடம்பைச் சார்ந்து, பிராணன் அபாநன் இவற்றோடுகூடி நால்வகையான உணவைச் செரிக்கின்றேன்.

கரு. யான் எல்லாருடைய ஹிருதயத்தினுள்ளும் தங்கியிருப்பவன்; நினைவும், அறிவும், (அவற்றின்) கேடும் என்னிடமிருந்து(வருகின்றன); எல்லாவேதங்களாலும் அறியவேண்டியவன்நானே ; வேதாந்தத்தைச் செய்தவனும், வேதங்களை அறிந்தவனும் நானே.

கங. க்ஷரம் [அழிவது] எனவும், அக்ஷரம் [அழியாதது]எனவும் உலகில் இவ்விரண்டு புருஷர்கள் இருக்கிறார்கள் ; க்ஷரமென்பது எல்லா

க்ஷரஸ்ஸர்வாணி பூதாநி கூடஸ்தோऽக்ஷர உச்யதே ॥
கஎ. உத்தமஃ புருஷஸ்த்வந்யஃ பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருதஃ ।
யோ லோகத்ரயமாவிச்ய பிபர்த்யவ்ய ஈஶ்வரஃ ॥
கஅ. யஸ்மாத்க்ஷரமதீதோऽஹமக்ஷராதபி சோத்தமஃ ।
அதோऽஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதிதஃ புருஷோத்தமஃ ॥
கஆ. யோ மாமேவமஸம்மூடோ ஜாநாதி புருஷோத்தமம் ।
ஸ ஸர்வவிந்மாம் ஜநதி மாம் ஸர்வபாவேந பாரத ॥

ப்பொருள்களுமாம் ; கூடஸ்தம் - அக்ஷரம் எனப்படுகின்றது.

கஎ. மற்று, எந்த நிர்விகாரியான ஈச்வரன் மூவுலகையும் புகுந்து தாங்குகின்றானோ, (அந்த) வேறொருவன் "மேலான புருஷன்" "பரமாத்மா" எனக் கூறப்படுகிறான்.

கஅ. யான் க்ஷரத்தைக் கடந்தவன் ; அன்றியும், அக்ஷரத்திலும் மேலானவன் ; ஆகவே, உலகத்திலும் வேதத்திலும் புருஷோத்தமனாகப் பிரஸித்தனாயுள்ளேன்.

கஆ. எவன் புருஷோத்தமனான என்னை, மயங்காதவனாய் இவ்வாறு அறிகின்றானோ, அவன், பாரத ! எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனாய் முழு மனத்தோடு என்னைத் தொழுகிறான்.

உ0. இதி குஹ்யதமம் சாஸ்த்ரமிதமுக்தம் மயாऽநக ।
ஏதத்புத்த்வா புத்திமாந்ஸ்யாத்கிருதகிருத்யஶ்ச பாரத ॥
இதி பகவதீயாயாம் ॥

அத பதினாறாவது தைவாஸுரஸம்பத்விபாகயோகம்
ஸ்ரீபகவாநுவாச—
க. அபயம் ஸத்த்வஸம்ஶுத்திர்ஜ்ஞாநயோகவ்யவஸ்திதிः ।

உ0. பாவமற்றோனே ! மிக ரஹஸ்யமான இந்தசாஸ்திரம் என்னால் இவ்வாறு கூறப்பட்டது. பாரத ! (ஒருவன்) இதனை அறிந்து அறிவுள்ளவனாகவும், செய்யவேண்டியதைச் செய்தவனாகவும் ஆவான்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

பதினாறும் அத்தியாயம் : தைவாஸுரஸம்பத்விபாகயோகம்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

க. பயமின்மை, மனத்தூய்மை, ஞானத்திலும் யோகத்திலும் உறை

தாநம் தமஶ்ச யஜ்ஞஶ்ச ஸ்வாத்யாயஸ்தப ஆர்ஜவம் ||
உ. அஹிம்ஸா ஸத்யமக்ரோதஃ த்யாகஶ்சாந்திரபைஶுநம் |
தயா ஭ூதேஷ்வலோலுப்த்வம் மார்தவம் ஹ்ரீரசாபலம் ||
௩. தேஜஃ க்ஷமா ধৃதிஶ்சௌசம் அத்ரோஹோ நாதிமாநிதா |
஭வந்தி ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாதஸ்ய பாரத ||
௪. தம்போ தர்போ‍ঽபிமாநஶ்ச க்ரோதஃ பாருஷ்யமேவ ச |

த்துநிற்றல், ஈகை, அடக்கம், நற்செய்கை, தன்னுடையதை ஓதுதல், தவம், நேர்மை,

உ. ஹிம்ஸியாமை, உண்மை, கோபமின்மை, துறவு, ஒழிபு, புறங்கூறுமை, பிராணிகளிடத்துக் கருணை, அவாவின்மை, மென்மை, நாணம், சேஷ்டையின்மை,

௩. ஒளி, பொறுமை, நிறை, பரிசுத்தம், துரோகமின்மை, தருக்கின்மை,—பாரத ! (இவையெல்லாம்) தைவத்தன்மையைக்கொண்டு பிறந்தவனுக்கு நிகழ்கின்றன.

௪. டம்பமும், செருக்கும், (தன்னை) மிக்குமதித்தலும், கோபமும்,

ஆஜ்ஞாநம் சாபிஜாதஸ்ய பார்த ஸம்பதமாஸுரீம் ||
௩. தைவீ ஸம்பதிமோக்ஷாய நிபந்தாயாऽऽஸுரீ மதா |
மா ஶுசஃ ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாதோऽஸி பாண்டவ ||
௪. த்வௌ ஭ூதஸர்கௌ லோகேऽஸ்மிந்தைவ ஆஸுர ஏவ ச |
தைவோ விஸ்தரஶஃ ப்ரோக்தஃ ஆஸுரம் பார்த மே ஶ்ருணு ||
எ. ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச ஜநா ந விதுராஸுராஃ |
ந ஶௌசம் நாபி சாசாரோ ந ஸத்யம் தேஷு வித்யதே ||

துடுக்கும், அறிவின்மையும் பார்த்த ! ஆஸுரத்தன்மையைக் கொண்டு பிறந்தவனுக்கு (இருக்கின்றன).

௩. தைவத்தன்மை விடுபடுதற்காகவும், ஆஸுரத்தன்மை கட்டுண்டுகிடத்தற்காகவும் கருதப்பட்டுள்ளன. பாண்டவ ! வருந்தாதே; தைவத்தன்மையைக் கொண்டு பிறந்திருக்கிறாய்.

௪. இவ்வுலகிலே மநுஷ்யசிருஷ்டிகள் தைவமாகவும், ஆஸுரமாகவும் இரண்டென்க. தைவ (சிருஷ்டி) விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; பார்த்த ! ஆஸுர (சிருஷ்டியை) என்னிடமிருந்து கேள்.

எ. அஸுரத்தன்மையுள்ளஜனங்கள் செய்வதையும் தவிர்வதையும் அறிவதில்லை; அவர்களிடத்துச்சுத்தம் இல்லை: ஒழுக்கமுமில்லை: உண்மை இல்லை.

அ. சுஹ்ரதுஷ்ரதிஷ்டம் தெ ஜகதாஹுரநீஶ்வரம் ।
அபரஸ்பரஸம்பூதம் கிமந்யத்காமஹைதுகம் ॥
கூ. ஏதாம் த்ருஷ்டிமவஷ்டப்ய நஷ்டாத்மாநோঽல்பபுத்தயஃ ।
ப்ரபவந்த்யுக்ரகர்மாணஃ க்ஷயாய ஜகதோঽஹிதாஃ ॥
கம். காமமாஶ்ரித்ய துஷ்பூரம் தம்பமாநமதாந்விதாஃ ।
மோஹாத்கृஹீத்வாঽஸத்க்ராஹாந் ப்ரவர்தந்தেঽஶுசிவ்ரதாஃ ॥
கக. சிந்தாமபரிமேயாம் ச ப்ரளயாந்தாமுபாஶ்ரிதாஃ ।

அ. "உலகம் உண்மையில்லது : அடிஆதாரமில்லது : ஆளுபவனில்லது : ஒருவரோடொருவர் சேர்வதனாலுண்டானது : காமத்தால் வந்திருப்பது ; வேறு என்ன ?" (என) அவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

கூ. இக்கொள்கையைப் பிடித்துக் கெட்ட ஆத்மாக்களான அற்பபுத்தியுள்ள கொடுந்தொழிலுள்ள சத்துருக்களாக உலகத்தைக் கெடுக்கக் கிளம்புகிறார்கள்.

கம். நிரப்பமுடியாத அவாவினைக் கைப்பற்றி டம்பமும், கர்வமும் செருக்கும் உடையவராகித் தீயகொள்கைகளை மயக்கத்தால் பிடித்து அசுத்தமான விரதங்களைக் கொண்டவராய் (உலகில்) தலைப்படுகிறார்கள்.

கக. (அவர்கள்) சாவினையே முடிவாகப்பெற்ற அளவிடவொண்ணாத

காமோபபோகபரமா ஏதாவதிதி நிஶ்சிதாஃ ॥
கஉ. ஆஶாபாஶஶதைர்பத்தாஃ காமக்ரோதபராயணாஃ ।
ஈஹந்தே காமபோகார்தமந்யாயேநார்தஸஞ்சயாந் ॥
கங. இதமத்ய மயா லப்தமிதம் ப்ராப்ஸ்யே மநோரதம் ।
இதமஸ்தீதமபி மே பவிஷ்யதி புநர்தநம் ॥
கச. அஸௌ மயா ஹதஶ்ஶத்ருர்ஹநிஷ்யே சாபராநபி ।

கவலையையுடையவர் : காமநுகர்ச்சியையே மேலாகக்கொண்டவர் : இவ்வளவுதான் என நிச்சயித்தவர்.

கஉ. (அவர்கள்) ஆசையென்னும் நூறுகயிறுகளால் கட்டுண்டு, காமத்தையும் கோபத்தையுமே சிறந்த அடைக்கலமாகக்கொண்டு, காமநுகர்ச்சிக்காகப் பணக்குவியல்களை அநியாயத்தால் தேடமுயல்கிறார்கள்.

கங. "இப்பொழுது இது என்னால் அடையப்பட்டது : இவ்விருப்பத்தைச் (சீக்கிரம்) பெறுவேன் : இது (என்வீட்டில்) இருக்கின்றது : இனி இந்தப்பணமும் எனக்கு வந்துசேரும்.

கச. "இவன் என்னால் கொல்லப்பட்டான்;இனி மற்றையோர்களையும் கொன்றுவிடுவேன்;நான் ஆளுபவன்;நான் அநுபவிப்பவன் ; (எல்லாம்)

ஈஶ்வரோऽஹமஹம் ஭োகீ ஸிதோऽஹம் ப஬லவாந் ஸுகீ ॥
கரு. ஆட்யோऽபிஜநவாநஸ்மி கோऽந்யோऽஸ்தி ஸத்ருஶோ ஭ுவி ।
யக்ஷ்யே தாஸ்யாமி மோதிஷ்யே இத்யஜ்ஞாநவிமோஹிதாः ॥[யா]
கசு. அநேகசித்தவிப்ராந்தாः மோஹஜாலஸமாவृதாः ।
ப்ரஸக்தாः காமபோகேஷு பதந்தி நரகேऽஶுசௌ ॥
கஎ. ஆத்மஸம்பாவிதாः ஸ்தப்தாः ধநமாந மதாந்விதாः ।

அடையப்பெற்றவன் ; நான் வலிமையுள்ளவன் ; இன்பமுடையவன்.

கரு. "செல்வமுடையவனும், உயர்குலமுடையவனும் இருக்கின்றேன். எனக்கு ஒப்பானவன் வேறு யவன் இருக்கிறான் ? யாகஞ்செய்வேன் ; கொடுப்பேன் ; மகிழ்வேன்" என (ஆஸுரத்தன்மையர்) அறிவின்மையால் பலவாறு மயங்கியுள்ளார்.

கசு. பலஎண்ணங்களால் பலவாறு மயங்கியவராய், மயக்கம் என்னும் வலையினால் மூடப்பெற்றவராய் [அதனுள் சிக்கிக்கொண்டவராய்], காம நுகர்ச்சிகளுள் அழுந்தியுள்ள (அவர்கள்) அருவருப்பான நரகத்தினுள் வீழ்கிறார்கள்.

கஎ. தம்மாலேயே மதிக்கப்பெற்றவராய், இறுமாந்தவராய், பணத்தினாலான கர்வத்தோடும் செருக்கோடும் கூடிய அவர்கள் பெயர்மாத்திர

யஜந்தே நாமயஜ்ஞைஸ்தே தம்பேநாவிதிபூர்வகம் ॥
கஅ. அஹங்காரம் ப஬லம் தர்பம் காமம் க்ரோதம் ச ஸம்ஶ்ரிதாः ।
மாமாத்மபரதேஹேஷு ப்ரத்விஷந்தோऽப்யஸூயகாः ॥
கக. தாநஹம் த்விஷதः க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் ।
க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுபாந் ஆஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ॥
உ0. ஆஸுரீம் யோநிமாபந்நாः மூடா ஜந்மநி ஜந்மநி ।
மாமப்ராப்யைவ களௌந்தேய ததோ யாந்த்யধமாம் கதிம் ॥

மான யஜ்ஞங்களை விதிப்படியில்லாது செய்கிறார்கள்.

கஅ. (இவர்கள்) அகந்தையையும், வலிமையையும், மேட்டிமையையும், காமத்தையும், கோபத்தையும் உடையவர் : தமதுசரீரங்களிலும் பிறரது சரீரங்களிலுமுள்ள என்னைப் பகைக்கிறவர் : இடக்குப் பேசுகிறவர்.

கக. பகைப்பவரும், கொடியவரும், தீயவருமாயுள்ள அக் கடைப்பட்ட மனிதர்களை யான் உலகங்களிலே ஆஸுரருடையயோநிகளிலேயே எப்பொழுதும் தள்ளுகின்றேன்.

உ0. ஆஸுரயோனியை அடைந்தவர்கள் பிறவிதோறும் மயங்கியவராய் என்னை அடையாமலேயே கௌந்தேய ! அதனினின்றும் கீழ்மையான நிலையை அடைகிறார்கள்.

உக. த்ரிவிதம் நரகஸ்யேதம் த்வாரம் நாசநமாத்மந: ।
காம: க்ரோதஸ்ததா லோப: தஸ்மாதேதத்ரயம் த்யஜேத் ॥

உஉ. ஏதைர்விமுக்த: கௌந்தேய தமோத்வாரைஸ்த்ரிபிர்நர: ।
ஆசரத்யாத்மந: ஶ்ரேய: ததோ யாதி பராம் கதிம் ॥

உங. யஃ ஶாஸ்த்ரவிதிமுத்ஸ்ருஜ்ய வர்ததே காமகாரத: ।
ந ஸ ஸித்திமவாப்நோதி ந ஸுகம் ந பராம் கதிம் ॥

உக. நரகத்தினுடைய இவ்வாசல், ஆத்மாவைக் கெடுப்பதாய் காமம் கோபம் உலோபம் என்னும் மூவகைத்தானது. ஆதலால், இம்மூன்றனையும் விட்டொழியவேண்டும்.

உஉ. கௌந்தேய ! நரகத்தினுடைய இம்மூன்று வாசல்களாலும் விடுபெற்ற மனிதன் தனக்கு நன்மையைச் செய்துகொள்கிறான் ; அதனால், உயர்ந்த நிலையை அடைகிறான்.

உங. எவன் சாஸ்திரஒழுங்கை விட்டிட்டு, காமத்தைச் செய்து[இஷ்டப்படி] நடக்கின்றானோ, அவன் ஸித்தியைப் பெறுவதில்லை, இன்பத்தை(ப் பெறுவது) இல்லை, மேலான கதியை(ப் பெறுவது) இல்லை.

உச. தஸ்மாச்ச்ரேஷ்ட: ப்ரமாணம் தே கார்யாகார்யவ்யவஸ்தௌ
ஜ்ஞாத்வா ஶாஸ்த்ரவிதாநோக்தம் கர்மகர்துமிஹார்ஹஸி ॥
இதி ஷோடஶோऽத்யாய: ॥

ஸுப்ரஹ்மண்யோऽத்யாய: ஶ்ரீகாத்யாயவிஜாமயோக: ॥
அர்ஜுந உவாச—

க. யே ஶாஸ்த்ரவிதிமுத்ஸ்ருஜ்ய யஜந்தே ஶ்ரத்ধயாऽந்விதா: ।
தேஷாம் நிஷ்ঠா து கா க்ருஷ்ண ஸத்த்வமாஹோ ரஜஸ்தம: ॥

உச. ஆகவே, செய்வன தவிர்வனவற்றை அமைப்பதிலே [நிர்ணயிப்பதிலே] உனக்கு சாஸ்திரம் பிரமாணம். இனி, சாஸ்திரவிதியினால் கூறப்பட்ட கர்மத்தை அறிந்து செய்யக்கடவாய்.

பதினாறும் அத்தியாயம் முற்றும்.

பதினேழாம் அத்தியாயம் : ச்ரத்தாத்ரயவிபாகயோகம்.

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

க. எவர்கள் சாஸ்திரவிதியை விட்டு நம்பிக்கையோடு கூடினவராய்த் தொழுகிறார்களோ, கிருஷ்ண ! அவர்களது நிலைமை என்ன ? ஸத்துவமா ? அல்லது ரஜஸா ? தமஸா ?

ஸ்ரீபகவாநுவாச—

உ. த்ரிவிதா பவதி ஶ்ரத்தா தேஹிநாம் ஸா ஸ்வபாவஜா ।
ஸாத்விகீ ராஜஸீ சைவ தாமஸீ சேதி தாம் ஶ்ருணு ॥
ங. ஸத்ஸதாநுரூபா ஸர்வஸ்ய ஶ்ரத்தா பவதி பாரத ।
ஶ்ரத்தாமயோऽயம் புருஷோ யோ யச்ச்ரத்ஸ்ஸ ஏவ ஸஃ ॥
ச. யஜந்தே ஸாத்விகா தேவாந் யக்ஷரக்ஷாம்ஸி ராஜஸாஃ ।
ப்ரேதாந் பூதகணாம்ஶ்சாந்யே யஜந்தே தாமஸா ஜநாஃ ॥

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

உ. உடம்பொடு நிற்பவர்கட்கு இயல்பினால் பிறந்த அந்த நம்பிக்கை ஸாத்துவிகமெனவும், ராஜஸமெனவும், தாமஸமெனவும் மூவகைத்தாயுளது. அதனைக் கேட்பாயாக.

ங. பாரத ! நம்பிக்கையானது ஒவ்வொருவனுடைய இயற்கைக்கு ஏற்ப உள்ளது. இப்புருஷன் நம்பிக்கை மிகுந்தவன். எவன் எந்த நம்பிக்கையுடையவனோ, அவன் அவனேதான்.

ச. ஸாத்துவிகர்கள் தேவர்களையும், ராஜஸர்கள் யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் தொழுகிறார்கள் ; தாமஸர்களான மற்றை ஜனங்கள் பிரேதங்களையும் பூதகணங்களையும் தொழுகிறார்கள்.

டு. அசாஸ்த்ரவிஹிதம் கோரம் தபந்தே யே தபோ ஜநாஃ ।
தம்பாஹங்காரஸம்யுக்தாஃ காமராகபலாந்விதாஃ ॥
சு. கர்ஶயந்தஃ ஶரீரஸ்தம் பூதக்ராமமசேதஸஃ ।
மாம் சைவாந்ஶரீரஸ்தம் தாந்வித்ந்யாஸுரநிஶ்சயாந் ॥
எ. ஆஹாரஸ்த்வபி ஸர்வஸ்ய த்ரிவிதோ பவதி ப்ரியஃ ।
யஜ்ஞஸ்தபஸ்ததா தாநம் தேஷாம் பேதமிமம் ஶ்ருணு ॥
அ. ஆயுஃஸத்த்வபலாரோக்யஸுகப்ரீதிவிவர்தநாஃ ।

டு. எந்த ஜனங்கள், சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்படாத கொடிய தவத்தைப் புரிகிறார்களோ, (அவர்கள்) கள்ளமும் அஹங்காரமும் உடையவர் : காம ஆசைத்திறமையுள்ளவர் :

சு. சரீரத்திலுள்ள எல்லாப்பூதங்களையும், சரீரத்தினுள் உள்ளேயுள்ள என்னையும் மெலிவுறச்செய்கின்ற அவிவேகிகள். அவர்களை அஸுர உறுதியுள்ளவராகத் தெரிந்துகொள்.

எ. இனி ஒவ்வொருவர்க்கும் பிரியமான உண்டியும் மூவகைத்தாயுள்ளது ; அவ்வண்ணமே, யஜ்ஞமும், தவமும், தாநமு மென்க. அவற்றினுடைய இந்த வேற்றுமையைக் கேட்பாயாக.

அ. ஆயுளையும், ஊக்கத்தையும், வலிமையையும், நோயின்மையையும்,

ரஸ்யாः ஸ்நிக்தாः ஸ்திரா ஹ்ருத்யாः ஆஹாராஸ்தாமஸப்ரியாः ॥
கூ. கடும்லவணாத்யுஷ்ண தீக்ஷ்ணரூக்ஷவிதாஹிநः ।
ஆஹாரா ராஜஸஸ்யேஷ்டாः துःகஶோகாமயப்ரதாः ॥
கo. யாதயாமம் கதரஸம் பூதி பர்யுஷிதம் ச யத் ।
உச்சிஷ்டமபி சாமேத்யம் போஜநம் தாமஸப்ரியம் ॥
கக. அபலாகாங்க்ஷிபிர்யஜ்ஞோ விதிதிஷ்டோ ய இஜ்யதே ।

இன்பத்தையும், ருசியையும் வளர்ப்பவையாய், சுவையோடுகூடி நெய்யோடமைந்து, ஸாரம்நிலைத்தவையாய், மனோரம்யமாயுள்ள உண்டிகள் ஸாத்துவிகனுக்குப் பிரியமானவை.

கூ. கசப்பாயும், புளிப்பாயும், உப்பாயும், மிகச்சூடாயும், உறைப்பாயும், வறட்சியாயும், உஷ்ணத்தைச் செய்வனவாயும், வருத்தம் கவலையாதி என்றவற்றைத் தருவனவாயுமுள்ள உண்டிகள் ராஜஸனுக்குப் பிரியமானவை.

கo. ஊசினதும், ரஸம்போனதும், நீநாற்றமுடையதும், பழயதும், கழிபட்டதும், அசுத்தமும் ஆன உண்டி எதுவோ, (அது) தாமஸனுக்குப் பிரியம்.

கக. பயனை வேண்டாதவரால் விதிப்படி அறியப்பட்ட எந்த யஜ்ஞ

யஷ்டவ்யமேவேதி மநः ஸமாதாய ஸ ஸாத்விகः ॥
கஉ. அபிஸந்தாய து ஃலம் தம்பார்தமபி சைவ யத் ।
இஜ்யதே பரதஶ்ரேஷ்ட தம் யஜ்ஞம் வித்தி ராஜஸம் ॥
கங. விதிஹீநமஸ்ருஷ்டாந்நம் மந்த்ரஹீநமதக்ஷிணம் ।
ஶ்ரத்தாவிரஹிதம் யஜ்ஞம் தாமஸம் பரிசக்ஷதே ॥
கச. தேவத்விஜகுருப்ராஜ்ஞபூஜநம் ஶௌசமார்ஜவம் ।
ப்ரஹ்மசர்யமஹிம்ஸா ச ஶாரீரம் தப உச்யதே ॥

மானது "யாகத்தைச் செய்யமாத்திரம்வேண்டும்" என மனத்தை ஒரு நிலைப்படுத்தி அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றதோ, அது ஸாத்துவிகம்.

கஉ. ஆனால், பயனை எதிர்நோக்காது டம்பத்திற்காகவும் எது அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றதோ, பரதரிற் சிறந்தோனே! அந்த யஜ்ஞத்தை ராஜஸமாகத் தெரிந்துகொள்.

கங. முறையில்லதும், அன்னமிடாததும், மந்திரமில்லதும், தக்ஷிணையில்லதும், சிரத்தையில்லதுமானயஜ்ஞத்தைத்தாமஸம்என்கிறார்கள்.

கச. தேவர், பிராமணர், பெரியோர், கற்றறிந்தோர் என்றவரைப் பூஜித்தலும், பரிசுத்தமும், நேர்மையும், ப்ரஹ்மசர்யமும், ஹிம்ஸியாமையும், "சாரீர தபஸ்" எனப்படுகின்றன.

கரு. அநுத்வேககரம் வாக்யம் ஸத்யம் ப்ரியஹிதம் ச யத் ।
ஸ்வாத்யாயாப்யஸநம் சைவ வாங்மயம் தப உச்யதே ॥
கக. மநஃப்ரஸாதஃ ஸௌம்யத்வம் மௌநமாத்மவிநிக்ரஹஃ ।
பாவஸம்ஶுத்திரித்யேதத் தபோ மாநஸமுச்யதே ॥
கஎ. ஶ்ரத்஧யா பரயா தப்தம் தபஸ்தத் த்ரிவிதம் நரைஃ ।
அ஫லாகாங்க்ஷிபிர்யுக்தைஃ ஸாத்த்விகம் பரிசக்ஷதே ॥
கஅ. ஸத்காரமாநபூஜார்தம் தபோ தம்பேந சைவ யத் ।

கரு. மனக்கொதிப்பைச் செய்யாததும், உண்மையும், இனியதும், இதமுமான வார்த்தை எதுவோ, (அதுவும்), ஓதுதலை அப்யஸித்தலும் "வாங்மய தபஸ்" எனப்படுகின்றன.

கக. மனத்தெளிவு, நன்மனமுடைமை, மௌனம், தன்னடக்கம், ஹிருதயபரிசுத்தம் என்ற இது "மாநஸ தபஸ்" எனப்படுகின்றது.

கஎ. பயனை வேண்டாத ஒருநிலைப்பட்ட மனிதர்களால் மிகுந்த நம்பிக்கையோடு அநுஷ்டிக்கப்பட்ட மூவகைத்தான அந்தத் தபஸை ஸாத்துவிகம் என்கிறார்கள்.

கஅ. எந்தத் தபஸானது உபசாரத்திற்காகவும், மதிப்பிற்காகவும், வழிபடுதற்காகவும் கள்ளமாகவே செய்யப்படுகின்றதோ, அது ராஜஸம்

க்ரியதே ததிஹ ப்ரோக்தம் ராஜஸம் சலமத்ருவம் ॥
கக. மூடக்ராஹேணாத்மநோ யத் பீடயா க்ரியதே தபஃ ।
பரஸ்யோத்ஸாதநார்தம் வா தத்தாமஸமுதாஹ்ருதம் ॥
உ0. தாதவ்யமிதி யத்தாநம் தீயதேঽநுபகாரிணே ।
தேஶே காலே च பாத்ரே च தத்தாநம் ஸாத்த்விகம் ஸ்ம்ருதம் ॥
உக. யத்து ப்ரத்யுபகாரார்தம் ஫லமுத்திஶ்ய வா புநஃ ।
தீயதே च பரிக்லிஷ்டம் தத்தாநம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம் ॥

எனப்பட்டது: இங்கே (பயனுள்ளது) : சஞ்சலமானது : உறுதியற்றது.

கக. முரட்டுப்பிடியினால் எந்தத் தவமானது தன்னை ஹிம்ஸித்துக் கொண்டு செய்யப்படுகின்றதோ, அல்லது பிறனைக் கெடுத்தற்காகச் (செய்யப்படுகின்றதோ), அது தாமஸமாகக் கூறப்பட்டது.

உ0. எந்தத்தாநமானது உதவிபுரியாதவனுக்கு, (உரிய) இடத்திலும் (உரிய) காலத்திலும் யோக்கியனிடத்திலும் கொடுக்கவேண்டுமென்று கொடுக்கப்படுகின்றதோ, அந்தத்தாநம் ஸாத்துவிகம் எனப்படுகின்றது.

உக. மற்று, எது பதிலுபகாரத்திற்காயினும், அல்லது பயனைக் கருதியாயினும், அல்லது வருத்தத்தோடாயினும் கொடுக்கப்படுகின்றதோ, அந்தத் தாநம் ராஜஸம் எனப்படுகின்றது.

உஉ. சுஷொகாலெ யஹாநடி சுவாதெஹ்யு தீயதெ।
சுஹத்ஹ்ரதவஜ்தோதடி தத்தாஉஹஊஹாஹ்ரதடி॥
உங. ஓம் தத்ஸதி நிதெஶஃ ப்ரஹ்மணஸ்த்ரிவிதஃஸ்மிருதஃ।
ப்ராஹ்மணாஸ்தெந வெதாஶ்ச யஜ்ஞாஶ்ச விஹிதாஃ புரா॥
உச. தஸ்மாதொமித்யுதாஹ்ருத்ய யஜ்ஞதாநதபஃக்ரியாஃ।
ப்ரவர்தந்தெ விதாநோக்தாஃ ஸததம் ப்ரஹ்மவாதிநாம்॥
உரு. ததித்யநபிஸந்தாய ஫லம் யஜ்ஞதபஃக்ரியாஃ।

உஉ. எந்தத் தாநமானது அதேசத்திலும், அகாலத்திலும், அயோக்கியர்கட்கும், உபசரிக்கப்படாததாகவும், அவமதிக்கப்பட்டதாகவும் கொடுக்கப்படுகின்றதோ, அது தாமஸமாகக் கூறப்பட்டது.

உங. ஓம் தத் ஸத் என்பது - ப்ரஹ்மத்தின் மூன்றுவிதமான பெயராகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது ; அதனால், பிராமணர்களும், வேதங்களும், யஜ்ஞங்களும் முன்பு படைக்கப்பட்டார்கள்.

உச. ஆகவே, வேதத்தைக்கூறும் இயல்பினரால் சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட யஜ்ஞம் தாநம் தவம் என்னும்கர்மங்கள் எப்போதும் "ஓம்" என்று உச்சரித்துத் தொடங்கப்படுகின்றன.

உரு. முக்தியைத் தேடுவோர்களால் யஜ்ஞம் தபஸ் என்னும் கர்மங்

தாநக்ரியாஶ்ச விவிதாஃ க்ரியந்தெ மோக்ஷகாங்க்ஷிபிஃ॥
உரு. ஸத்பாவெ ஸாதுபாவெ च ஸதித்யெதத் ப்ரயுஜ்யதெ।
ப்ரஶஸ்தெ கர்மணி ததா ஸப்தஃ பார்த ப்ரயுஜ்யதெ॥
உஎ. யஜ்ஞெ தபஸி தாநெ च ஸ்திதிஸ்ஸதிதி சொச்யதெ।
கர்ம சைவ ததர்தீயம் ஸதித்யெவாபிதீயதெ॥
உஅ. அஶ்ரத்஧யா ஹுதம் தத்தம் தபஸ்தப்தம் க்ருதம் च யத்।

களும், பல்வகையான தாநமென்னும் கர்மங்களும் பயனை எதிர்நோக்காது "தத்" என்று செய்யப்படுகின்றன.

உரு. "ஸத்" என்பது - "உள்ளது" என்னும்பொருளிலும், "நல்லதன்மை" என்னும்பொருளிலும் வழங்கப்படுகின்றது. அவ்வாறே, பார்த்த ! "ஸத்" என்னும் சொல்லானது - "மங்களமான கார்யம்" என்னும்பொருளிலும் வழங்கப்படுகின்றது.

உஎ. யஜ்ஞத்திலும், தவத்திலும், தாநத்திலும் நிலைத்துநிற்றல் "ஸத்" எனக் கூறப்படுகின்றது. மேலும், அவற்றைப்பற்றிய கர்மமும் "ஸத்" என்றே கூறப்படுகின்றது.

உஅ. சிரத்தையில்லாது ஹோமஞ்செய்ததும், கொடுத்ததும், அநுஷ்டித்த தவமும், செய்த (மற்றைக் கர்மமும்) எதுவோ, பார்த்த ! (அது)-

ஸுஹ்ருன்மித்ரார்யுதாஸீந மத்யஸ்த த்வேஷ்ய பந்துஷு ||
ஸாதுஷ்வபி ச பாபேஷு ஸமபுத்திர்விசிஷ்யதே ||

ஸர்வ கர்மாணி மனஸா ஸந்யஸ்யாஸ்தே ஸுகம் வசீ |
நவத்வாரே புரே தேஹீ நைவ குர்வன் ந காரயன் ||

அர்ஜுந உவாச—

க. யோ அயம் யோகஸ்த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேந மது ஸூதந |
ஏதஸ்யாஹம் ந பஶ்யாமி சஞ்சலத்வாத் ஸ்திதிம் ஸ்தாம் ||

"அஸத்" என்று கூறப்படுகின்றது ; அது மறுமைக்காவதில்லை, இம்மைக்காவதில்லை.

பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம் : மோக்ஷஸந்யாஸயோகம்.

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

க. மஹாபாஹோ ! "ஸந்யாஸம்" என்பதனுடைய உண்மையையும், கேசியைக் கொன்ற ஹ்ருஷீகேச ! "த்யாகம்" என்பதனுடைய (உண்மையை)யும் தனித்தனியாய் அறிய விரும்புகின்றேன்.

ஶ்ரீபகவாந் உவாச—

உ. காம்யாநாம் கர்மணாம் ந்யாஸம் ஸந்யாஸம் கவயோவிது: |
ஸர்வகர்மபலத்யாகம் ப்ராஹுஸ்த்யாகம் விசக்ஷணா: ||

ங. த்யாஜ்யம் தோஷவதித்யேகே கர்ம ப்ராஹுர்மநீஷிண: |
யஜ்ஞதாநதபஸ்கர்ம ந த்யாஜ்யமிதி சாபரே ||

ச. நிஶ்சயம் ஶ்ருணு மே தத்ர த்யாகே பரதஸத்தம |
த்யாகோ ஹி புருஷவ்யாக்ர த்ரிவிதஸம்ப்ரகீர்தித: ||

ஶ்ரீ பகவான் சொல்லலுற்றார் :

உ. காம்யகர்மங்களைத் துறந்திடுதலை அறிவுடையோர் ஸந்யாஸமாக அறிகிறார்கள் ; கர்மங்களெல்லாவற்றினுடைய பயனையும் விட்டிடுதலை ஞானிகள் த்யாகமாகக் கூறுகிறார்கள்.

ங. கர்மத்தை - தீங்கு(ள்ளது) எனத் தள்ளவேண்டும் என்று அறிஞர் சிலர் கூறுகிறார்கள் ; யஜ்ஞம், தாநம், தவம் என்னும் கர்மங்களை விடக்கூடாது என மற்றையோர்கள் (கூறுகிறார்கள்).

ச. பரதரில் நிரம்ப நல்லோனே ! அந்தத் துறவைப்பற்றி எனதுநிர்ணயத்தைக் கேள். மனிதரில் சிறந்தோனே ! துறவு மூவகைத்தாய்க் கூறப்பட்டுளது.

௩. யஜ்ஞோ தாநம் தபஶ்சைவ பாவநாநி மநீஷிணாம் ।
யஜ்ஞோ தாநம் தபஶ்சைவ பாவநாநி மநீஷிணாம் ॥
௪. ஏதாந்யபி து கர்மாணி ஸங்கம் த்யக்த்வா ஫லாநி ச ।
கர்தவ்யாநீதி மே பார்த நிஶ்சிதம் மதமுத்தமம் ॥
௫. நியதஸ்ய து ஸந்ந்யாஸ: கர்மணோ நோபபத்யதே ।
மோஹாத்தஸ்ய பரித்யாக: தாமஸ: பரிகீர்தித: ॥
௬. து:கமித்யேவ யத்கர்ம காயக்லேஶபயாத்த்யஜேத் ।

---

௩. யஜ்ஞம், தாநம், தவம் என்னும் கர்மங்களைவிடக்கூடாது; அவற்றைச் செய்யவேண்டும். ஏனெனில், யஜ்ஞமும் தாநமும் தவமுந்தான் விவேகிகட்குத் தூய்மையைச் செய்பவை.

௪. ஆனால், பற்றையும் பயன்களையும் விட்டு இந்தக் கர்மங்களையும் செய்யவேண்டும்;என்பது-பார்த்த!எனதுநிச்சயமானஉயர்ந்தகொள்கை.

௫. மற்று, நித்யகர்மத்தை விட்டிடுதல் அடாது; மயக்கத்தாலதனை விட்டிடுதல் தாமஸமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

௬. துன்பமென்றேநினைத்து,உடம்புவருத்தத்தின் பயத்தினால்(அஜ்ஞானி)கர்மத்தைவிட்டிடுவதுஎதுவோ,(அதுராஜஸம்எனப்படுகின்றது).

ஸ கர்ம்ம்ம் ராஜஸம் த்யாக: நைவ த்யாக஫லம் லபேத் ॥
௭. கார்யமித்யேவ யத்கர்ம நியதம் க்ரியதேঽர்ஜுந ।
ஸங்கம் த்யக்த்வா ஫லம் சைவ ஸ த்யாக: ஸாத்த்விகோ மத: ॥
௮. ந த்வேஷ்ட்யகுஶலம் கர்ம குஶலே நாநுஷஜ்ஜதே ।
த்யாகீ ஸத்த்வஸமாவிஷ்டோ மேதாவீ ஛்ந்ந ஸம்ஶய: ॥
௯. ந ஹி தேஹப்ருதா ஶக்ய: த்யக்தும் கர்மாண்யஶேஷத: ।
யஸ்து கர்ம஫லத்யாகீ ஸ த்யாகீத்யபிதீயதே ॥

அவன் ராஜஸத்துறவைச் செய்து துறவின் பயனைப்பெறுவதில்லை.

௭. செய்யவேண்டுமென்றே(அறிந்து), பற்றையும் பயனையும் விட்டு, அர்ஜுன! நித்யகர்மத்தைச் செய்வது எதுவோ, அது ஸாத்துவிகத் துறவாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது.

௮. (பயனை) விட்டிடுதலையுடையவனும், ஸத்துவம் நிறைந்தவனும், அறிவுள்ளவனும், ஸம்சயமற்றவன் நலமல்லாத செய்கையை வெறுப்பதில்லை; நலமான (செய்கையின்மேல்) பற்றுக்கொள்வதில்லை.

௯. உடம்பையுடையவனால் கர்மங்களை மிச்சமில்லாது விட்டிட இயலாது ஆதலால், எவன் மற்றுக் கர்மத்தின்பயனை விடுபவனோ, அவன் "த்யாகீ [விடுபவன்]" எனக் கூறப்படுகிறான்.

கஉ. அநிஷ்டமிஷ்டம் மிஶ்ரம் ச த்ரிவிதம் கர்மணஃ ஫லம் ।
஭வத்யத்யாகிநாம் ப்ரேத்ய ந து ஸந்ந்யாஸிநாம் க்வசித் ॥
கங. பஞ்சைதாநி மஹாபாஹோ காரணாநி நிபோத மே
ஸாங்க்யே க்ருதாந்தே ப்ரோக்தாநி ஸித்தயே ஸர்வகர்மணாம் ॥
கச. அதிஷ்டாநம் ததா கர்தா கரணம் च पृथग्विधम् ।
விவிதாश्च पृथक्चेष्टाः दैवं चैवात्र पञ्चमम् ॥
கரு. ஶரீரவாங்மநோபிர்யத் கர்ம ப்ராரபதே நரஃ ।

கஉ. தீயதென, நல்லதென, கலந்ததெனக்கர்மத்தின் மூவகையான பயனும் துறவிகளல்லாதவர்கட்கு உண்டாகின்றன ; மற்றுத், துறவிகட்கு ஒருகாலத்துமில்லை.

கங. உயர்தோள ! கர்மமுடிவுள்ள ஸாங்க்யத்திலே கூறப்பட்டவையாய், ஓரோர்தொழிலும் நிறைவேறுதற்கான இவ்வைந்துகாரணங்களையும் என்னிடமிருந்து தெரிந்துகொள்.

கச. இடமும், அவ்வாறே கர்த்தாவும், பலவகையானகருவியும், தனித்தனியான பலவகைச்செய்கைகளுமாம்; இவற்றினுள்ளதைவமும்ஐந்தாவது.

கரு. மனிதன், நேரானதாக அல்லது மாறுனதாகவுள்ள எந்தச் செய்கையை மெய்மொழிமனங்களால் செய்கின்றுனோ, அதற்கு இந்த

ந்யாயம் வா விபரீதம் வா பம்பெதெ தவ்ய ஹெதவஃ ॥
கரு. தத்ரைவம் ஸதி கர்தாரம் ஆத்மாநம் கேவலம் து யஃ
பஶ்யத்யகृதபுத்தித்வாந்ந ஸ பஶ்யதி துர்மதிஃ ॥
கள. யஸ்ய நாஹங்க்ருதோபாவோ புத்திர்யஸ்ய ந லிப்யதெ
ஹத்வாபி ஸ இமாँல்லோகாந் ந ஹந்தி ந நிபத்யதெ ॥
கஅ. ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயம் பரிஜ்ஞாதா த்ரிவிதா கர்மசோதநா ।
கரணம் கர்ம கர்தேதி த்ரிவிதஃ கர்மஸம்க்ரஹஃ ॥

ஐந்தும் காரணங்களாம்.

கரு. அவை இவ்வாறிருக்க, மற்று எவன் சுத்தமான ஆத்மாவை (தன்)அறிவு சீர்திருத்தப்பெறுமையினுல் கர்த்தாவாகக் காண்கிறுனோ, அந்தத் தாறுமாறுன புத்தியன் காண்கிறுனில்லை.

கள. அஹங்கரித்த எண்ணம் எவனுக்கு இல்லையோ, எவனுடைய புத்தி கறைப்படுத்த [அழுக்கடைய]ப் பெறுவதில்லையோ, அவன் இப்பிராணிகளைக் கொன்றுலும், கொல்கிறுனல்லன், கட்டப்படுகிறுனல்லன்.

கஅ. கர்மத்தைத் தூண்டும் பொருளானது அறிவு, அறியப்படும் பொருள், அறிபவன் (என) மூவகைத்து. கர்மத்தினுடைய தங்குமிடமானது கருவி, செயப்படுபொருள், செய்பவன் என மூவகைத்து.

கக. ஜ்ஞாநம் கர்ம ச கர்தா ச த்ரிவிதைவ மாஂஶுணே ஶ்ருணு ।
ப்ரோச்யதே ஗ுணஸம்க்யாநே யதாவச்ச்ருணு தாந்யபி ॥
உ0. ஸர்வபூதேஷு யேநைகம் பாவமவ்யயமீக்ஷதே ।
அவிபக்தம் விபக்தேஷு தஜ்ஜ்ஞாநம் வித்தி ஸாத்விகம் ॥
உக. பிருதக்த்வேந து யஜ்ஜ்ஞாநம் நாநாபாவாந்புருஷாந் ।
வேத்தி ஸர்வேஷு பூதேஷு தஜ்ஜ்ஞாநம் வித்தி ராஜஸம் ॥

கக. அறிவும், செயலும், செய்பவனும் குணசாஸ்திரத்தினுள் குணங்களின் பேதத்தால் மூவகையாகவே கூறப்படுகின்றது. அவற்றையும் உள்ளவாறு கேட்டுக்கொள்.

உ0. (ஒருவன்) எல்லாப்பொருள்களுள்ளும் ஒரேபொருளை, திரிபில்லாததை, வேறுவேறாயுள்ளவற்றில் வேறுவேறாயிராததை எதனால் காண்கின்றானோ, அந்த அறிவை ஸாத்துவிகமாகத் தெரிந்துகொள்.

உக. மற்று, எந்தஅறிவானது எல்லாப்பொருள்களினுள்ளும் வெவ்வேறு விதமான பலஆத்மாக்களை வேற்றுமையாக அறிகின்றதோ, அந்த அறிவை ராஜஸமாகத் தெரிந்துகொள்.

உஉ. யத்து கிருத்ஸ்நவதேகஸ்மிந் கார்யே ஸக்தமஹைதுகம் ।
அதத்த்வார்தவதல்பம் ச தத்தாமஸமுதாஹ்ருதம் ॥
உங. நியதம் ஸம்஗ரஹிதம் அராகதஸ்தம் க்ருதம் ।
அபலப்ரேப்ஸுநா கர்ம யத்தத்ஸாத்விகமுச்யதே ॥
உச. யத்து காமேப்ஸுநா கர்ம ஸாஹம்காரேண வா புந: ।
க்ரியதே பஹுலாயாஸம் தத்ராஜஸமுதாஹ்ருதம் ॥

உஉ. ஆனால், எது ஒரேகார்யத்தின்மேல் (அதுதான்) ஸகலமும் போலப் பற்றுக்கொண்டதாய், யுக்தியில்லாததாய், உண்மைப்பொருள் இல்லாததாய், அற்பமாயுள்ளதோ, அந்த (அறிவு) தாமஸமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

உங. பயனையடையக் கருதாதவனால் பற்றின்றி, விருப்பும் வெறுப்புமின்றிச் செய்யப்பட்ட நித்யகர்மம் எதுவோ, அது ஸாத்துவிகம் எனப்படுகின்றது.

உச. மற்று, சிரமம்மிக்கதான எந்தக் கர்மமானது காமங்களையடையக் கருதுவோனாலாவது, அஹங்காரமுடையவனாலாவது செய்யப்படுகின்றதோ, அது ராஜஸமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

உரு. அநுபந்தம் க்ஷயம் ஹிம்ஸாம் ச அநபேக்ஷ்ய ச பௌருஷம் ।
மோஹாத் ஆரப்யதே கர்ம யத் தத் தாமஸமுச்யதே ॥
உசு. முக்தஸங்கோ ஹம்வாதீ ஧்ருத்யுத்ஸாஹஸமந்வித: ।
ஸித்த்யஸித்த்யோர் நிர்விகார: கர்தா ஸாத்த்விக உச்யதே ॥
உஎ. ராகீ கர்மபலப்ரேப்ஸு: லுப்தோ ஹிம்ஸாத்மகோऽஶுசி:
ஹர்ஷஶோகாந்வித: கர்தா ராஜஸ: பரிகீர்தித: ॥ [ஶி: ।
உஅ. அயுக்த: ப்ராகுத: ஸ்தப்த: ஶடோ நைஷ்கர்திகோऽலஸ:

உரு. பின்விளைவையும், நஷ்டத்தையும், கெடுதியையும், திறமையையும் ஆலோசிக்காது மயக்கத்தாலே எந்தக் கர்மம் தொடங்கப்படுகின்றதோ, அது தாமஸம் எனப்படுகின்றது.

உசு. பற்றைவிட்டவனும், "நான்" என்றுகூறாதவனும், உறுதியும் ஊக்கமும் உடையவனும், (பயன்)கைகூடுவதிலும் கைகூடாமையிலும் மாறுபாடில்லாத கர்த்தா, ஸாத்துவிகன் எனப்படுகிறான்.

உஎ. காமமுடையவனும், கர்மத்தின் பயனைப்பெற விரும்புபவனும், கடும்பற்றுள்ளவனும், ஹிம்ஸிக்குந்தன்மையனும், அசுத்தமானவனும், மகிழ்ச்சியும் வருத்தமும் உள்ள கர்த்தா ராஜஸனாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறான்.

உஅ. ஒருநிலைப்படாதவன், கசடனுயுள்ளவன், விறைப்புள்ளவன், கள்

விஷாதீ தீர்கஸூத்ரீ ச கர்தா தாமஸ உச்யதே ॥
உக. ஬ுத்தேர்பேதம் ஧்ருதேஶ்சைவ குணதஸ்த்ரிவிதம் ஶ்ருணு ।
ப்ரோச்யமாநமசேஷேண ப்ருதக்த்வேந தநஞ்ஜய ॥
௩௦. ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச கார்யாகார்யே ப்ரபாப்யே ।
பந்தம் மோக்ஷம் ச யா வேத்தி பு஬ுத்தி: ஸா பார்த ஸாத்த்விகீ ॥
௩௧. யயா தர்மமதர்மம் ச கார்யம் சாகார்யமேவ ச ।
அயதாவத் ப்ரஜாநாதி பு஬ுத்தி: ஸா பார்த ராஜஸீ ॥

ளமுடையவன், பொல்லாதவன், சோம்புதலுடையவன், ஏக்கமுள்ளவன், காலதாமதம்செய்பவன்—(இத்தகைய) கர்த்தா தாமஸன் எனப்படுகிறான்.

உக. குணங்கட்குஏற்ப புத்தி தைர்யங்களுடைய மூவகைத்தானபிரிவை குறைவிலாது தனித்தனியே சொல்ல, தநஞ்ஜய! கேட்டுக்கொள்.

௩௦. பிரவிருத்தியையும் நிவிருத்தியையும், கார்யத்தையும் அகார்யத்தையும், பயத்தையும் பயமின்மையையும், பந்தத்தையும் மோக்ஷத்தையும் எது அறிகின்றதோ, பார்த்த! அந்தப்புத்தி ஸாத்துவிகமானது.

௩௧. (ஒருவன்) எதனால் தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும், கார்யத்தையும் அகார்யத்தையும் உள்ளபடியல்லாது அறிகின்றானோ, பார்த்த! அந்தப் புத்தி ராஜஸமானது.

௩௨. ஸுயஉம் யஉுஶிதி யா உதுதெ தஉஸாzzவுதா ।
ஸவபுாயஃாநு விவாரீதாம்ஶு ஸ்ஊஶிஷ்ஸா வாயஃு தாஉஸீ ॥
௩௩. யுதுதா யயா யாஶயதெ உநஃஷ்ரோணெம்ரியக்ரியாஃ ।
யொமெநாவுஸிவாரிணுா யுதிஷ்ஸா வாயஃு ஸாத்விகீ ॥
௩௪. யயா து ஊ யஉுகாஉாயஃாநு யுதுதா யாஶயதெzஜஃுந ।
ப்ரஸங்மெந ஹநுாகாங்க்ஷீ யுதிஷ்ஸா வாயஃு ராஜஸீ ॥
௩௫. யயா ஸ்வப்நம் ஹயம் ஶொகஃ விஷாதம் உதெவ ச ।

---

௩௨. எது இருளால் மூடுண்டு, அதர்மத்தைத் தர்மமென்று எல்லாப்பொருள்களையும் மாறுகவே கொள்கின்றதோ, பார்த்த ! அந்தப் புத்தி தாமஸமானது.

௩௩. (ஒருவன்,) யோகத்தைத் தவறாத எந்த உறுதியினால் மனம், பிராணன்கள், இந்திரியங்கள் என்றிவற்றின் செய்கைகளை அமர்த்துகின்றானோ, பார்த்த ! அந்தஉறுதி ஸாத்துவிகமானது.

௩௪. ஆனால், அர்ஜுந ! பற்றினால் பயனை வேண்டுவோன் தருமத்தையும், காமத்தையும்,பொருளையும்எந்தஉறுதியினால்கொள்கின்றானோ, பார்த்த ! அந்த உறுதி ராஜஸமானது.

௩௫. மடையனானவன் உறக்கத்தையும், அச்சத்தையும், வருத்தத்

ந விமுஂவதி து ஊதெபுயாஃ யுதிஷ்ஸா வாயஃு தாஉஸீ ॥
௩௬. ஸுஂவம் த்விதாநீம் த்ரிவிதி ஶுணு மெ ஭ாரதஷுஷுல ।
அப்யாஸாத்ரமதெ யத்ர துஃவாந்தம் ச நிகச்஛தி ॥
௩௭. யத்தது விஷமிவ பரிணாமெzமுதொவமு ।
தத்ஸுஂவம் ஸாத்விகம் ப்ரோக்தம் ஆத்மபுத்திப்ரஸாதஜம் ॥
௩௮. விஷயெந்த்ரியஸம்யொகாத் யத்தது அக்ரெzமுதொவமு ।

தையும், சோர்ந்துகிடத்தலையும், காமக்கொழுப்பையும் எதனால் விடவில்லையோ, பார்த்த ! அந்த உறுதி தாமஸமானது.

௩௬. இனி, (ஒருவன்) பழக்கத்தினால் எதிலே இன்புறுகின்றானோ, துன்பமுடிவையும் நிச்சயமாய்ப் பெறுகின்றானோ, (அது - ஸுகமென்பது.) பரதரிற் சிறந்தோனே ! (அந்த) மூவகைத்தான ஸுகத்தை என்னிடமிருந்து கேட்டுக்கொள்.

௩௭. எது முதலில் விஷம்போலவும், முடிவில் அமிருதம்போலவும் உள்ளதோ, அந்த ஸுகம் ஸாத்துவிகம் எனப்பட்டது ; அது - தன் புத்தித் தெளிவினாலாவது.

௩௮. எது விஷயேந்திரியச் சேர்க்கையினால் முதலில் அமிருதம்போ

வரிணாரெ விஷமிவ தத்ஸுகம் ராஜஸம் ஸ்ருதம் ||
௩௧. யதிதெ வாநுபந்தெ ச ஸுகம் மொஹநமாத்மநஃ |
நித்ராலஸ்யப்ரமாதொத்தம் தத்தாமஸமுதாஹ்ருதம் ||
௪௦. ந ததஸ்தி ப்ருதிவ்யாம் வா திவி தெவெஷு வா புந: |
ஸத்த்வம் ப்ரகிருதிஜைர்முக்தம் யதெபிஸ்யாத்த்ரிபிர்கு:ணைஃ ||
௪௧. ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியவிசாம் சூத்ராணாம் ச பரந்தப |

லவும், முடிவில் விஷம்போலவும் உள்ளதோ, அந்தப் பிரஸித்தமான ஸுகம் ராஜஸமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

௩௧. எந்த ஸுகமானது முதலிலும் முடிவிலும் தன்னை மயக்குவதாய், தூக்கம் சோம்பல் அசட்டை என்றிவற்றை யுண்டாவதோ, அது தாமஸமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

௪௦. பிரகிருதியினின்று பிறக்கின்ற இந்த முக்குணமும் இல்லாததாய் எது இருக்கலாமோ, அந்தப்பொருள் மண்ணிலாயினும், மறுபடி தேவர்களுள் விண்ணிலாயினும் இல்லை.

௪௧. பரந்தப ! பிராமண க்ஷத்திரிய வைச்யர்கட்கும், சூத்திரர்கட்

கர்மாணி ப்ரவிபக்தாநி ஸ்வபாவப்ரபவைர்கு:ணைஃ ||
௪௨. ஶமொ தமஸ்தபஶ்சௌசம் க்ஷாந்திரார்ஜவமெவ ச |
ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநமாஸ்திக்யம் ப்ரஹ்ம கர்ம ஸ்வபாவஜம் ||
௪௩. ஶௌர்யம் தெஜொ த்ருதிர்தாக்ஷ்யம் யுத்தெ சாப்யபலாயநம் |
தாநமீஶ்வரபாவஶ்ச க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவஜம் || [யநம் |
௪௪. கிருஷிகௌரக்ஷ்யவாணிஜ்யம் வைஶ்யம் கர்மஸ்வபாவஜம் |

கும் ஸ்வபாவத்தாலுண்டாகும் குணங்கட்குஏற்ப கர்மங்கள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

௪௨. அமைதியும், அடக்கமும், தவமும், சுத்தமும், பொறுமையும், நேர்மையும், அறிவும், அநுபவமும், ஆஸ்திகத்தன்மையும் ஸ்வபாவத்தாலாகின்றவையான பிராமணஜாதியின் கர்மங்கள்.

௪௩. சூரத்தன்மையும், துணிபும், திட்பமும், கூர்மையும், போரில் ஓடாமையும், கொடையும், ஆட்சியும் ஸ்வபாவத்தாலாகின்றவையான க்ஷத்திரியஜாதியின் கர்மங்கள்.

௪௪. வேளாண்மையும், பசுக்களைப் பரிபாலித்தலும், வியாபாரமும் ஸ்வபாவத்தினாலாகின்றவையான வைச்யஜாதியின்கர்மங்கள். மற்றும்,

வரிவயஃாதகம் கஉ ஸஞ்ஜுஹ்யாவி ஷ்லாவஜடி ||
சரு. ஷ்வ ஷ்வ கஉணுஷிரதஃ ஸம்ஸிஷிம் ஞஹதெ நரஃ |
ஷ்வகஉஃநிரதஷ்ஸிஷிடி யஶா விநதி தஷ்ணு ||
சகூ. யதஃ ப்ரவ்ருதிஹ்ரு தாநாடி யெந ஸவமிதம் ததடி |
ஷ்வகஉஃணா தஹ்யுவ்ரு ஸிஷிம் விநதி ஶாநவஃ || [தாகூ |
சஎ. ஸ்ரேயாநு ஷ்வயெரு விமுணஃ வரயஉரு ஷ்வநுஷ்ஷி-

சூத்திரஜாதியின் கர்மமானது ஸ்வபாவத்தினு லாகின்றதாய், ஊழியத் தன்மையதா யுளது.

சரு. மனிதன் தன்தனக்குரிய கர்மத்தில் அமர்ந்தவனுய்ஸித்தியைப் பெறுகிறான். தன்கர்மத்தில் அமர்ந்தவன் எவ்வாறு ஸித்தியைப் பெறுகின்றானோ, அதனைக் கேள்.

சகூ. பொருள்கட்கு எவனிடத்தினின்றும் பிரவிருத்தி (வருகின்றதோ), எவனுல் இதெல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ, அவனை-மனிதன் தனக்குரிய கர்மத்தால் பூஜித்து ஸித்தியைப் பெறுகிறான்.

சஎ. தனக்குரிய கர்மம் நலமில்லாத(தாயினும், தான்) நன்றுய்அது

ஷ்லாவநியதம் கஉ கூவ்ருநாவ்ரொதி கிஷ்ஷிடி ||
சஅ. ஸஹஜம் கஉ கௌந்தெய ஸதொஷஉவி ந த்ருஜெசு |
ஸவ்ரூரம்ஹா ஹி தொஷெண ஶூஜெநாக்நிரிவாவ்ருதாஃ ||
சகூ. ஸுஸக்தவுஃஸிஷ்ஷவ்ருத்ரு ஜிதாத்தா விநதஷ்ரு ஹஃ |
நைஷ்கஉர்ம்யஸிஷிம் பரமாடி ஸம்ந்யாஸெநாயிநஷ்ஷதி || [கெ |
ரும். ஸிஷிம் ப்ராவ்ரொ யதா ப்ரஹ்ம ததாzzவ்ரொதி நிவொய-

ஷ்டித்த பிறரது கர்மத்தினும் மிகவும் நல்லது. ஸ்வபாவத்தாலமைந்த கர்மத்தைச் செய்கிறவன் பாவத்தை அடையமாட்டான்.

சஅ. கௌந்தேய! தீங்கொடு கூடியதாயினும், உடன்பிறந்த கர்மத்தை விடக்கூடாது. ஏனெனில், தீ புகையினுல் (சூழப்படுவது)போல, எல்லாக்கர்மங்களும், தீங்கினுல் சூழப்பட்டிருக்கின்றன.

சகூ. எவ்விடத்தும் புத்திபற்றுதவனுய் அகக்கரணத்தை வென்று ஆசைபோயுள்ளவன் மேலான நைஷ்கர்ம்யஸித்தியை, கர்மம் நீங்கிய நிலையை ஸந்யாஸத்தால் அடைகிறான்.

ரும். ஸித்தியைப்பெற்றவன் எவ்விதத்தால் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறானே, அவ்விதத்தைச் சுருக்கமாகவே கௌந்தேய! என்னிடமிருந்து

ஸமாஹிதேநைவ கௌந்தேய நிஷ்டா ஜ்ஞாநஸ்ய யா பரா ।
௫௧. ஸுகீ விஶுத்தயா யுக்தோ ஧்ருதிமாட்ஶ்ரிதாநம் நியம்ய ச ।
ஶப்தாதீந்விஷயாம்ஸ்த்யக்த்வா ராகத்வேஷௌ வ்யுதஸ்ய ச ॥
௫௨. விவிக்தஸேவீ லகுவாஶீ யதவாக்காயமாநஸஃ ।
ப்யாநயோகபரோ நித்யம் வைராக்யம் ஸமுபாஶ்ரிதஃ ॥
௫௩. அஹங்காரம் ஬லம் த்ரபம் காமம் க்ரோதம் பரிக்ரஹம் ।

அறிந்துகொள். அறிவினுடைய முடிந்தஎல்லை எதுவோ, (அது அவ்வி **நித்தை அறிந்து** அநுஷ்டிப்பதனாலாகும்).

௫௧. தெளிந்த புத்தியோடு கூடியவனாய்த் தன்னை உறுதியினால் **அடக்கியும்,** ஓசைமுதலிய விஷயங்களை விட்டும், விருப்புவெறுப்புக்களை **அகற்றியும்**(நிற்பவன் ப்ரஹ்மமாதற்கு உரியவன்).

௫௨. (அவன்) தனிமையை நாடுபவனாய், இலகுவாக உண்பவனாய், **மொழி** மெய் மனங்களை அடக்கியவனாய், எப்பொழுதும் தியானத்தி **லும் யோகத்திலும்** கருத்துள்ளவனாய், வைராக்கியத்தை அடைந்தவ **னாய்** (ப்ரஹ்மமாதற்குத் தக்கோனாகிறான்).

௫௩. அஹங்காரத்தையும், வலிமையையும், செருக்கையும், காமத்

விமுச்ய நிர்மமஃ ஶாந்தோ ப்ரஹ்மபூயாய கல்பதே ॥
௫௪. ப்ரஹ்மபூதஃ ப்ரஸந்நாத்மா ந ஶோசதி ந காங்க்ஷதி ।
ஸமஃ ஸர்வேஷு பூதேஷு மத்பக்திம் லபதே பராம் ॥
௫௫. பக்த்யா மாமபிஜாநாதி யாவாந்யஶ்சாஸ்மி தத்த்வதஃ ।
ததோ மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஶதே ததநந்தரம் ॥

தையும், உடைமையையும் துறந்து, எனதென்னும் (எண்ணம்) நீங்கி யவனாய் ஒழிந்துள்ளவன் ப்ரஹ்மமாதற்கு உரியவனாகிறான்.

௫௪. ப்ரஹ்மமானவனாய்த் தான் தெளிந்தவன் வருந்தமாட்டான்; விரும்பமாட்டான்; எல்லாப்பொருள்களிடத்தும் ஸமமானவனாய் என்னிடத்து மேலான பக்தியைப் பெறுகிறான்.

௫௫. (அவன் ஞானமாகிய) பக்தியினால் என்னை அறிகின்றான்: நான் எவ்வளவினனாக இருக்கின்றேனோ, யாராகவும் இருக்கின்றேனோ, (அவ்வளவினனான அந்த) என்னை உண்மையாய் அறிகின்றான்; அங்ஙனம் என்னை உண்மையாய் அறிந்து உடனே என்னைப் புகுகின்றான்.

௫௬. ஸர்வகர்மாணியபி ஸதா குர்வாணோ மத்வ்யபாஶ்ரய: |
மத்ப்ரஸாதாதவாப்நோதி ஶாஶ்வதம் பதமவ்யயம் ||
௫௭. சேதஸா ஸர்வகர்மாணி மயி ஸம்ந்யஸ்ய மத்பர: |
புத்தியோகமுபாஶ்ரித்ய மச்சித்த: ஸததம் பவ ||
௫௮. மச்சித்த: ஸர்வதுர்காணி மத்ப்ரஸாதாத்தரிஷ்யஸி |
அத சேத்த்வமஹங்காரான்ன ஶ்ரோஷ்யஸி விநங்க்ஷ்யஸி ||

---

௫௬. எல்லாக் கர்மங்களையும் எப்பொழுதும் செய்கிறவன் என்னை அடைக்கலமாகக் கொண்டவனாய், குறைவிலாத சாச்வதமான நிலையை எனது அருளினால் அடைகின்றான்.

௫௭. நீ எல்லாக்கர்மங்களையும் மனத்தால் என்னிடத்துத் துறந்து, என்னை மேலாகக்கொண்டவனாய், புத்தியோகத்தை நாடி என்னிடத்தேயே சித்தமுடையவனாய் எப்பொழுதும் இருக்கக்கடவாய்.

௫௮. என்மீது சித்தம்பொருந்திய நீ, கடத்தற்கரிய எல்லாவற்றையும் எனது அருளினால் கடந்துவிடுவாய். மற்று, அஹங்காரத்தால் கேளாயாயின், கெடுவாய்.

௫௯. யதஹங்காரமாஶ்ரித்ய ந யோத்ஸ்ய இதி மந்யஸே |
மிதஸ்தே ஷ வ்யவஸாயஸ்தே ப்ரகிருதிஸ்த்வாம் நியோக்ஷ்யதி ||
௬௦. ஸ்வபாவஜேன கௌந்தேய நிபத்ப: ஸ்வேன கர்மணா |
கர்தும் நேச்ஸஸி யந்மோஹாத் கரிஷ்யஸ்யவஶோபி தத் ||
௬௧. ஈஶ்வர: ஸர்வபூதானாம் ஹ்ருத்தேஶேர்ஜுந திஷ்ட்தி |
ப்ராமயன் ஸர்வபூதானி யந்த்ராரூடானி மாயயா ||

---

௫௯. நீ அஹங்காரத்தைப் பாராட்டி "போர்புரியமாட்டேன்" எனக் கொள்கின்றனையாயின், உன்னுடைய இவ்வுறுதி வீண் என்க; ஸ்வபாவமானது உன்னைக் கட்டாயப்படுத்தும்.

௬௦. கௌந்தேய! இயல்பினாலான தன்கர்மத்தால் இறுக்கிக் கட்டப்பெற்ற (நீ) மயக்கத்தால் எதனைச் செய்ய விரும்புகின்றனையில்லையோ, அதனைப் பரவசனாகவே செய்வாய்.

௬௧. அர்ஜுந! ஈச்வரனானவன் எல்லாப்பிராணிகளையும் யந்திரத்தில் மாட்டியவை(போல்) மாயையினால் ஆட்டுவித்துக்கொண்டு, எல்லாப்பிராணிகளுடைய ஹிருதயஸ்தானத்தினுள் தங்கிநிற்கின்றான்.

சுஉ. தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேன பாரத ।
தத்ப்ரஸாதாத்பராம் சாந்திம் ஸ்தானம் ப்ராப்ஸ்யஸி சாஶ்வதம் ॥
சுங. இதி தே ஜ்ஞானமாக்யாதம் குஹ்யாத்குஹ்யதரம் மயா ।
விம்ருஶ்யைததஶேஷேண யதேச்஛ஸி ததா குரு ॥
சுச. ஸர்வகுஹ்யதமம் பூய: ஶ்ருணு மே பரமம் வச: ।
இஷ்டோ஽ஸி மே த்ருடமிதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம் ॥

சுஉ. பாரத! அவனையே அடைக்கலமாக எவ்வாற்றாலும் அடைந்து கொள்; அவனது அருளினால் உயர்ந்த ஒழிபை(யும்), நித்தியமான நிலையை(யும்) அடைவாய்.

சுஇ. இவ்வாறாக, ரஹஸ்யத்திலும் ரஹஸ்யமான ஞானம் உனக்கு என்னால் கூறப்பட்டுளது; இதனை முற்றும் ஆராய்ந்து, பின்புஎவ்வாறு இஷ்டப்படுகிறாயோ, அவ்வாறு செய்க.

சுச. எல்லாவற்றினும் மிக்கரஹஸ்யமான எனது அருமைத்திருவாக்கை மீண்டும் கேட்பாயாக; "நீ எனது நண்பனாக நெருங்கியுள்ளாய்" என, அதனால் நான் உனக்கு நலத்தைக் கூறுவேன்.

சுரு. மந்மநா பவ மத்பக்த: மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு ।
மாமேவைஷ்யஸி सत्यं தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோ஽ஸி மே ॥
சுசு. ஸர்வ-ர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ ।
அஹம் த்வா ஸர்வ-பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஶுச: ॥
சுஎ. இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசந ।

சுரு. நீ என்னிடத்து மனமுடையவனாக, என்னிடத்துப் பக்தியுள்ளவனாக, என்னைப் பூஜிப்பவனாக இருக்கவேண்டும். என்னை வணங்க வேண்டும். (இவ்வாறாக, நீ) என்னையே அடைவாய். உனக்கு உண்மையாக உறுதிசொல்லுகின்றேன்; எனது நண்பனாயிருக்கிறாய் (ஆதலின்).

சுசு. நீ எல்லாத் தர்மங்களையும் துறந்து, என்னையொருவனையே அடைக்கலமாக நாடிக்கொள். நான் உன்னைஎல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுவிப்பேன்; வருந்தாதே.

சுஎ. உனக்கு (உபதேசிக்கப்பட்ட) இது, தவமில்லாதவனுக்குஒரு போதும் சொல்லத்தக்கதன்று: பக்தனல்லாதவனுக்கன்று: கேட்க

ந சாஸூயவே வாச்யம் ந ச மாம் யோऽப்யஸூயதி ||
கூஅ. ய இமம் பரமம் குஹ்யம் மத்ப்ரேஷ்வபிதாஸ்யதி |
஭க்திம் மயி பராம் கிருத்வா மாமேவைஷ்யத்யஸம்சயஃ ||
கூக. ந च தஸ்மாந்மனுஷ்யேஷு கஶ்சிந்மே ப்ரியகிருத்தமஃ |
஭விதா ந च மே தஸ்மாத் கூஅயுः ப்ரியதரோ ப்ருவி ||

விருப்பமில்லாத [பணிவிடைசெய்யாத]வனுக்குமன்று : அன்றியும், அவன் என்னை இடக்குப்பேசுகின்றானோ, (அவனுக்குமன்று).

கூஅ. யவன் என்னிடத்து மேலான பக்தி செய்து இந்தப்பரமரஹஸ்யத்தை எனது பக்தர்கட்கு உரைப்பானோ, (அவன்) என்னை அடையவே அடைகிறான் ; ஸம்சயமில்லை.

கூக. மனிதரில்அவனைக்காட்டிலும்எனக்குப்பிரியமானகாரியத்தைச் செய்பவன் ஒருவனும் இல்லை ; அன்றியும், அவனைக்காட்டிலும் எனக்குப் பிரியமானவன் வேறுஒருவனும் பூமியிலே இருப்பானில்லை.

எ0. கூயெஷ்யதெ च य இமம் धर्म्यं संवादमावयोः |
ஜ்ஞாநயஜ்ஞேந தேநாஹமிஷ்டः ஸ்யாமிதி மே மதிः ||
எக. ஶ்ரத்தாவாந்நநஸூயஶ்ச ஶ்ருணுயாதபி யோ நரः | [பி ||
ஸோऽபி முக்தஶுபாँல்லோகாந் ப்ராப்நுயாத்புண்யகர்மணாம்.
எஉ. கச்சிதேதச்ச்ருதம்பார்த கமயைகாக்ரேண சேதஸா |
கச்சிதஜ்ஞாநஸம்மோஹः ப்ரணஷ்டஸ்தே धनंजय ||

எ0. தர்மத்தினின்றும் தவறாததான நம்மிருவருடைய இந்தச் சம்பாஷணையை எவன் படிப்பானோ, அவனால் "நான் ஞானமாகிய யஜ்ஞத்தால் பூஜிக்கப்பட்டவனாவேன்" என்பது எனது கொள்கை.

எக. எந்த மனிதன் நம்பிக்கையுள்ளவனாய், இடக்குப் பேசுதலில்லாதவனாய் (இந்நூலை)க் கேட்கவாவது செய்வானோ, அவனுங்கூடவிடுபட்டவனாய் நல்வினையுள்ளவருடைய நல்ல உலகங்களை யடைவான்.

எஉ. பார்த்த ! உன்னால் இது, ஒருப்பட்ட மனத்தோடு கேட்கப்பட்டதா ? தநஞ்ஜய ! உனது அஜ்ஞான மயக்கம் தீர்ந்திட்டதா ?

அர்ஜுந உவாச—

எங. நஷ்டோ மோஹஃ ஸ்மிருதிர்லப்தா த்வத்ப்ரஸாதாந்மயாऽ-
ச்யுதாऽஸ்மி ஗தஸந்தேஹஃ கரிஷ்யே வசநம் தவ॥ [ஶுத।

ஸஂஜய உவாச—

எச. இத்யஹம் வாஸுதேவஸ்ய பார்த்தஸ்ய ச மஹாத்மநஃ।
ஸம்வாதமிமமஶ்ரௌஷமத்புதம் ரோமஹர்ஷணம்॥

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

எங. மயக்கம் தீர்ந்துளது ; அச்யுத ! உமது அருளினாலே என்னால் நினைவுகூர்தலும் அடையப்பெற்றுளது. நான் நிலைத்தவனாய், ஸந்தேகம் போனவனாய் இருக்கின்றேன் ; உமது திருவாக்கைச் செய்வேன்.

ஸஞ்ஜயன் சொல்லலுற்றான் :

எச. இவ்வாறு நான் வாஸுதேவனுக்கும் பெருந்தகைமையுள்ள பார்த்தனுக்கும் (நடந்த) இந்த அத்புதமான மயிர்க்கூச்செறியும் சம்பாஷணையைக் கேட்டிருக்கின்றேன்.

எரு. வ்யாஸப்ரஸாதாச்ரு தவாநு ஜம் ஗ுஹ்யதமம் வரமி।
யோகம் யோகேஶ்வராத்கிருஷ்ணாத் ஸாக்ஷாத்கதயதஃ ஸ்வயம்॥
எகூ. ராஜந் ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்வாதமிமமத்புதம்।
கேஶவார்ஜுநயோர்வ்ருஷ்ண்யி ஹ்ருஷ்யாமி ச முஹுர்முஹுः॥
எஎ. தச்ச ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ரூபமத்யத்புதம் ஹரேः।
விஸ்மயோ மே மஹாந் ராஜந் ஹ்ருஷ்யாமி ச புநः புநः॥

எரு. வியாசரது அருளினால் கேட்டிருக்கின்றேன் : யோகேச்வரனான கிருஷ்ணனிடத்தினின்றும் மிக்க ரஹஸ்யமான இந்த மேலான யோகத்தைத் தாமே சொல்ல நான் நேரே கேட்டிருக்கின்றேன்.

எகூ. அன்றியும், அரசனே ! கேசவார்ஜுனர்களுடைய இந்த அத்புதமான புண்ய சம்பாஷணையை நினைந்துநினைந்து அடுத்தடுத்து மகிழ்கின்றேன்.

எஎ. இன்னும், ஹரியினுடைய அந்த அத்புதமான வடிவையும் நினைந்துநினைந்து எனக்கு ஆச்சரியம் அதிகமாகின்றது; அரசனே ! மீண்டும்மீண்டும் மகிழ்கின்றேன்.

எஅ. யத்ர யோகேஶ்வரः க்ருஷ்ணः யத்ர பார்தோ தனுர்தரः।
தத்ர ஶ்ரீர்விஜயோ பூதிः ப்ருவா நீதிர்மதிர்மம ॥

இதி ஸுஷ்ருதாயாம் ஶ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம் யோகஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுந ஸம்வாதே மோக்ஷஸந்யாஸயோகோ நாம பதினெட்டாமத்யாயः ॥

எஅ. எங்கே யோகேச்வரனான கிருஷ்ணன் இருக்கின்றானோ, எங்கே வில்லேந்தியபார்த்தன் இருக்கின்றானோ, அங்கே லக்ஷ்மியும், வெற்றியும், ஆக்கமும், நீதியும் நிலைத்தவை : (என்பது) எனது எண்ணம்.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

ஓம் தத் ஸத்.

அச்சுப்பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
3	௩	வாஸுதேவ	வாஸுதேவ
16	௨	உத்தமகுணு	உத்தமகுணு
18	௫	உவாவ—	உவாவ—
,,	௭	ஸாங்கயோகம்	ஸாங்க்யயோகம்
48	௮	கஉணா	கஉணா
,,	௧௩	உபதசித்தேன்	உபதேசித்தேன்
51	௨	காரயக	காரயகி
59	௬	நிர்க்குணங்கப்பற்றிய	நிர்க்குணங்களைப்பற்றிய
97	௭	நாஸிகாக்ரம் வழி	நாஸிகாக்ரம் வழி
,,	௧௨	இந்திரியங்ளின்	இந்திரியங்களின்
123	௮	ஊசெவ	ஊசெவ
133	௮	யஉடி	யஉடி
134	௧௩	உண்டங்க்குவது	உண்டாக்குவது

பக்கம்	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
137	௧௦	தொழுகிறார்கள்	தொழுகிறார்கள்
146	௩	ஶாஹாவாஹொ	ஶஹாவாஹொ
154	௩	வாவகஶ்வாஷி	வாவகஶ்வாஷி
155	௬	யெநஶுநாஶஷி	யெநஶுநாஶஷ
158	௮	ஶறுயகாஶஷி	ஶறுயதாஶஷ
174	௧௭	சிறந்வரே !	சிறந்தவரே !
181	௫	வஶுஜ்ஶ	வஶுஜ்ஶ
182	௧௦	தனல்	அதனல்
184	௭	ஶுஸுஸுவீர	கஸுஸுவீர
192	௩	விட்டுதல்	விட்டிடுதல்
”	௧௦	”	”
195	௫	ஷெஷிதுஜ்ஜம்	ஷெஷதுஜ்ஜம்
211	௬	ஶுறுந	ஶுவீந

Best copy available

வேதாந்த போதினி.

ஸம்ஸ்கிருத வேதாந்தநூல்களை தமிழ் மொழிபெயர்ப்போடு த, சுந்தரராஜ சர்மா பதிப்பித்துவரும் மாதஸஞ்சிகை. இது, ஸஞ்சிகை 1 - க்கு ஆறேகால் அங்குலம் அகலமும் பத்தேஅரைக்கால் அங்குலம் நீளமு முள்ள 48பக்கங்கள் கொண்டது ; அதிக அழகான காகிதத்தில் மிக நேர்த்தியாக அச்சிடப்படுகின்றது.

சந்தா விவரம்.

1 - வருஷத்திற்கு ரூ 4 - 8 தபாற்கூலி அணா 6

தேவராஜ ராவ், பி. ஏ.,

மானேஜர்,

வேதாந்தபோதினி ப்ரெஸ்,

சென்னை (**Madras**).

பக்கம்	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
137	௧௦	தொழுகிறார்கள்	தொழுகிறார்கள்
146	௩	ஶாஹாவாஹொ	ஶஹாவாஹொ
154	௩	வாவகுஶ்வாஷ்ஷி	வாவகுஶ்வாஷ்ஷி
155	௬	யெநஶுநாஶஷி	யெநஶுநாஶஷ்ஷி
158	௮	ஶறுயகாஶஷி	ஶறுயதாஶஷ்ஷி
174	௧௭	சிறந்வரே !	சிறந்தவரே !
181	௫	வஶுஜ்ஶுஶ்ஶ	வஶுஜ்ஶுஶ்ஶ
182	௧௦	தனல்	அதனல்
184	௭	ஶுஶுஶுஶ்ரவீர	கஶுஶுஶ்ரவீர
192	௩	விட்டுதல்	விட்டிடுதல்
,,	௧௦	,,	,,
195	௫	ஷ்ஷிதுஜ்ஜம்	ஷ்ஷுதுஜ்ஜம்
211	௬	ஶ்ரறுந	ஶ்ரவீந

வேதாந்த போதினி.

ஸம்ஸ்கிருத வேதாந்தநூல்களை தமிழ் மொழிபெயர்ப்போடு த, சுந்தரராஜ சர்மா பதிப்பித்துவரும் மாதஸஞ்சிகை. இது, ஸஞ்சிகை 1 - க்கு ஆறேகால் அங்குலம் அகலமும் பத்தேஅரைக்கால் அங்குலம் நீளமு முள்ள 48பக்கங்கள் கொண்டது ; அதிக அழகான காகிதத்தில் மிக நேர்த்தியாக அச்சிடப்படுகின்றது.

சந்தா விவரம்.

1 - வருஷத்திற்கு ரூ 4 - 8 தபாற்கூலி அணா 6

தேவராஜ ராவ், பி. ஏ.,

மானேஜர்,

வேதாந்தபோதினி ப்ரெஸ்,

சென்னை (**Madras**).

வேதாந்தபோதினிப் பதிப்புக்கள்.

பகவத்கீதையும், ஸ்ரீசங்கராசார்யபாஷ்யமும்

வேதாந்தபோதினிக்கு 1- வருஷத்திற்கு முன்பணம் அனுப்புகிறவர்க்கு விலை ரூபா 5, சித்தான் பயிண்டு ரூ 5 12, பட்டு பயிண்டு ரூ 7.

சகுந்தலா—மெல்லிய தமிழ் நடையில் எழுதியது. விலை அணா 2.

சாவித்ரி—இனிய தமிழ் நடையில் எழுதியது. விலை அணா 2.

என். தேவராஜ ராவ், பி. ஏ.,
மானேஜர்,
வேதாந்தபோதினி ப்ரெஸ்,
சென்னை (MADRAS).